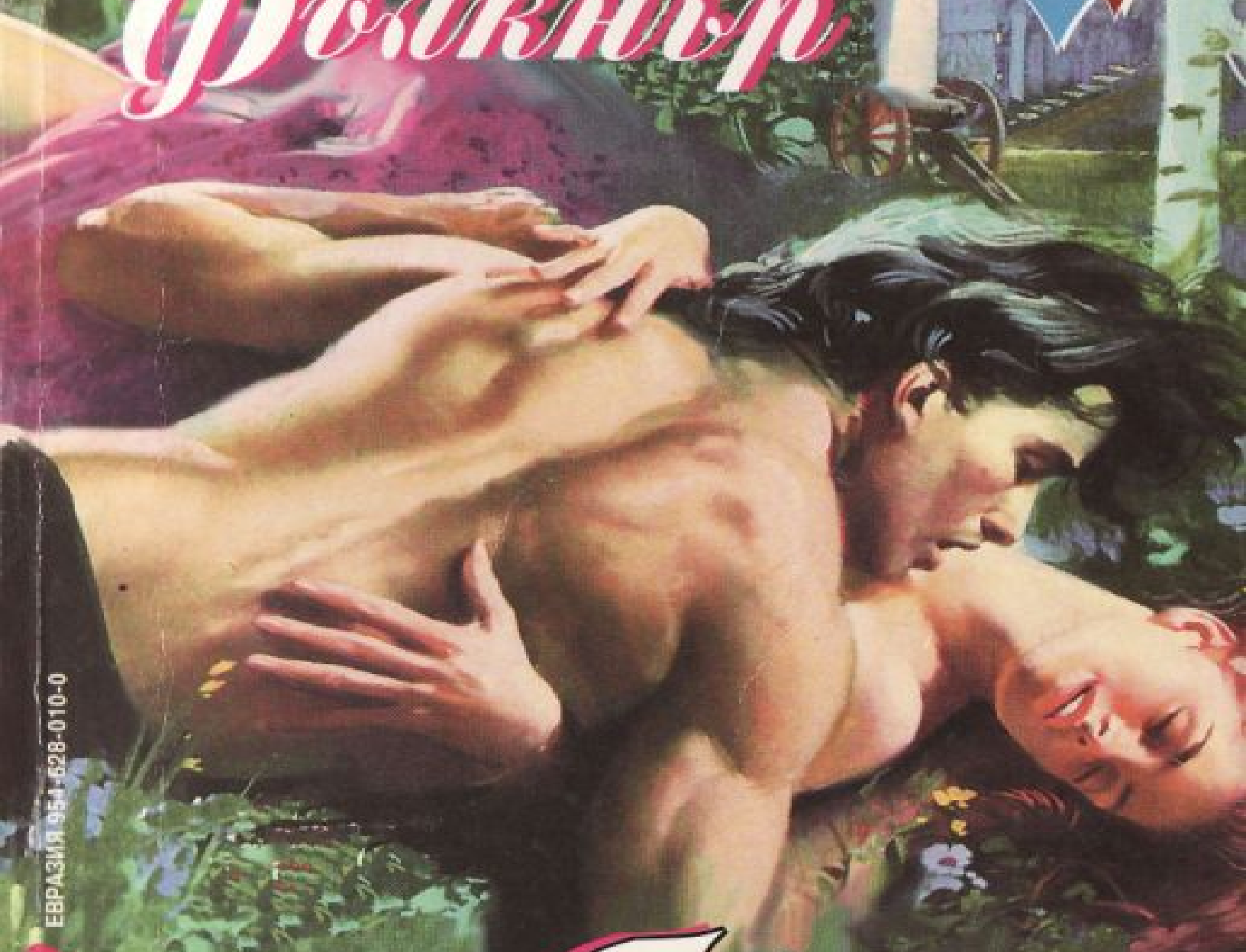

Колити Фоксър

Страстта възпламени
тлеещите въглени на
желанието ѝ!

Миа

ЕВРАЗИЯ 954 628-010-0

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

КОЛИЙН ФОКНЪР ЛИА

Превод: Победа Милева

chitanka.info

ИЗПЕПЕЛЯВАЩА СТРАСТ.

Жестоката съдба разрушава плановете за щастие на Харисън и Лиа. Осем години по-късно, в превратностите на Гражданската война, Лиа изпитва отчаяна нужда от помощ, за да открие отвлечения си син. И тогава се появява. И тогава се появява Харисън... Страстта им възпламенява тлеещите въглени на желанието и се превръща в бушуващ, яростен огън.

ПРОЛОГ

Юни 1767, колонията Делауер

Харисън Ди Ней се просна върху вълненото си наметало. Едната му ръка все още плътно обгръщаше Лиа Танър. Той я целуна по влажното слепоочие. И двамата бяха развълнувани.

— Обичам те, Лиа — прошепна страстно момчето. — Ще те обичам до края на живота си, и след това.

Тя се разсмя, гласът ѝ бе пресипнал от току-що споделената любов.

— Ще ти напомня тези думи след петдесет години, когато остареееш и станеш немощен, и се умориш от мен.

Той хвана една къдрица от червеникавата ѝ коса и я завъртя около пръста си.

— Това никога няма да се случи. Ние сме създадени един за друг. Написано е на звездите, както казва моята баба Звездна Светлина.

Лиа се подпря на лакът, сините ѝ очи внезапно станаха сериозни.

— Баща ми ме заплашва, че ако още веднъж проговоря за теб у дома, ще ме изпрати при леля Елизабет във Филадельфия.

Харисън хвана ръката ѝ и я целуна.

— Няма да позволя да застане между нас, Лиа, нито твоят баща, нито някой друг.

Долната ѝ устна се разтрепери. Тя погледна към Харисън и след това отмести поглед встрани. Сълзи изпълваха очите ѝ.

— Той казва, че по-скоро ще ме види мъртва, отколкото да се ожения за незаконороден метис.

— Не съм незаконороден! Баща ми бе женен за майка ми, преди да се родя. Ти поне знаеш това.

— Баща ми смята, че е отвратително. Французин, женен за червенокожа.

Харисън се обърна настрани и се подпря също на лакът, за да може да гледа Лиа. Неволно праметна крак върху нейния. Тук, в това

тайно място в гората, бяха скрити от всички. Тук, където бе земята на баща ѝ, граничеща със земята на неговия баща, се бяха срещали и играли като деца, а сега — на шестнадесет и седемнадесет години — се бяха влюбили един в друг.

— Не го слушай какво говори. — Той нежно избърса сълзата от поруменялата ѝ страна с върха на пръста си и след това докосна устните си, за да усети солта по нейната горест. — Няма смисъл. Нищо няма смисъл, освен нашата любов.

— Казва, че съм твърде млада, за да знам кое е добро за мен. — Тя го погледна. — Искате да ме ожени за Едмънд Бийл, и то много скоро. Харисън погледна настрани.

— Това надуто магаре?

Лиа се засмя и погали мускулестото му рамо.

— Ако баща ми разбере, че сме вече сгодени, ще се усмири.

Харисън започна бавно да я гали по въображаемата линия между двете ѝ здрави млечнобели гърди.

— Мисля и за това, Лиа — каза той и я погледна. — Трябва да узаконим всичко, преди баща ти да те е заставил да направиш нещо, което не искаме и двамата.

Тя се отпусна отново върху тревата и се загледа в синьото небе.

— По-скоро ще се самоубия, отколкото да се оженя за Едмънд.

Той хвана гръдта ѝ, наведе се и докосна зърната ѝ с върха на езика си.

— Просто трябва да избягаме и да се оженим.

Тя игриво тръсна глава назад.

— Но годежът се признава от английския закон.

— Знам, но това няма да гарантира твоята безопасност. Баща ти ще ме приеме, ако имаме официален документ, ако сме бракосъчетани от духовно лице.

Лиа погледна настрани, като си играеше с панделката от наметалото на Харисън, върху което лежаха.

— Баща ми твърди, че ще се откаже от мен, ако се оженим. — Погледите им се срещнаха. — Обеща ми, че никога няма да говори с мен. Няма да позволи на сестрите ми да ме виждат. Ще ме лиши от чеиз и наследство, от същото, което дядо ми е оставил за мен. От това — тя удари с длани по земята, — тази земя, която толкова обичам.

— О, мила, той просто те дразни. Щом се оженим, ще се ядоса, но ще го приеме. — Той стисна ръката ѝ. — Ще бъде щастлив, когато види колко се обичаме и колко щастливи сме заедно. — Той се усмихна. — Ще се радва да има внуци, които да люлее върху коляното си.

Тя отмести поглед от него.

— Не познаваш баща ми. Той е прекрасен, но държи на своето. Войните с французи и индианци са го настроили срещу сънародниците на майка ти. Каза, че те мрази, той мрази всички.

— Можем да избягаме и да се оженим, след което да се върнем при баща ми. Той ще се вбеси, но ще го преодолее. След това, тримата можем да отидем при баща ти и да поговорим с него. — Той хвана ръката ѝ. — Лиа, така ще бъде най-добре.

Тя отново погледна настрана. Харисън изучаваше лицето ѝ внимателно.

— Лиа, не ме ли обичаш?

Тя го погледна.

— Да, обичам те. Знаеш това — извика тя страстно. — Обичам те повече от живота си.

— Тогава защо не си съгласна? Не искаш ли да прекараш живота си с мен?

Тя наведе глава.

— Да, искам това. Просто... просто се страхувам. Обичам баща си и не желая да го ядосвам. Не искам да го наранявам. Сигурно има и друг начин.

Харисън стана и ѝ подаде ръка. Лиа скочи и той я грабна в прегръдките си. Следобедното слънце галеше голите им тела и ги къпеше в топлината си.

— Това е единственият начин. — Той я целуна по устните. — А сега си иди в къщи и събери нещата си. Ще се срещнем тук утре сутринта на зазоряване. Съгласна ли си?

Тъй като тя не му отговори, той повдигна брадичката ѝ, като я накара да го погледне.

— Съгласна ли си, Лиа? Ще бъдеш тук, нали?

Тя затвори очи.

— Добре, Харисън. До утре сутринта, на зазоряване.

Той я притисна здраво в прегръдките си, като се наслаждаваше на гърдите ѝ, които се опираха до неговите.

— Всичко ще бъде наред, кълна се. Ти ме обичаш и аз те обичам. Това е всичко, което има смисъл.

Тя отпусна глава на рамото му, притиснала здраво ръце около врата му.

— Нашата любов, това е всичко, което има смисъл — повтори нежно тя.

Харисън се мърдаше нервно върху седлото си. Слънцето бе изгряло преди половин час. Защо я нямаше Лиа?

Само при мисълта за нея той се усмихна. Бог му помагаше, тя го обичаше повече, отколкото си бе представял някога. А когато се оженят, щяха да бъдат щастливи заедно. Животът им ще бъде чудесен. Ще построят къща и ще засадят тютюн. Само за няколко години земята, която имат, ще стане една от най-богатите плантации в колониите.

Но къде бе тя? Той се обърна на седлото си. Като че ли чу тропот от конски копита по пътеката. Отпусна се облекчено. За момент, само за частица от секундата, бе помислил, че няма да дойде.

Да, наистина се чу тропот от конски копита.

— Лиа? — извика той. — Лиа, закъсняваш, мила. Казах ти... — Харисън спря на средата на изречението.

Бе бащата на Лиа на кон. Идваше по пътеката между борове и яворовите дървета.

— Харисън Ди Ней, ти червенокож мерзавец!

Конят му се дръпна и Харисън хвана здраво юздите му.

— Къде е Лиа? — попита той. — Какво си направил с нея?

Харисън видя, че се приближават и други мъже на кон. Бяха група, сред които позна надзирателя на Танър. Танър отметна глава и се разсмя.

— Не си смятал сериозно, че тя ще дойде, нали? — Тонът му бе отровен.

Харисън смушка коня си малко напред.

— Какво сте направили с нея? Не можете да ни спрете. Ще се оженим, независимо от вашето желание! Аз я обичам!

Танър поклати глава и сви подигравателно устни.

— Ти, глупако. Тя никога няма да се ожени за теб. Никога няма да се ожени за някой от вас, червенокожи просяци. Никога не се е интересувала от нещо друго, освен да спи с теб, срамувам се дори да го кажа.

— Къде е тя, мерзавцо! — изкрещя Харисън гневно.

— У дома. Все още спи. Така поне мисля. — Той сви рамене. Говореше бавно и убедително. — Каза ми за вашата среща. Сподели с мен снощи, моята сладка дъщеря. Каза ми, че съжалява за това, което е направила, за това, че е била с теб. Каза, че ще се ожени за Бийл, ако ѝ простя. Приех нейните извинения и ѝ обещах, че ще ти предам решението ѝ.

Харисън почувства, че кожените юзди станаха по-тежки. Миризмата на боровите дървета и лятната трева бе непоносима. Изведнъж всички цветове се сгъстиха — синевата на небето, зеленината на гората. Всеки звук бе по-силен... цвиленето на коня, скърцането на коженото седло.

— Лъжец! — изкрещя той.

Танър слезе от седлото и се приближи до него.

— Не можеш да повярваш, нали? — Той се приближи до Харисън, като се хилеше. — Искат ти се да вярваш, че си бил подходящ за дъщеря ми, нали? — Той изкрещя последните думи толкова силно, че те зазвънтяха в ушите на Харисън.

— Не трябва да стоя тук и да те слушам. — Харисън дръпна юздите си. — Ако тя не ме обича повече, искам да чуя това със собствените си уши.

Танър се протегна и хвана коня на Харисън. Сивият жребец се дръпна, но старият мъж го държеше здраво. Зад него другите мъже слязоха от конете и се приближиха.

Харисън погледна и изведнъж разбра защо бащата на Лиан бе довел и другите мъже. С крайчеца на очите си видя големия камшик в ръката на надзирателя Джо.

— Пусни ме да вървя — процеди Харисън през зъби. — Баща ми...

— Ди Ней е добър човек, добър за един французин, но винаги е проявявал слабост към теб. Ако бях на негово място, щях да те удавя, малък червенокож негодник, още при раждането ти, а не да те направя наследник.

В минутата, когато Танър хвана ръката на Харисън, той се опита да слезе от другата страна, но бе твърде късно. Хората на Танър го бяха обкръжили. Един едър мъж с черни мустаци блъсна Харисън от седлото върху тревата, там, където двамата с Лиа се бяха любили вчера.

— Ще ти дадем да разбереш, червенокожо животно — каза подигравателно мъжът с мустаците.

Харисън се опита да го удари с юмрук, но надзирателят го хвана. Опита се да се съпротивлява, да рита, но само за миг мъжете го притиснаха към едно дърво, скъсаха самото му и ленената му риза. Вързаха го за бора, а бузата му опираше грубата кора.

Всичко стана много бързо. Харисън чу изплющяването на камшика в ръцете на Танър. Прехапа устни до кръв, за да не извика от болка, когато го удариха. Камшикът го удряше отново и отново, и това, което чуваше, бе ругатните на бащата на Лиа. Десет удара, дванадесет. Харисън бе замаян и постепенно започна да губи съзнание. Но колкото и страшна да бе болката по тялото му, по-страшна бе болката в душата му. Лиа бе предала любовта им.

ГЛАВА ПЪРВА

Девет години по-късно

1 ноември, 1776, имението Танър, Делауер

Лиа Танър Бийл слезе от коня и се насочи към групата мъже и жени на нивата.

— Не така, Флора — извика тя компетентно. — Нека ти покажа.

Квартеронката, облечена в пола с ярки цветове, се дръпна назад.

— Добро утро, господарке — каза тя меко и топло. — Прекрасен ден.

— Денят е прекрасен, а сега ме погледни... — Лиа хвана царевичното стъбло и внимателно откъсна кочана. — По този начин няма да унищожиш стъблото, което ще се използва за фураж през зимата, а и не увреждаш зърното. Когато завали, тази царевица ще нахрани хората на Уошингтън.

Флора кимна с глава и хвана стъблото, като внимателно откъсна другия кочан царевица.

— Точно така — похвали я Лиа. — Правиш го точно както трябва. — Тя се приближи до жената и понижи глас. — Вече ти казах, Флора. Не е необходимо да работиш на полето. Мога да те използвам за кухнята или в моя офис. Трябва да прегледам някои счетоводни книги, а ти пишеш цифрите така добре, както и аз.

Флора поклати глава и се придвижи към следващото стъбло.

— Не, мадам. Вече ви казах. Обичам полето. Обичам да си цапам ръцете. — Тя се засмя. — Ще направя това, което ми казвате, но ако трябва да избирам, ще остана с моите братя. — Тя кимна по посока на невръстните момчета, които също събираха царевица.

Когато Уошингтън призова за набиране на войници, Лиа реши, независимо от желанието на своя съпруг, да изпрати повечето от здравите си слуги, свободни или роби, да служат в армията, там, където има нужда от тях. Хората от Делауер до крайбрежието на Чеспийк се подсмиваха, че една жена може да ръководи плантация с

работници само от жени, деца и стари мъже. Но Лиа бе успяла. Вместо да засади тютюн през пролетта, както винаги бе правила, тя пося царевица и жито, за да храни гладните мъже, които се биеха за свободата си. Пося и памук, за да се погрижи да им е топло.

Лиа погледна с уважение Флора и продължи по реда. Квартеронката бе метреса на нейния съпруг и тя искаше да е доволна. Ако Флора бе щастлива, и Едмънд щеше да бъде щастлив. Ако Едмънд бе щастлив с Флора, щеше да остави Лиа на спокойствие.

— Както желаяш, Флора, но ако промениш решението си, моля те, кажи ми.

Лиа продължи по-нататък и кимна на стария черен мъж, който береше царевица по реда до Флора.

— Чудесно, Ноа. Ти си едно доказателство, че възрастта означава мъдрост.

Старият мъж се засмя и продължи да работи, като припвяваше една ритмична африканска песен, а момчетата му пригласяха, докато той късаше кочаните от стъблата. Събираше ги в конопена торба, която висеше на рамото му.

Лиа мина по-нататък по реда, като говореше с работниците, хвалеше ги, ръкуваше се с тях. През последните осем години бе научила много. Ръководеше плантацията и едно от нещата, което бе научила, бе, че трябва да ги посещава и да я виждат на полето. Наемането на надзирател, независимо от неговите качества, не бе достатъчно. Работниците искаха да виждат своя господар или господарка. Независимо дали бяха роби, наемни или свободни, работниците имаха нужда от похвала, когато работеха добре. Лиа оправи къдрица от червеникавата си коса, която бе паднала от панделката ѝ, и тръгна към коня си.

Високите ѝ кожени ботуши се подаваха под маслиненочерната ѝ пола и оставяха леки следи върху земята на Делауер.

Едмънд ѝ бе предоставил напълно ръководството на плантацията малко след като роди, преди осем години. Още в началото за всички бе ясно, че Едмънд никога няма да стане фермер. Той предпочиташе живота с карти, жени и конни надбягвания и след раждането на техния син Лиа се бе примирила с тези негови пороци. Не се интересуваше какво правеше Едмънд. Преди всичко той харчеше собствените си пари. Беше я оставил да прави това, което обича.

Лиа въздъхна, като се върна в спомените си. Разбира се, имаше и други отстъпки. В замяна на свободата да ръководи имението Танър Едмънд очакваше от нея да бъде една любяща съпруга пред хората. Искаше да се държи като лейди, независимо дали е в полето или под навеса, където се сушеше тютюнът. Очакваше от нея и да следи за образованието на нейния син и... негов наследник.

Лиа въздъхна, хвана юздите на своята дореста кобила и бързо скочи на седлото. Липсваше ѝ синът ѝ Уилям. Тя определено не бе съгласна Едмънд да го вземе в Ню Йорк със себе си, в лагера на американската армия, въпреки че съпругът ѝ настояваше за това, като я убеждаваше, че ще бъдат на сигурно място. Но Уилям настояваше да отиде и Едмънд го взе с нейно разрешение. В продължение на осем седмици ги нямаше. На два пъти Уилям ѝ бе писал, за да ѝ разкаже за приключенията си. Беше видял генерал Уошингтън и играл с него на дама. Бе стрелял с оръдие. Беше свирил с рог. Пишеше, че прекарва чудесно и като порасне, ще стане войник като баща си.

Като баща си...

Лиа почисти окото си от праха, който я дразнеше. Уилям растеше толкова бързо. Няма и да разбере кога ще стане мъж. Едмънд вече смяташе да го изпрати да учи във Франция, за да получи добро образование.

Шумът от тропота на копита я откъсна от мислите ѝ. Тя дръпна юздите. Един войник в униформа на полицаи от Делауер се приближаваше на кон към нея.

— Мистрес Бийл? — попита войникът, като се задъхваше.

— Да, какво обичате?

Младият мъж извади сгънато писмо от пазвата си.

— За вас, мадам. Направо от полковника от Довър.

— Искате да кажете за моя съпруг, капитан Бийл. Боя се, че е вече в Ню Йорк.

Младият мъж протегна ръката си, в която държеше писмото.

— Не, мадам. За вас е.

Лиа свали ръкавицата си и протегна ръка, за да вземе писмото. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, ушите ѝ бучаха. Нещо се бе случило... нещо лошо бе станало. Никога преди не бе имала такова чувство. Дори и когато се ожени за Едмънд...

Тя счупи восъчния печат и бързо погледна написаното. Прочете го бързо:

*С прискърбие ви съобщавам, че вашия съпруг и син са
в ръцете на неприятелите*

Прехапа долната си устна, ръката ѝ трепереше. Не, не може да бъде. Не и нейният Уилям, сладкият ѝ Уилям... Тя се опита да си поеме дъх, но се задушаваше. Бореше се да се овладее.

Господи, може и да е мъртъв. Единственото дете, което някога щеше да има.

Но той не може да е мъртъв. Тя го бе откъснала от себе си. Той бе част от тялото ѝ, като ръката ѝ. Нима нямаше да почувства, ако наистина бе мъртъв? Нима нямаше да почувства болката?

Тя погледна войника и внимателно нави писмото.

— Трябва веднага да видя полковника — каза тя, като се учуди от силата на гласа си.

— Той ми каза да ви предам, че не е необходимо да идвате в града. Обеща да ви изпрати допълнителна информация, щом получи такава, мисис Бийл.

Лиа мушна писмото в маслинозеленото си сако и сложи ръкавицата си.

— Ноа! — извика тя.

Възрастният чернокож я погледна от нивата.

— Да, господарке!

— Отивам в Довър. Следвай ме.

Той смъкна торбата от рамото си и я подаде на едно от момчетата.

— Да, господарке. Старият Ноа ще бъде готов за секунда.

— Както ви казах, няма смисъл да отивате в Довър, мадам.

Тя отново погледна войника.

— Напротив, господине. Точно сега трябва да видя полковника.

— Разстоянието до Довър е твърде голямо, мистрес. Може би ще вземете карета.

Лиа вдигна високо юздите, издавайки напред брадичката си. Синът ѝ се нуждаеше от нея. Ами ако е ранен? Беше толкова малък,

само на осем години. Боже господи, колко ли е изплашен...

— Редник, ако желаете, ме придружете, ако ли не, аз самата ще се срещна с полковника днес.

Без да чака отговор, тя пришпори коня си в галоп на изток, към Довър.

Слънцето клонеше към залез, когато Лиа слезе от коня и хвърли юздите на редника, на когото бе твърде трудно да язди наравно с нея в продължение на двадесет мили.

— Погрижи се за конете ми и ги напои — заповяда тя.

— Да, мадам.

— Ноа, почакай ме тук. Ноа седна на стълбите.

— Ще ви чакам, мадам.

Лиа се спря пред вратата на къщата и оправя сакото си. След това отвори вратата и влезе вътре. Нечие жилище бе приспособено за военна канцелария. Бе идвала тук с Едмънд.

Един млад войник дремеше на стола пред едно бюро близо до камината. Тя се изкашля.

— Сър?

Момчето отвори очи. Избърса уста с ръка.

— Да, мадам?

— Бих искала да видя полковника. Аз съм Лиа Бийл от Танър. Моля да съобщите за мен.

— Той... той обядва, госпожо.

Тя свали триъгълната си шапка за езда и избърса потта от челото си с ръкав.

— Е, добре, обядът му ще почака, нали може? Предайте коя съм. Той ще ме приеме.

— Госпожо Бийл, полковникът е организиран вечерно парти. Каза да не го безпокоим. Той...

— Е, добре, младата дама ще почака, нали? Предайте на полковника, че съм тук, или аз самата ще го направя. — Тя тръгна към вратата, която водеше към задната част на къщата.

Войникът се втурна към вратата и я изпревари.

— Ще доложя за вас и след малко ще се върна.

Тя кимна бързо.

— Побързай, моля те.

Когато той излезе и тръшна вратата след себе си, тя въздъхна. Не обичаше да бъде нахална като сега, но това бе единственият начин да се справи сред тези мъже.

Лиа тръгна към прозореца и погледна навън в градината. Добре подредените чемширени храсти бяха пленителни. Една разкошна лозница допълваше красотата на градината.

Тя докосна гърдите си. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Уилям! Ами ако се е случило най-лошото с него? Какво ще прави тогава? Как ще продължава да живее по-нататък?

Тя тихо изруга Едмънд. Знаеше, че не трябва да пуска момчето си. Войната не бе за деца! Но Едмънд бе такъв негодяй. Постоянно ѝ повтаряше как бе спасил нея и семейството ѝ от компрометиране, като се ожени за нея.

Лиа прокара пръста си по перваза на прозореца. Може би трябваше да се безпокои и за Едмънд. Може и той да е мъртъв. Но когато помисли, че може да остане без него, не почувства болка, само същата празнина, която бе почувствала по време на годежа им. Разбира се, тя не беше коравосърдечна жена. Никой не бива да умира толкова млад.

Но Уилям...

Точно тогава вратата зад нея се отвори. Тя се обърна. Бе полковник Миер, приятел на съпруга ѝ, глуповат, но честен човек.

— Мисис Бийл...

Тя кимна с глава.

— Да, полковник.

Той ѝ подаде ръка. Бе нисък мъж с гърбав нос, непривлекателен, но твърде популярен сред самотните жени и вдовици на Делауер.

— Мисис Бийл, нека ви изкаже моето съчувствие...

— Да не си хабим времето напразно, съгласен ли сте?

Той дръпна ръката си, след като я чу да казва това.

— С какво мога да ви бъда полезен, мадам?

— Искам да науча какво знаете за съпруга и сина ми. Искам да знам самата истина.

— Съжалявам, че сте били толкова път. Казах да ви предадат, че не знам нищо повече, а само това, което са ми изпратили от Ню Джърси.

— По дяволите.

Полковникът примига.

— Да говорим направо. Мъртви ли са те или не?

— Мисис Бийл, позицията ви на съпруга бе деликатна. Той...

— Той бе шпионин. Мъртъв ли е или не?

Полковникът се обърна към нея.

— Не знаех, че ви е информирал за мисията си. Обикновено семействата не знаят за това. Никак не е умно да се уведомяват и те.

Лиа свъси вежди. Боже господи, как ненавиждаше този надменен тон при мъжете.

— Полковник, съпругът ми никога не ми е говорил за мисията си в армията, но да не смятате, че ние, жените, сме глупави? — Тя вдигна ръката си. — Не очаквам да ми отговорите. Да оставим това. Просто ми кажете за съпруга ми.

Поставен в такова неудобно положение, полковникът за момент се замисли. Изкашля се.

— А... има съобщение, че е изчезнал. Той и вашият син са хванати от противника по време на отстъпление в Манхатън.

— Но отстъплението започна преди две седмици?

— Трябва да разберете, че съобщенията пътуват твърде дълго. Това е война, мисис Бийл.

— И така, кажете ми истината. — Гласът ѝ не трепваше. — Наистина ли са пленени, или са убити?

— Пленени са.

— Англичаните ли ви казаха? За размяна ли става дума? Знам, че обикновено се прави такава размяна за английските офицери, които ние държим.

— Нямам информация, но съобщението, което получих, е писано преди седмица.

Лиа вдигна ръцете си и след това ги постави върху бедрата си, като се замисли. Погледна полковника.

— Очевидно са искали да получат информация от Едмънд, но защо са взели момчето?

Той сви рамене.

— А... подробностите са твърде незначителни.

Тя наблюдаваше лицето му. Той стисна здраво устни, като избягваше да я погледне. Не умееше да лъже. Добрият полковник криеше нещо.

— Мога ли да видя оригинала на съобщението?

— Боя се, че не можете, тъй като съдържа информация, която се отнася до други въпроси. — Той я погледна с известно неудобство. — Съжалявам.

Тя реши да не го остави да се измъкне.

— Просто ми кажете. Какво не трябва да знам. Какво се е случило с моя съпруг и син? — Тя се запъти към него и го хвана за ръкава. — За бога, Джордж, трябва да знам.

Той извика тихо. Мина цяла вечност, докато го чу да казва:

— Индианци, мисис Бийл.

Тя сви вежди объркано.

— Сър?

Изведнъж полковникът ѝ се видя по-стар, отколкото бе в действителност. Дъхът му миришеше на бренди.

— Вашият син и съпруг са отвлечени от една охранявана палатка през нощта, но не от англичани, а от индианци.

ГЛАВА ВТОРА

Лиа яздеше в тъмнината в лек галоп сред самотните дървета. Клоните на дърветата висяха над нея, разперили дългите си пръсти сред тайнствената светлина на лунната нощ. Тя отказа на полковника да бъде придружена от някого. В този момент не можеше да понесе униформен човек до себе си. Пистолетът, който носеше по време на езда, както и слугата, който яздеше с нея, ѝ даваха сигурност. Ноа яздеше на разстояние след нея, като чувстваше, че тя иска да остане сама.

Лиа погледна нагоре към трепкащите светлини на тъмното небе. Тя се бореше с паниката, която я обземаше, и сълзите, които едва сдържаше.

Този негодяй, съпругът ѝ, бе взел единственото ѝ дете и сега то бе отвлечено. От това, което бе научила, можеше да си представи и най-лошото.

Но Лиа знаеше, че той е жив. Сърцето ѝ подсказваше, сърцето на майка. Уилям бе някъде там, зъзнец, изплашен и може би сам. Чувстваше го. Чуваше гласа му, който я викаше. Мамо, мамо...

Трябваше да го намери.

Припомни си подробностите от разговора с полковника и отпусна поводите на коня, за да си отдъхне от препускането. Бе стигнала границите на своето имение, но ѝ трябваше още половин час, за да стигне до имението Танър.

„Отвлечени от индианци... — бе казал полковникът. — Никаква друга информация... Поради естеството на мисията на капитан Бийл, не са изпратили да го потърсят все още... Просто трябва да изчакате...”

— По дяволите, няма да чакам — извика Лиа високо към върховете на дърветата.

Едно ято от пѣдпѣдци излетя стреснато и се понесе към тъмното небе. Чу се ритмичният плясък на крилете им.

Лиа погледна настрани към Ноа, който яздеше търпеливо зад нея, като се преструваше, че не е чул вика ѝ.

Тя пое дълбоко дъх и погледна напред. Звукът от собствения ѝ глас я накара да се почувства по-добре. Винаги се гордееше със своята сила, и сега, когато бе изправена пред най-голямото предизвикателство, тя знаеше, че няма да се остави на страха. Трябваше да мисли логично. Не биваше да позволява на чувствата да я овладеят. Не биваше да бъде една истерична майка. Трябваше да планира как да ги спаси.

Щом армията не възнамерява да изпрати някого, за да намери сина ѝ, тогава Лиа щеше да направи това. Не се интересуваше какво казва полковникът за секретната информация, както и за необходимостта от внимателно планиране, преди да се предприеме опит за спасяване. Ако разчиташе на армията, Уилям щеше да е мъртъв, докато го намерят.

И така, какво да прави? Как щеше тя, една жена, да намери своя син в горите на север? Как щеше да се пребори с цяла банда червенокожи и да си вземе сина?

В мига, когато през ума ѝ мина мисълта за Харисън, тя бързо я прогони. Колко абсурдно. Разбира се, той не би ѝ помогнал. Не би го помолила. Но и дори да иска да го помоли за помощ, нямаше да може да го намери. Той бе изчезнал преди девет години. Нямаше и най-малката представа къде е, къде е отишъл от деня, когато я напусна.

Все пак знаеше... или поне имаше някакво смътно усещане. Това, което ѝ бе останало в съзнанието през тези години, бяха коментарите на другите за него.

„Станал е дивак, какъвто винаги е бил... Избягал е в горите, за да си играе на индианци... живее в индианско село от другата страна на залива... какво разочарование за баща му.“

Тя можеше да намери Харисън, ако поиска. Знаеше, че може. През тези години можеше да го намери по всяко време, ако желаше. Негодник... Тя го обичаше, а той я напусна, остави я на вълците, остави я на Едмънд...

Но сега ставаше дума за нейния син. За нея той бе всичко. Бе наследник на имението Танър. И защо да не потърси помощта на Харисън? Харисън бе служил като следотърсач в армията за известно време преди войната. Бе чула, че дори бе спасил една жена, отвлечена

от индианците. Дори и като млад успяваше да открие следи, които никой на неговата възраст не би могъл да намери, независимо дали бяха следи на сърни или загубено дете. Това бе в кръвта му.

Лиа реши. Ако изобщо някой можеше да намери Уилям, това бе само Харисън.

Ще позволи ли на гордостта си да ѝ попречи да спаси сина си? Ще отвори ли отново старите рани в сърцето си? Та нали би дала всичко, за да върне Уилям? Да, тя би дала всичко, за да върне сина си. Лиа хвана кожените юзди и отби по един тесен път, който пресичаше нейните земи и водеше в земите на Ди Ней. Чу, че Ноа я последва. Започваше да ръми. Вдигна качулката и пришпори коня. Ще говори с бащата на Харисън още тази вечер. Той знае къде е синът му.

Лиа изтича по коридора, от двете страни, на който имаше наредени рафтове с книги, от пода до тавана и се насочи към вратата на библиотеката на Ди Ней.

Тропаше с обувките си с ток по дървения под. Свещниците, поставени върху камината, хвърляха бледа светлина наоколо. Усети приятната миризма на качествен тютюн.

В началото новата жена на Ди Ней ѝ каза, че съпругът ѝ не може да я приеме тази вечер. Той бе получил криза от подагратата си, както ѝ каза тя. Но когато Лиа настоя, че ще отиде в спалнята, младата жена промърмори нещо за неприличие и се втурна смутено, за да вдигне мъжа си.

Лиа се завъртя, като видя, че вратата на библиотеката е затворена, и погледна към рафтовете с книги. Извади от лавицата една и изтри с пръст праха върху кожената подвързия. „Телемах“ от Додели. Кого заблуждаваше Ди Ней? Това не бяха негови книги. Той бе човек, който се интересуваше от земята и нямаше нищо общо с учените.

Не, тези книги бяха на Харисън. Той се гордееше с колекцията си. Лиа се усмихна при този спомен. Колко развълнуван бе Харисън, когато прибавяше том след том към богатата си библиотека. Това ще бъде библиотека на един джентълмен, беше ѝ казал той. Той ще има най-изисканата библиотека в южните колонии. Лиа прекара пръсти по кориците. Творбите на Гет, поемите на Уокър, драми на Фут, спомените на Ксенофоб за Сократ... Беше ги купувал от Филадельфия, Уилямсбърг и Бостън. Много бяха закупени и внесени от Англия на висока цена.

Чудеше се дали тези книги му липсват...

Точно тогава вратата зад нея се отвори. Лиа се обърна.

— Джордж.

Бащата на Харисън влезе бавно, като се подпираше на една патерица и влачеше десния си крак.

— Лиа?

Тя му предложи ръката си.

— Благодаря ти, че ме прие толкова късно. Съпругата ти каза, че не приемаш, но това, което искам да споделя, е много спешно.

Ди Ней махна с ръка и куцайки, се насочи към един стол.

— Жена ми се опитва да ми помогне. Доста е грижовна тази млада жена, но не и много умна.

— Знаех, че ще ме приемеш.

Ди Ней потъна в широкия, покрит с дамаска стол и въздъхна.

— Твоето посещение не е от социални подбуди. Чета го на лицето ти. И така, нека да сме откровени. Ние двамата винаги сме били искрени и честни един към друг. Това харесвам най-много у теб. Ти си дяволски пряма, за разлика от другите жени.

Тя грабна едно малко столче и го постави близо до него. Внимателно, той хвана подутия си крак и го постави върху столчето.

— Идвам по повод на Едмънд.

— Мъртъв ли е?

Тя повдигна веждите си.

— Ако това стане, ще бъда щастлива.

Ди Ней се изкиска. Познаваше Лиа от съвсем малка. След това, което се бе случило със сина му, той се чувстваше задължен към нея, особено след сватбата ѝ с Бийл и внезапната смърт на баща ѝ, година след това. През първите години, когато управляваше имението Танър, бяха прекарали много часове заедно върху счетоводните книги и разговори за реколтата. Ди Ней знаеше добре, че между Лиа и нейния съпруг нямаше любов.

Лиа се обърна и внимателно потърси точните думи.

— По-лошо е, Джордж. Заловен е от неприятели. От индианци. Предполагам, че англичаните имат пръст в това.

— Тогава нека го държат. — Ди Ней разтърка крака си с пръсти, като се засмя на собствената си забележка.

Лиа се обърна.

— Но, Джордж — гласът ѝ се загуби. — Джордж, те са отвлекли и моя Уилям.

Джордж Ди Ней изруга тихо.

— Няма ли срам? Или чест? — възмути се той.

— Джордж, трябва да го намеря. Трябва да спася Уилям.

Той я погледна.

— Сигурно армията ще...

— Армията няма да направи нищо, освен да седи и да обсъжда какво може да направи.

— Лиа...

— Разбирам, че става дума само за един мъж и едно дете. Сега ние се бием за цялата страна. Ако бях командващ офицер, щях да реша същото. Но аз не съм. Аз съм една майка.

— Трябва да се направи нещо. Мога да изпратя писмо до един стар приятел в Ню Йорк. Той има връзки с Уошингтън. Нещо като втори братовчеди по майчина линия.

— Джордж, аз вече реших. Ще отида до лагера на нашата армия, за да получа пълна информация, и след това ще тръгна по следите на моето момче.

— Какъв лагер? Ти, предполагам, следиш новините от фронта. Нашите отстъпват. Бягат през Джърси и се молят да завали сняг. Тогава британците ще почакаат да мине зимата.

— Ще ги намеря.

Ди Ней въздъхна.

— Това не подлежи на обсъждане, така ли?

— Не засега. Дойдох тук не за твоего позволение, а за помощта ти.

Той сви рамене.

— Имам малко мъже. Повечето тръгнаха с армията, но ти предоставям всичко, което би поискала.

— Трябва да намеря Харисън.

За момент Джордж Ди Ней като че ли онемя. През последните девет години не я бе чул да произнася името му. Не знаеше какво точно е станало между сина му и нея, но разбираше, че е нещо сериозно. Знаеше, че го мрази.

След секунда Лиа продължи да говори, като не му даваше възможност да се намеси.

— Имам нужда от човек, който да разчита следите. Индианците са отвлели Уилям и Едмънд. Армията няма да може да ги намери. Минали са две седмици оттогава! Чакали са две седмици, за да ми кажат, Джордж!

— Лиа, разбирам, че си отчаяна, но не одобрявам идеята ти. Не разсъждаваш трезво.

— Той единствено може да помогне. — Лиа продължи да говори по-бързо. — Харисън може да намери Уилям. Той е отличен следотърсач. Спасил е една жена от ирокезите преди години.

— Една индианка, а не бял човек, нито дете.

— Той знае езика. Той...

— Лиа!

Погледът им се срещнаха.

— Лиа — каза той нежно. — Харисън няма да ти помогне.

— Той трябва да го направи — отговори тя упорито. — Уилям е всичко, което имам на този свят.

— Лиа, Харисън не е човекът, който бе някога. Той не е човекът, когото си обичала, момчето, което отгледах. Той е огорчен, вбесен. — Ди Ней погледна настрани и след това отново към нея. — Станал е студен човек. Няма да го харесаш вече.

— Не искам да спя с него, Джордж. Просто искам той да ми намери детето. Искам да ми доведе момчето у дома.

— Искаш да кажеш, че ще помолиш човека, който някога те е обичал, да спаси съпруга ти, така ли, Лиа?

Тя скръсти ръце върху маслинозеления си корсаж.

— Ще му платя. Е, добре. Ще му дам всичко, което иска.

— Мога да ти кажа, че той не иска нищо. Нито от теб, нито от мен. Не знам къде съм сбъркал. — Ди Ней изрече тихо последните думи.

Лиа се протегна и постави ръка върху рамото на бащата на Харисън. За известно време и двамата мълчаха. Харисън бе наранил и двамата. И двамата скърбяха за него през тези години.

— Просто ми кажи къде е — промълви тя накрая. — Трябва да говоря с него. Трябва да го помоля.

— Не знам точно — отговори Ди Ней, който изведнъж ѝ се стори по-възрастен от своите шестдесет години. — Но мога да ти намеря кораб, който да те закара през залива в Анаполис. Ще ти осигуря

придружител. Знам кой би могъл да знае къде е, един собственик на кръчма на име Джошуа. Моите хора могат да дойдат за теб сутринта. Ще разполагат с цялата информация.

— Знаех, че ще ми помогнеш, Джордж. — Тя стисна рамото му. — Знаех, че ще ме разбереш като родител.

— Имаш предвид като родител, който е загубил единственото си дете?

Тя тръгна към вратата и постави ръката си върху гладката и студена топка.

— Не искаш ли да му предам нещо от теб, когато го срещна?

Джордж сведе поглед и поклати глава.

Но когато Лиа излезе и тръгна по коридора, Джордж извика след нея:

— Кажи на моето момче да се върне у дома. Кажи му, че ще го приема такъв, какъвто е. Кажи му, че го обичам...

Едмънд Бийл се облегна назад и опря глава върху дъските на стената. Затворен в килия, по дяволите! Той изсумтя насмешливо. Това не бе затворническа килия. Бе конюшня, конюшня не като тяхната в Танър. Някакъв английски форт, наречен Де Поне. След като индианците го хванаха, те го закараха с вързани очи в планините. Вървяха няколко дни. Най-напред кръгово, след това на север. Разбра това от ниските температури. Може би на северозапад. Трудно му бе да разбере сред непознатите хълмове.

Малкият Уилям въздъхна и Едмънд напрегна подутото си око, за да погледне сина си, който спеше, заровил глава в скута на баща си. Едмънд размърда ръце във въжетата, с които те бяха завързани над главата, като искаше да го докосне, да го успокои. Разбира се, не можа да се освободи. Почувства само болката от наранените си китки.

Отново затвори очи. Вонящи червенокожи негодници!

Лошото бе, че попадна в техните ръце. Добре разбираше това. Британците имаха нужда от информация, тази, която можеше да им предостави Едмънд. Едмънд би направил същото, ако бе на тяхно място. Но защо и Уилям? Защо трябваше да отвличат и детето?

Едмънд отваряше и затваряше устата си, като потрепваше от болката на счупената си челюст. Досега бе устоял на разпита, но дали

ще може да устои на по-страшните изтезания, които го очакваха? Щеше ли да издържи, когато започнат да му вадят ноктите?

Страхливец. Той почти се засмя, сякаш ли чу гласа на Лиа. Исусе, тази жена го преследваше дори и тук, на стотици мили от дома им. Тя го нарече страхливец, когато отказа да остане в стаята при раждането на Уилям. Кучка. Курва, любовница на червенокож. Той никога не я бе харесвал. Що за човек бе тя? Обличаше се като някоя лелка в тези тъмни цветове. Скриваше прекрасната си червеникава коса с черни качулки, шалове. Покриваше разкошните си женски форми с широки поли и неугледни рокли. Беше грозна с това бледо лице и голяма уста. Студена. Единствените мигове, когато се връщаше към живота, бяха в присъствието на Уилям и тогава нейните усмивки бяха само за него, и само за него. Никога за Едмънд.

Разбира се, баща ѝ бе причината за всичко. Той ѝ бе позволил твърде много свобода, когато растеше. Негова бе грешката, че се отдаде на този индианец. Баща ѝ бе разрушил живота ѝ, Бог да го прокълне.

Едмънд се ожени за Лиа само заради парите ѝ. Тъй като бе третият син, макар и на богат баща, неговото собствено наследство бе твърде нищожно. Имението Танър, дори и част от него, бе нещо, на което най-много можеше да се надява. Когато старият умря внезапно, като я остави наследница на по-голямата част от имението, това, което очакваше като наследство, се утрои.

Да, независимо че не харесваше жена си, животът му бе добър. Той имаше една покорна, тъмнокожа любовница — Флора, която го задоволяваше сексуално. Имаше пари за карти и коне... имаше и Уилям.

Отново погледна момчето. Макар и недоволен, той трябваше да приеме това чернокосо момче. Трябваше да се преструва... Сега искаше да избяга от тези лоши спомени. Уилям бе чудесно момче, от което ще стане прекрасен мъж. Със своето студено сърце тя винаги бе обичала Уилям и бе добра майка, една силна майка. Въпреки че не харесваше Лиа, той ѝ бе благодарен за живота, който му бе предоставила.

Едмънд въздъхна. Трябваше да спаси Уилям за Лиа, за себе си. Знаеше добре това.

Ето затова трябваше да го направи.

— Уилс — прошепна нежно той, за да не чуе пазачът, който спеше отвън. — Уилс, събуди се.

Момчето се размърда. Тъмната му коса бе сплъстена, лицето му мръсно, но бе здрав, слава Богу. След както бе оцелял досега, може би имаше и шанс да се върне в цивилизацията.

— Уилям...

Момчето примига.

— Татко?

— Ш-шт, чуй ме.

Уилям разтърка очи с юмруци. Той все още носеше синята си пижама, с която го бяха отвлekli. Едмънд настоя да му дадат мокасини и чифт панталони, но момчето все още използваше горната част от нощницата си за риза.

— Уилям, трябва да чуеш това, което ще ти кажа. Слушай внимателно. — Момчето кимна сериозно. — Искам да отидеш до онази стена и да извадиш пироните.

— Сега ли?

— Да, побързай.

Уилям се изправи и отиде до дървената стена. Не успя да помръдне първия пирон, но втория успя да извади. Той го занесе на баща си, лъскавият метал блестеше на лунната светлина, която проникваше в килията през широките дупки на стените и покрива.

— Искам да отрежеш въжетата, с които са вързани ръцете ми.

— Татко, нали ми каза да не те развързвам. Нали ми каза, че ще ми направят нещо лошо, ако...

— Уилям! — Едмънд говореше тихо, но тонът му бе остър. — Направи това, което ти казвам.

Момчето стоеше зад баща си и започна да къса въжетата с пирона. Конец по конец, той режеше дебелия коноп. На два пъти се опита да спре, като се оплакваше, че ръцете му са се изморили да ги държи високо над главата си, но Едмънд настояваше да продължи. Един мъж винаги върши своята работа докрай, каза той на сина си.

Когато накрая Едмънд почувства, че въжетата се разхлабват, той освободи ръцете си от скобата на стената.

— Добре, добре — похвали го той. — А сега ела тук, долу. — Той потупа мръсния под пред себе си. — Седни.

Уилям седна, като гледаше баща си с черните си очи.

— Да, татко. Какво има?

— Ще ти кажа неща, които за теб нямат смисъл. Не трябва да им обръщаш внимание, разбираш ли ме, Уилям Едмънд?

Той кимна бавно.

— Добре тогава. Ако... когато се върнеш обратно в лагера, ще трябва да ги повториш дума по дума. Лейтенант Рос ще ги разбере.

Момчето зяпна учудено, очите ми бяха широко разтворени.

— Но ако не запомня всичко?

Едмънд го хвана за ръка.

— Ще ги запомниш. Твоята памет е по-добра от моята. Спомняш ли си игрите, които играехме? Това е една игра, игра с паметта. Но дума по дума, разбираш ли?

— Дума по дума...

— Точно така. — Едмънд погледна пазача, който спеше навън. След това се наведе и заговори внимателно. Когато свърши, накара момчето да повтори последователно изреченията два пъти и след това за трети път. Идва, когато луната започна да се скрива и му се приспа, Едмънд остана доволен.

Момчето повтори изреченията за последен път и Едмънд сграбчи двете му ръце.

— Трябва да се върнеш в армията. Те отстъпваха към Ню Джърси, когато ни хванаха. Лагеруват някъде около Трентън, Ню Джърси. Трябва да се насочиш натам.

— Не знам къде е Джърси. Не знам как да намеря армията.

— Ще я намериш.

— Но аз не искам да отивам до Ню Джърси. Искам да си отида у дома. — Уилям изхълца. Той бе мъж за известно време, но сега отново бе едно изплашено момче.

Едмънд нежно го разтърси.

— Не, ще трябва да отидеш в американския лагер. Те се устройват за през зимата. Мама ще бъде там.

Уилям го погледна, лицето му засия.

— Мама не е ли в Танър? Тя в лагера ли е?

— Тя е там и те чака, Уилс. — Едмънд лъжеше. Знаеше, че момчето не е достатъчно голямо, за да държи на военните тайни, но бе достатъчно голямо, за да потърси майка си.

— Защо ми казваш тези неща? — Очите на Уилям се напълниха със сълзи. — Ти ще дойдеш с мен, нали? Каза ми, че ще избягаме заедно. Каза ми, че ще ме заведеш у дома при мама в Танър, ако съм добро момче, и аз правех това, което тези отвратителни диваци ме караха да правя.

Едмънд го хвана за раменете и го разтърси.

— Послушай ме и прави това, което ти казвам. Ще избягаш сам. Ще помислиш и ще намериш начин да избягаш. Ти си по-умен от всеки един от тези червенокожи. Ще пътуваш на югоизток. Изгряващото слънце ще бъде отляво и ще грее срещу теб. Ще отидеш в Ню Джърси. Ще попиташ хората къде са американците. Ще кажеш на лейтенант Рос това, което ти съобщих. След това мама ще те заведе в Танър. Разбра ли?

Долната устна на Уилям трепереше.

Едмънд махна с ръка и удари момчето по лицето. Леко потрепери от допира на ръката му с мръсната буза на момчето.

— Разбираш ли? Уилям леко изхълца.

— Шт... — изръмжа Едмънд. — Никога не бе го удрял, нито веднъж през живота си. Но знаеше, че тази плесница ще го накара да запомни това, което му бе казал тази нощ. Той щеше да го запомни завинаги.

— Питам те, разбираш ли?

Очите на Уилям блеснаха, но той не отрони нито една сълза. Разтърка бузата си там, където баща му го бе ударил, и кимна с глава.

Едмънд коленичи и дръпна момчето си в скута. Той самият едва се сдържаше да не заплаче, притискаше сина си до гърдите си и го целуваше по главата.

— А сега легни, сложи глава в скута на татко и заспи — успокои го той.

Уилям направи това, което го помоли баща му. Едмънд отново се облегна на стената, като галеше главата на сина си, докато той заспа.

След това, като погледна хъркащия пазач за последен път, той внимателно отмести Уилям от скута си и постави главата му върху мръсната слама. Едмънд взе въжето, което бе върху пода на конюшната и тръгна към другия край на помещението.

На зазоряване пазачът се събуди и видя малкото спящо момче. Баща му висеше обесен на мертека.

ГЛАВА ТРЕТА

Лия дръпна полата си от груб вълнен плат, която се бе закачила на едно паднало дърво на пътеката. Като ругаеше Ева и благословената ябълка, тя разкъса докрай разпраното парче. Затича се да догони другите и нави полата си в кожения колан, който бе сложила около кръста си. Голяма работа, ако тези, които я придружаваха, видят краката ѝ. Едва ли можеха да видят нещо от женската анатомия, тъй като бе обула вълнени чорапи и френските си кожени ботуши.

Отново забави ход и избърса потта от челото с ръка. Независимо от хладния есенен вятър тя се бе загреяла. Смъкна качулката на наметалото си и усети благодатния полъх на студения вятър. Вървеше от ранно утро, а сега вече се здрачаваше. Въпреки че бе взела няколко отлични коня за Анаполис, затрудняваше се да язди в тези диви места. Есента вече бе настъпила и листата на дърветата бяха окапали, но гората бе твърде гъста, за да се пътува през нея с коне.

Тя погледна напред към гърбовете на двамата яки мъже, които следваше сега. Нейният ескорт бяха метиси индианци, един шоуни и един Делауер. Бе ги наела в Анаполис, след като говори със собственика на кръчмата, Джошуа, който бе приятел на Харисън. Двата метиси трябваше да я заведат в лагера на шоуните, където предполагаша, че се намира и Харисън. Те настояваха да ги следва неотлъчно, защото в противен случай щяха да я изоставят. Горите на Западен Мериленд не бяха място за разходка. Бе пълно с всевъзможни банди от изметта на обществото, които се скитаха из колониите. За тях пътуващите непознати бяха най-добрата плячка, особено ако това са индианци. Тези хора, повечето от които дезертьори от армията — както англичани, така и американци, — бяха хора извън закона, извън всякакъв закон. Те измъчваха, изнасилваха, убиваха.

Лиа се затича, за да настигне ескорта си. И двамата имаха дълги крака и тъмни коси.

— Колко още ще вървим?

Водачът, Малкият Опусум сви рамене.

— Не е далеч.

Бе облечен в замърсени кожени дрехи, които миришеха на пор.

— Това вече го чух преди час. Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме?

Той я погледна с крайчеца на тъмните си очи. Бе ѝ обяснил какво означава една жена да пътува сама и да търси един индианец. Но тежката златна монета, която му бе предложила, го накара да приеме, че пътешествието, което предприемаше заедно със своя приятел, си струва.

— Искаш ли да се върнеш?

— Не, разбира се, че не. — Тя се опитваше да прави широки крачки, за да върви в крак с мъжете. — Казах ви вече. Трябва да намеря Харисън.

— Да, разбирам те, но нещо ме кара да мисля, че той едва би искал да го намерят — отговори Малкият Опусум.

Неговият приятел се изкиска.

Лиа се загледа в тясната пътека, която бе прокарана от дивеча. Не се интересувахе какво иска Харисън. Тя ще го открие и той ще ѝ помогне да намери сина си.

Трябваше да го направи.

Започна да се смрачава и придружителите ѝ забързаха. Звуките в гората се бяха променили. Не се чуваха вече песните на птиците и цвърченето на катеричките, които събираха храна за зимата, а само тайнствените шумове от поклащането на клоните и далечното виене на дива котка. Лиа се усмихна. Независимо от шегите през деня за това колко силни и смели мъже са, очевидно бе, че сега те бързаха, за да бъдат в безопасност в някое индианско селище.

Лиа бе тази, която долови приближаването на някакъв човек. Някакъв шум от листата на дърветата и чувството, че има някой друг наоколо. Изведнъж наред пътеката се появи един индианец.

И двамата придружители отстъпиха назад.

Лиа спря.

— Не искаме да ти причиним нищо лошо — каза тя меко, като вдигна ръце, за да види, че не е въоръжена.

Индианецът втренчи поглед в нея, ръката му лежеше върху дълъг нож, който висеше в ножница на кръста му. Лиа ръгна Малкия Опусум.

— Онемя ли? Кажи му! Ти говориш езика им. Кажи му, че няма да му направим нищо лошо, преди да ни е скалпирал. Кажи му, че търсим Харисън. — Тя се поколеба за момент. — Кажи му, че съм му стара приятелка.

Малкият Опусум започна изплашено да бърбори нещо на техния език.

Шоунът стоеше като вкаменен, черните му студени очи пронизваха Малкият Опусум. След малко вдигна бронзовата си ръка.

— Достатъчно — отсече той. — Луната ще изгрее, докато намериш подходящите думи — подигра се той. — Трябва да се срамуваш, че не говориш майчиния си език.

Малкият Опусум изпъчи рамене.

— Няма да обърна внимание на твоята обида. — Той посочи Лиа. — Водим тази жена във вашия лагер. Тя търси един мъж на име Харисън, познаваш ли го?

Индианският вожд пристъпи към Лиа, като внимателно я наблюдаваше. Тя също го гледаше втренчено, без да отмества поглед от ъгловатото му лице.

— Той знае ли, че си тук?

Тя почти се засмя. Харисън бе там! Тя го бе намерила! Тя поклати глава.

— Не. Но ще иска да ме види — излъга тя. — Сигурна съм в това.

Очите на индианеца се свиха, докато станаха съвсем тесни.

— Не, той не иска това. — Той се обърна и тръгна. — Отиди си у дома, бяла жено. Тази гора е опасна. Има войници. Лоши хора.

Лиа се спусна след него, като искаше да го хване за кожения ръкав.

— Моля те. Само ме заведи във вашето село. Става дума за живота на човек, на когото държа най-много.

Той се спря, но не я погледна.

— Казвам ти, че си губиш времето. Харисън не иска да те види. Той не обича бели жени.

— Ако не иска да ме види, нека ми го каже в лицето. Моля те, заведи ме в селото.

Индианецът погледна Лиа, след това метисите и след това отново Лиа. След като помисли малко, каза:

— Теб, да. — Дланта му проряза въздуха. — Но не и тях. Трябва да внимаваме кого водим в нашето село. Сред нас има предател. Много кръв се проля. Невинна кръв.

Лиа погледна ескорта си. Да им каже ли да останат и да почакаат? Не. Харисън ще я изведе от тези диви места. Тя нямаше вече нужда от тези двама мъже.

— Чухте ли? Аз нямам повече нужда от вас. — Тя бръкна в кожената чанта с личните принадлежности, която носеше на кръста си, и извади две монети. Подаде една от тях на двамата мъже.

— Ей, тук е само половината от това, което ни дължиш!

Тя вдигна полата си и откъсна едно парче от долната си риза с цвят на червени боровинки.

— Дайте това парче на собственика на кръчмата, Джошуа, и той ще ви даде остатъка.

— Какво? — Малкият Опусум я погледна, като че ли не разбираше какво говори. — Значи си мислела, че не сме почтени?

Тя сви рамене.

— Не, но това бе една предпазливост. Ако отидете в кръчмата без това парче плат, Джошуа и моето семейство ще ви набучат главите на шиш, така че внимавайте да не го загубите. — Тя им махна с ръка. — А сега тръгвайте, преди да са ви взели скалповете.

Малкият Опусум кимна.

— Сделката си е сделка и ние искаме останалото още сега.

Шоунът застана зад Лиа.

— Жената ви каза да тръгвате. — Тъмните му очи ги пронизваха застрашително. — Така че, тръгвайте.

Малкият Опусум и неговият приятел се обърнаха и изгубиха в тъмнината.

Лиа изпъшка тихо. Сега бе сама в тази гора с един индианец, когото не познаваше. Един дивак. Тя погледна човека, на когото трябваше да се довери.

— Ще ме заведеш ли при Харисън?

— Наричат ме Та Ауан — каза ѝ той, като удари с юмрук гърдите си. — Та. Аз съм приятел на Харисън.

— Той ще оцени това, че ми помагаш. Името ми е Лиа, Лиа Бийл. Идвам от едно място, което се нарича Танър, от другата страна на залива. — Тя го погледна косо. — Това ли е пътят за вашето село?

Той се обърна на петите си.

— Следвай този мъж плътно. Ако ти кажа да тичаш, тичай като че ли дяволът те преследва. Разбираше ли ме?

Тя кимна с глава.

Той се плъзна безшумно по пътеката в тъмнината.

— Следвай ме — промърмори той.

Движеха се може би половин миля през тъмната и гъста гора. На два пъти Лиа трябваше да лази през тунелите от храсти. Шипките дращеха косата и лицето ѝ до кръв. Косата ѝ падна свободно върху раменете, но тя нищо не каза. Ако не правеше това, което той ѝ нареждаше, знаеше, че ще я изостави.

Лиа най-напред чу шума и едва след това видя самото село. Чувахе човешки говор, лай на куче, плач на бебе. Усети миризмата на лагерния огън и печено сърнешко месо.

Та я изведе от гората на едно широко място, където бе разположено селото. Наоколо се виждаха високи островърхи колиби, които бяха изградени от млади дръвчета. Колибите изникваха като че ли от земята. Това бяха типичните индиански колиби, за които някога Харисън ѝ бе разказвал. Той някога бе спал като дете в такава колиба с баба си. Спомняше си как ѝ разказваше за това приключение.

Лиа се огледа наоколо. Виждаха се малко хора. Очевидно студеният вятър и тъмнината бяха причината шоуните да са в топлите си домове. Над покривите се издигаше пушек, който висеше високо над дърветата като магически балдахин. Някъде изцвили пони. Отговори му друго. Чувахе се монотонният ритъм на барабан, но тя не можа да определи откъде идваха тези звуци. Та я поведе покрай една колиба. Една жена стоеше до лагерния огън и разбъркваше с една дълга пръчка вечерята. Лиа се усмихна, но индианката не ѝ отговори.

— Оттук е пътеката за колибата на Харисън. Този мъж трябва да се върне да пази.

Минаха покрай друга жена, която носеше дете на гърба си, а друго водеше за ръка. Наоколо не се виждаха други хора. Та я спря и я заговори. Жената отклони очите си от Лиа. Тя отговори бързо на езика им и след това я остави.

Та се обърна към Лиа.

— Ето неговата колиба — посочи с ръка той. — Отиди и го чакай.

— Но къде е той? Ти каза, че е тук. Не мога да чакам.

— Харисън е на съвет на старейшините заедно с другите.

— Но колко ще продължи?

— Той ще дойде, когато дойде. Час, два, един ден. Този мъж не знае. Съветът продължава, докато свърши.

Лиан сграбчи ръката му.

— Съвет на старейшините? Къде? Казах ти, че трябва веднага да го видя.

— Там. — Той посочи към една колиба, която бе по-скоро дълга, отколкото кръгла. Лиа разбра, че именно оттам се разнасяха звуците на барабан.

— Моля те, Та. Заведи ме там. Не можеш да разбереш колко е важно.

Та посочи колибата.

— Вътре, бяла жено. Ще трябва да почакаш.

Лиа погледна колибата, след това къщата за церемонии. Звукът на барабаните спадна. Сега чуваше гласове, гласове, които разгорещено обсъждаха нещо.

Тя изпъшка тежко. Бе пътувала цял ден през залива Делауер до Анаполис. Прекара един ден там и още един ден, за да дойде тук. Бяха минали над две седмици и половина, откакто съпругът и синът ѝ бяха заловени. Не можеше да губи повече време. Не трябваше да го губи заради Уилям.

Лиа тръгна към къщата за церемонии твърдо решена да влезе.

— Не можеш да влезеш вътре! Ти си непозната! — извика Та след нея.

— Трябва да го видя — извика тя.

— Спри!

Лиа започна да тича. Трябваше само да пресече една поляна. Изтича и отметна кожата, която висеше на вратата, преди Та да може да я хване.

В момента, когато влезе вътре, видя враждебните бронзови лица, които се обърнаха към нея. Усети миризмата на горящи билки и топлината на огън наред вигвама. Разбра, че е сбъркала, но вече бе късно.

Та се втурна след нея.

— Казах ти, че не трябва да влизаш, жено — изкрещя той застрашително.

Видя морето от черни очи, вторачени в нея. Тя се задъхваше не толкова от страх, колкото от това, че бе тичала.

— Харисън, това съм аз, Лиа. — Тя се взираше в лицата, отчаяно търсеше познатото лице. — Харисън, покажи се.

Харисън бе навел главата си и пушеше от глинената лула, когато чу гласа на Лиа. За момент помисли, че е дух — дух, създаден в неговото въображение под въздействието на опиващи билки. Но той добре знаеше, че това, което пуши, бе обикновен тютюн.

Погледна към прага на вратата. Там, до неговия приятел Та, стоеше Лиа, неговата Лиа. За момент времето се върна назад. За момент изпита същата безмерна радост, която бе изпитвал преди, когато я виждаше.

След това магията изчезна.

Това, което почувства, бе празнината в сърцето си. Остър гняв скова гърдите му и той изхлипа. Тя го бе предала. Бе предала него и тяхната любов.

Но въпреки това не можеше да откъсне поглед от нея.

Бяха изминали девет години, но тя не се бе променила. Девет години от тогава и очертанията на лицето ѝ бяха съвсем същите. Напомняха очертанията на сърце, същата червеникава коса и същите сини очи, същите изваяни устни. Боже господи, колко красива бе дори и сега, разрошена, изпокъсана, с нечисти дрехи и изпито лице.

— Та! — извика Харисън. — Не я пускай!

Та я хвана за рамото и се опита грубо да я измъкне.

— Не бива, не трябваше да идваш, жено! Не трябваше да нарушаваш Върховния Съвет!

Лиа се опитваше да остане, като буташе индианеца.

— Харисън, моля те, искам да говоря с теб.

Чу се възбуден шепот от гласове, когато присъстващите чуха Лиа. Всички гледаха втренчено тази бяла жена, която се бе осмелила да прекъсне съвета.

Та сграбчи Лиа с двете си ръце и я повлече към вратата.

Лиа риташе и се бранеше.

— Моля те, Харисън. Чуй ме.

Харисън стана и се приближи до нея. Лицето му бе изкривено от злоба. Той бе облечен като всички други — с гамаши и туника от еленова кожа. Бе разпуснал косата си, която блестеше като обсидиан. Бе възмъжал от последната им среща, от тази среща, когато се бяха любили.

— Нямах право да нахълтваш в тази свещена земя — изкрещя той заплашително. — Мястото ти не е тук, бяла жено. Махай се!

Лиа се хвана за прага, докато, Та се опитваше да я извлече от помещението.

— Съжалявам, Харисън. Но е много важно. — Погледът ѝ срещна разярените му очи. — Мислиш ли, че бих тръгнала на такъв дълъг път, ако наистина нямах нужда от теб?

Харисън внезапно сведе поглед.

— Та! Пусни я! — заповяда той на техния език.

Индианецът я пусна и тя политна, за да запази равновесие.

— Харисън?

Той отвърна поглед, не можеше да гледа това лице, лицето, което все още го преследваше в сънищата му след толкова години.

— Отиди с Та в моята колиба и ме чакай там — каза той остро. — И не ни безпокой повече.

За момент Лиа остана вцепенена. Харисън почувства погледа на сините ѝ очи, които пронизваха гърба му. След това кожената завеса падна и тя излезе.

Харисън почувства, че ръцете му треперят, когато се върна на своето място сред старейшините. Седна и кръстоса крака. Бавно вдигна главата си, за да заговори. Всички млъкнаха.

— Моите извинения — каза той бавно на езика на шоуните. — Моите дълбоки извинения за това прекъсване. Моля ви, нека продължим.

Звездна Светлина, една стара жена и вожд на селото, вдигна набръчканата си длан.

— Твоите извинения са приети, сине на моята дъщеря.

— Тя погледна морето от бронзови лица. — Нека се върнем към въпросите, които обсъждахме. — Сребристите ѝ дълги до кръста плитки потрепваха, когато говореше. — Чухте доказателствата, мои приятели, мои любими хора. Вие чухте доказателствата, чухте

свидетелите. — Тя посочи намръщения индианец, който стоеше срещу нея. — Колхийк мотивира своите действия.

— Лъжат! Те всички лъжат! — изръмжа Колхийк.

— Тишина! — извика старата жена. — Искam да ти кажа, че можеш да говориш само когато ти дойде редът! — Тя погледна овалния кръг от членовете на шоунския съвет, както мъже, така и жени, млади и стари. — Какво ще кажете, братя и сестри? Говорете сега, преди да сте гласували и да сте определили съдбата на този нещастник.

Племенникът на Звездна светлина, мъж на средна възраст, вдигна ръка.

— Този мъж мисли, че твърде дълго заседавахме днес. Колхийк ни предаде заради страстта си към власт и това, което белият човек притежава. Ние се споразумяхме да не вземаме страна в тази война между англичани и онези, които са англичани, но се наричат американци. Колхийк се опълчи срещу съвета. Той купува и продава огнени пръчки, които се наричат пушки. Той донесе уиски. Той доведе хората с червени униформи в лагера. Той донесе омразата и недоволството.

— Истина е, че той прояви непокорство — каза друг мъж, като размишляваше, преди да говори. — Но това причина ли е да го изхвърлим? Той не е първият сред нас, който прави грешки. Той е млад боец. Младите воители често бъркат.

Една млада жена с бебе застана на колене. Тя посочи с пръст Колхийк.

— Той е причина моят син да е без баща. Той бе причина да ни нападнат и да умре съпругът ми. Тези хора търсят Колхийк и неговите пушки. Сигурна съм в това.

Колхийк изсумтя.

— Всичко това са лъжи. Смеещото се сърце и нейното семейство винаги са ме мразили! Не мога да отговарям за една банда от бели крадци, които дойдоха в нашето село.

Звездна Светлина поклати глава.

— Те палеха, изнасилваха, убиваха, Колхийк. Те споменаваха твоето име. Ти чу доказателствата.

— Отново повтарям, тези доказателства не са нищо друго, освен лъжи.

Звездна светлина отново се обърна към Харисън.

— Какво ще кажеш, внук на моето сърце? Какви думи на защита имаш за човека, който е твой приятел?

Харисън погледна Колхийк. Наистина, те бяха приятели. Когато преди девет години Харисън се върна при шоуните, Колхийк се бе сприятелил с него. Ловуваха заедно, ловяха риба заедно, танцуваха и се смееха заедно. Колхийк го бе научил да говори на шоунски. И едва когато в селото дойде Пролетният Дъжд, те се разделиха.

— Истина е, че Колхийк бе човекът, когото някога наричах приятел. Но повече не мога да твърдя това. Той се опълчи срещу желанията на селото...

— Негодник! — извика на английски Колхийк.

Очите на Звездна Светлина се стесниха заплашително. Тя се закани с пръст на Колхийк да остави Харисън да продължи.

Колхийк сърдито седна и млъкна.

— Но не тези неща са най-опасни — продължи Харисън, като внимателно подбираше думите си, — а това, че той поставя на изпитание живота на хората ни със своите опасни игри. Алчността на Колхийк ни донесе само болка и смърт. — Той погледна наоколо хората, които наричаше свой народ. — Доста дълго мислих върху това и се молих на Бога. Ние трябва да изгоним Колхийк, приятели мои, защото иначе той ще ни унищожи.

Колхийк скочи от мястото си и нападна Харисън.

— Лъжеш, мръснико! Ти бе мой приятел! Мой приятел! Как можа да направиш това? — Той хвана Харисън за кожената туника. — Не знаеш какво говориш! Как може да ме обвиняваш така?

Няколко индианеца скочиха по сигнал на Звездна Светлина и сграбчиха Колхийк, като го повалиха на земята.

Звездна Светлина махна с ръка.

— Твоето нахалство ни стига — изкрещя тя ядосано. — Махай се оттук. — Тя посочи вратата. — Утре ще те извикаме отново, за да ти съобщим нашето решение.

— Не! Не съм победен! Не ми бе дадено време да се защитя! — спореше Колхийк. Индианците вече го влачеха към вратата. — Не е честно! Имам право да говоря!

Колхийк все още бърбореше, докато индианците го влачеха в тъмнината.

Другите мъже и жени започнаха да стават от местата си. Заседанието на съвета бе приключило и бе време да се върнат при семействата. Чуваше се откъслечна реч, когато напускаха помещението.

Харисън стоеше настрана, като се опитваше да се успокои. Беше вбесен от поведението на Колхийк, но в момента не можеше да мисли за друго, освен за Лиа. Защо бе дошла? След толкова години, когато мислеше, че болката е отшумяла, бе дошла да го преследва.

Звездна Светлина се протегна и го хвана за ръката.

— Сине на моята дъщеря, тази стара жена не иска да любопитства — тя се изправи на крака, — но коя е тази бяла жена, с тази прекрасна коса?

Тъй като Харисън не отговори веднага, тя го потупа по ръката.

— Това е тя, нали? И аз мислех така.

— Не знам какво иска. Ще я отпратя.

Звездна Светлина погледна лицето на внука си. Сви рамене.

— Тя е тук. Защо не говориш с нея? Може би има нещо важно да ти каже, една бяла жена е дошла тук през големия залив, през гората, за да те намери.

— Няма какво да говоря с нея.

Звездна Светлина се усмихна.

— Може би ти така смяташ. Но нека тази жена, която с видяла много зими, да ти каже нещо. Уишемото е предопределил съдбата ни много преди да се родим. Ти не би могъл да кажеш по коя пътека ще вървиш, така че трябва да си запазиш възможността да тръгнеш по всички пътеки.

— Не искам да правя нищо с нея, бабо — каза той нежно на шоунски. — Аз я обичах и тя ме предаде. Предаде нашата любов. Изпрати баща си при мен. Той почти ме преби.

Звездна Светлина махна с набръчканата си ръка.

— Вие и двамата бяхте твърде млади. Тази жена мисли, че ако сега ти се върнеш обратно и видиш нещата от възрастта, на която си сега, всичко ще бъде различно.

Той поклати глава.

— Извини ме, но не си права. — Той пое дълбоко дъх. — Аз я мразя.

Баба му си тръгна, като се смееше.

— Да, тази жена вижда омразата в очите ти, но също вижда и любовта ти. — Тя спря на прага и се обърна отново към Харисън. Вдигна ръка, преплела показалец и среден пръст. — Понякога най-добрите отношения възникват, когато двата са преплетени.

Харисън погледна след нея. Кожената завеса бе паднала. Сега бе сам, като изключеше човека, който наблюдаваше и поддържаше огъня.

Харисън знаеше, че трябва да отиде при Лиа. Колкото по-бързо направи това, толкова по-бързо тя ще си тръгне. Не се интересуваше защо е дошла. Не искаше да знае. Просто искаше тя да напусне селото и завинаги да изчезне от живота му. Дълги години се бе борил, за да я забрави...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лия седеше върху кожения килим в колибата на Харисън и грееше ръцете си на малкия огън, който гореше в средата на сводестия дом. Бе измръзнала.

Погледна наоколо, като търкаше ръцете си една в друга. Индианската колиба бе малка, може би осем фуга в диаметър. Кошници, кухи кратунки, кожени торби и сушени зеленчуци, които висяха от тавана. Колибата бе чиста, но не и подредена. Очевидно тук не живееше жена. Лиа покрития с кожа под до вратата бяха оставени кожени гамаши. Леглото бе неоправено, вълнените одеяла и кожи бяха нахвърлени безразборно, като че ли Харисън току-що бе станал от леглото си. Една пушка бе опряна на стената. Колибата миришеше на силни билки, пушек от дърва, тютюн... и на Харисън.

Лиа вдигна глава, като внимателно се заслушваше. Барабаните бяха спрели да бият. Най-напред чу един мъж да вика. След това различи шума от стъпки на жителите, които се движеха наоколо. Чуваше техните приглушени гласове. Очевидно се връщаха у дома си.

Харисън скоро ще бъде тук.

Тя се загърна в наметалото си, като трепереше. Не знаеше, какво ще почувства, когато го види за първи път, бе неподготвена за тази среща. Не можеше да каже кое бе по-силно у нея — омразата или любовта.

Стори ѝ се непроменен, независимо от годините, които бяха изминали. Тогава той бе седемнадесетгодишен, а тя на шестнадесет. Харисън сега бе по-висок, раменете му по-широки, ръцете му по-мускулести. Косата му, черна и лъскава като гарванови пера, бе доста дълга. Изглеждаше улегнал, но и по-привлекателен отпреди.

Тя леко докосна с ръка бузата си. Трябваше да се оправи. Пътешествието от Танър до индианското село бе твърде дълго и уморително. Чувстваше се неудобно заради външния си вид и бе много изморена. Представяше си как изглежда... може би доста по-възрастна.

Тя въздъхна, като погледна тънките бръчки върху ръцете си. Къде бяха отишли тези девет години? Нейната младост си бе отишла, а с нея и красотата ѝ. Не, Едмънд беше...

Завесата от еленова кожа се отмести и Лиа се стресна. Очевидно трябваше да говори с Харисън, но не бе готова, поне засега. Трябваше ѝ малко време, за да се подготви, за да обмисли още веднъж това, което трябваше да каже.

Той влезе вътре и завесата падна след него. Сключи ръце върху гърдите си.

— Защо дойде тук?

Тя примига и погледна настрани към сянката, която падаше от неговата фигура върху стената на колибата. Говореше като индианец, произнасяше думите с рязко стакато, като че ли не говореше изобщо английски. Баща му бе прав, това не бе младият мъж, когото бе обичала. Харисън, когото познаваше, говореше нежно и мило. Мъжът, който стоеше пред нея бе суров и избухлив дивак.

— Дойдох... дойдох да потърся твоята помощ.

Горната му устна потръпна застрашително.

— Ти, госпожо Бийл, си дошла да търсиш моята помощ! Дошла си при един дивак за услуга. — Отметна назад глава и се засмя толкова високо, че ресните на туниката му се разлюляха.

Лиа сви уста. Беше ясно, че нямаше да се справи лесно. Тя се изправи. В името на Уилям трябваше да направи всичко възможно.

— Да — каза тихо тя.

— Защо?

Тя го гледаше, като се опитваше да види поне нещо от това, което някога бе Харисън. Разочарована, тя продължи:

— Тъй като ти си единственият човек, който може да ми помогне. Ти си единственият човек, който може да спаси моя син.

Той вдигна ръка.

— Не ми казвай. Не искам да знам.

— Харисън, те го отвлякоха. — Тя тръгна към него.

— Достатъчно! — процеди той през стиснати зъби. — Достатъчно! Няма да ти помогна. Не и на теб, бяла кучко.

— Копеле! — преди да разбере какво прави, тя протегна ръка и го удари по бузата.

Той автоматично вдигна ръка, за да я удари, но тя не отстъпи. Въпреки че бе изплашена, не го направи. Тя го гледаше дръзко, яростта ѝ съперничеше на неговата. Не бе онова слабо девойче, която познаваше, и нямаше да отстъпи.

Ръката му увисна във въздуха.

Тя си пое дъх. Сега вече бе привлякла вниманието му. Реши да продължи, преди да е загубила кураж да говори, преди да се остави на омразата, която блестеше в очите му.

— Искам да ми помогнеш да спася съпруга и сина си. Отвлечени са, преди армията да отстъпи в Ню Джърси. Отвлечени са от индианци, Харисън, и армията досега ме е направила нищо. Ако не ги намеря, ако не ги потърся, тогава единственият ми син ще бъде загубен завинаги.

— Какви са индианците?

Сега той слушаше.

— Не знам, но казват, че са северни.

— Ирокези. Може би мохикани. Чуваме, че помагат на англичаните. Англичаните им плащат с пушки, за да се избият един друг. Дават им уиски, за да деградират. Тя плесна с ръце.

— Знам, че ще разбереш кои са. Знам, че ще ми помогнеш да ги намерим. Ще ти дам всичко, злато, дрехи, одеяла. Само да ми кажеш. — Тя го погледна в лицето. — Ще ми помогнеш, нали, Харисън?

Той се обърна и започна да се разхожда из колибата.

— Не.

Тя изтича при него.

— Защо не? Кажи ми защо, Харисън! — Излезе след него навън. Беше толкова студено, че от дъха ѝ се образуваха кръгчета. Тя се сгуши, за да се стопли. — Кажи ми защо!

Той избухна в смях, като клатеше глава, загледан в ясното нощно небе.

— Защо ли? Не мога да повярвам на твоето безочие, Лиа. — Той произнесе името ѝ толкова тихо, че тя почти не го чу. — След това, което направи с мен.

— За бога, Харисън! Бях на шестнадесет години! Страхувах се!

— Ти каза, че ме обичаш. Имахме планове за бъдещето.

— Не можеш само мен да обвиняваш! Ти си този, който избяга! Ти си този, който ме напусна!

Той се обърна и я погледна, очите му застрашително се свиха.

— Нали това искаше?

Тя оправи къдрицата, която бе паднала върху лицето ѝ.

— Не съм дошла тук, за да споря с теб или да се ровя в миналото. Дойдох да те помоля за помощ.

— Да ти помогна да спасиш човека, за когото се омъжи, след като бе обещала да се омъжиш за мен?

Тя се опитваше да бъде спокойна. Уилям сега беше всичко за нея.

— Дойдох да те помоля да помогнеш на моя син, на моето осемгодишно дете, единственото дете, което някога ще имам.

Той откъсна погледа си от нея и се взря в небето. Известно време остана смълчан.

— И защо точно аз трябва да направя това? Не че имам някакво намерение да ти помогна, но бъди така добра, Лиа, направи ми това удоволствие да ми кажеш, защо трябва да ти помогна?

Та протегна ръка и докосна рамото му. Чувстваше, че сълзите ѝ напират в очите.

— Заради любовта, която преживяхме някога. Заради любовта на една жена към нейния син?

Той се изпъна при нейния допир, но когато заговори, гласът му бе по-мек и не така оскърбителен.

— Аз самият имам доста неприятности тук. Нашето село взе решение да не участва във войната. Един приятел... един мъж, който някога ми бе приятел... бе осъден днес заради своето участие във войната. Светът на шоуните се разпада.

— Без сина ми светът не съществува за мен.

— Преспи в моята колиба тази нощ. Утре ще дойда и ще те придружа до залива.

— Харисън. — Тя хвана ръката му, като не искаше да го пуска.

— Ти винаги си бил добър, винаги. Баща ти казва, че си се променил. Твърди, че не си момчето, което е отгледал. Дали е така или не, не знам, но ти все още си добър човек. Знам, че няма да оставиш сина ми да умре, щом като можеш да му помогнеш.

За част от секундата и двамата се наслаждаваха на топлината на своите ръце, без да говорят. След това той се дръпна.

— Влез вътре, Лиа.

Тя го видя как се отдалечава, докато изчезна сред индианските колиби. Някъде пролая куче. Като погледна нагоре към звездите, които блестяха над нея, Лиа отчаяно започна да се моли и след това влезе вътре, за да се опита да поспи.

На разсъмване Харисън седеше кръстосал крака до огнището на баба си и разбъркваше бялата захар в английския чай, който му бе сипала в една порцеланова чаша. Въпреки че мразеше да пие чай заради това, което му напомняше, Харисън обичаше да разговаря с нея и да отпива бавно по глътка.

Звездна Светлина също седна, кръстосала крака край огъня. Все още бе така подвижна, както преди двадесет години. Говореха на езика на шоуните.

— Ровиш и бърбориш като полудял глиган заради това, което ти е направила, и не искаш да ѝ помогнеш. Не желая да ми казваш, че няма да спасиш сина ѝ. — Тя го погледна, като държеше високо чашата без дръжка, от която пиеше чай. — Ти би могъл, ако искаш. Ако е жив, можеш да го върнеш на любящата му майка. Ще ѝ помогнеш ли?

— Няма да бъде правилно. Дадох клетва да бъда неутрален в тази война между белите хора.

Звездна Светлина изпитваше удоволствие от чая.

— Ти все още не си ми отговорил, внук на моето сърце.

Той остави чашата си. Чувстваше се неудобно да пие чай от чаша с жълти цветя върху нея.

— Разбира се, че няма да ѝ помогна. Не ѝ дължа нищо. Тя ме предаде.

— И какво казва тя сега за това предателство?

Той стана и започна да се разхожда.

— Нищо. Изобщо не се извинява. Не моли за прошка. Тя ме ненавижда, така както и аз нея.

— Така ли каза?

Като отбягваше погледа на баба си, той се загледа в една кошница със сушени плодове, която висеше над него.

— Все едно е дали го е казала.

— Трудно ми е да повярвам, че е трябвало да върви толкова дълго, за да се срещне един мъж, когото мрази.

— Казах ти вече. Тя иска да си върне сина. Мисли, че аз ще мога да го намеря.

— А съпругът ѝ?

— Не говори за него, но, разбира се, става дума и за съпруга ѝ.

— И защо тогава трябва толкова да му мислиш, Харисън? Защо не си спал през цялата нощ? Откажи ѝ и я изпрати в нейния дом на Големия Залив.

Харисън разтърка очите си. Сърбяха го.

— Колкото и да се мразя за това, аз все още... — Харисън не довърши изречението си.

Звездна Светлина се усмихна тъжно.

— ... ти все още я обичаш — довърши тя вместо него.

— Бабо, аз я държах в ръцете си. Тя бе първата жена, която любих. Ожених се за нея под звездите и пред очите на Бога.

— За теб тя все още е твоя жена, въпреки че спи с друг мъж.

— Това няма никакво значение — отговори той ядосано.

— Това означава толкова много, както и всичко друго на този свят, внук. Не можем да контролираме любовта. Ти не можеш да престанеш да я обичаш, както и една майка не може да престане да обича детето си.

— Мразя я за това, което направи. Мразя я за това, че не ме обичаше, както аз я обичах.

— Бих искала да успокоя раните ти с лек, но не мога. — Звездна Светлина докосна гърдите си с юмрук. — Бих искала да взема твоята болка, ако мога, но не бих могла.

— Просто ще я отпратя да си върви. Ако намеря съпруга ѝ, струва ми се, че ще го убия.

— Има много пътеки, които да избереш. Тази е една от тях. Да убиеш съпруга ѝ и да вземеш Лиа при себе си.

— Не я искам, не я желая след всичко, което се случи. Не и след болката, която ми причини. Никога не бих могъл да ѝ се доверя. Никога!

— И така, искаш да убиеш съпруга ѝ.

Въпреки сериозността на разговора, Харисън се усмихна и поклати глава. Баба му бе жестока. Винаги бе такава.

— Дори и това не би могло да промени нещата.

— Нека ти кажа нещо, сине. Когато си дал любовта си на тази Лиа, ти си ѝ дал част от душата си. Тази част сега ти липсва. Това е причината за твоето безпокойство.

Затова и не би могъл да обичаш друга жена или да позволиш на друга жена да те обича. Тази стара жена смята, че никога няма да се чувстваш добре, докато не върнеш тази част от душата си. Помири се с Лиа. Направи това, което трябва, за да се помирите, и след това ще можеш да продължиш да живееш както трябва.

— Не мислиш, като говориш, бабо. Забравяш, че в това индианско тяло все още има разум на бял. Много ми е тежко да се боря със себе си, да се боря с червенокожия и белия.

— Помисли за това, което ти казвам. — Звездна Светлина отпи от чая и разбърка огъня с една дървена пръчка. — Доведи я тук.

— Какво?

— Доведи тази жена Лиа тук при мен. Искам да се срещна с нея. Искам да я чуя да говори.

— Бабо, не е необходимо — каза той на шоунски. — Ще ѝ кажа да си върви. Няма да се съглася да търся едно дете, от което не се интересувам.

— Доведи я! — Този път думите ѝ звучаха не като молба, а като заповед.

Харисън въздъхна.

— Ще я доведе тук и след това ще ѝ кажа да си тръгне. — Той отново се върна до огъня и седна. Звездна светлина му сипа царевична каша. Той взе дървената купа и калаената лъжица, която тя му предложи. — Достатъчно говорихме за бялата жена. Кажи ми какво стана на съвета днес.

— Гласувахме.

— Знам това. Знам също и какъв ще бъде резултатът. Как ще го накажете, бабо? Каква ще бъде присъдата за Колхийк?

— Може да бъде само една. — Тя отпусна глава и въздъхна. — При такива случаи бих желала да не съм вожд на селото. — Тя докосна края на окото си. — При такива случаи бих желала дядо ти да е жив, за да ми каже това, което той мисли, за да ми помогне с решението, което трябва да взема.

— Дядо никога не ти е казвал какво да правиш. Ти си вожд в продължение на двадесет и пет години и винаги си взимала сама своите решения. Тя кимна с глава.

— Истина е. Но това ти помага да запазиш любовта в сърцето си. Така би облекчил болката от това, което трябва да направиш.

— Ти може да му простиш. Да му дадеш още един шанс.

— Той не съжалява за това, което е направил. Колхийк няма да признае вината си, сине. — Тя вдигна ръка. — Би ли му простил?

Сега бе моментът Харисън да отговори.

— Не, не бих могъл.

Звездна Светлина кимна.

Двамата закусваха мълчаливо, след което Харисън се извини и излезе. Тръгна през селото към колибата си. Спря се, за да говори с Та и сина си. След това се разговори с един от братовчедите си за предстоящия лов. Дори за малко поигра на топка с едно момче и момиче.

Накрая стигна до колибата си. Без да се обажда, той влезе вътре. Това бе неговият дом, имаше правото да бъде там. Тя бе неканеният посетител.

Харисън бе учуден, а след това съвсем се обърка, когато видя, че тя все още спеше.

Първото, което помисли, бе да я повика по име и да я събуди. Но тя така кротко лежеше на леглото му, завита с вълненото одеяло. Помисли си за това, колко хубаво щеше да бъде, ако бе при нея. Да я докосва, както бе правил някога.

Противно на това, което мислеше да направи, той се протегна и погали къдрица от прекрасната ѝ коса. Когато правеше това, пръстът му докосна бузата ѝ. Тя въздъхна в съня си. Никога не бяха прекарвали нощта един до друг. Тяхната любов бе открадната.

Харисън си спомни всичко и почувства отново в ръцете си тежестта на закръглените ѝ момински гърди. Затвори очи. Усещаше уханието на чистата ѝ свилена коса и влажната ѝ плът. Усети и сладостта на устните ѝ.

Харисън бе имал и други жени след Лиа, но никога не бе същото. Чудеше се дали чувствата, за които си припомни, наистина някога бяха съществували, или те бяха само плод на неговото въображение? Очевидно тогава той си бе въобразил, че изживяват истинска любов. Може би и любенето бе плод на неговото въображение, момчешки мечти.

Харисън се наведе и леко разтърси Лиа.

— Събуди се. — Тя стреснато отвори очи.

— Ставай. Вождът иска да говори с теб.

Лиа плъзна краката си надолу и разтърка устата си с ръка.

— Вождът ли?

— Аз ще те заведа при нея. След това ще отида на лов. След като свършиш с нея, върни се тук и ме чакай. Няма да ходиш никъде. Няма да говориш с никого. — Той ѝ подаде наметалото.

— Ти каза при нея. Вашият вожд жена ли е? — Лиа обу кожените си ботуши и се изправи.

— Достатъчно въпроси, жено. Облечи се и върви. Тя го погледна внимателно.

— Ще ми помогнеш, нали? — Гласът ѝ бе дрезгав.

— Не. Казах ти вече, хората ми са решили да не участват във войната.

— Ти няма да участваш. Не вземаш ничия страна. Синът ми е осемгодишен. Осемгодишното дете не разбира от политика. Той е на ничия страна в тази война, Харисън.

— Но не и ти. Вие изпратихте мъже с пушки от вашата плантация. Вие направихте своя избор.

— Както и твоят баща. Ние избрахме свободата.

Той поклати глава. Не искаше да говори за баща си с нея.

— Шоуните избраха свободата и само нея. Но техният избор не бе уважен, нали? — настояваше той. — Скоро това селище трябва да се премести на запад към долините на Охайо и шоуните, които са живели по тези места от хиляди години, ще трябва да напуснат тази земя завинаги.

— Знаеш, че съчувствам на твоите сънародници. Никога не съм казала лоша дума за някой червенокож, черен или метис.

— Твоят баща...

— Баща ми бе глупак. Сега той е мъртъв и не бива да говорим нищо за него — нито добро, нито лошо.

Харисън сви челюсти, за да обуздае яда си. Само така можеше да се защити срещу нея.

— Съжалявам. Знам, че е мъртъв. Баща ми ми каза. Трябваше...

Тя се втурна покрай него и излезе от колибата. Той само трябваше да я последва.

— Не искам да говорим за него, нито за това, което се е случило в миналото.

Харисън я настигна и тръгна до нея, като я поведе към колибата на баба си. Беше объркан, когато я чу да говори за баща си. Тя го бе изпратила при Харисън. Тя се бе съгласила да се ожени за Едмънд, докато се любеше с него. Съжаляваше ли за това? Дали не искаше да каже именно това? Той се чудеше, но не я попита. Няма смисъл, поне сега, след толкова години.

— Харисън, ако ми помогнеш... Когато се съ согласиш да ми помогнеш, ще разбереш, че трябва да побързаме. Уилям — тя го погледна, — това е моят син. Няма го от две седмици. — Тя пое дълбоко дъх. — Не знам колко още ще издържи там.

Без да иска, той бе започнал да й съчувства.

— Защо ирокезите са пленили бащата и сина?

— Едмънд бе експерт по военните въпроси. Помощник на човек, който се нарича Кнокс. Знаеше твърде много за състоянието на нашата артилерия. — Тя оправи с пръсти разбърканата си коса. Навън, на слънчева светлина, косата й блестеше с хиляди оттенъци на червено. — Предполагам, че също е шпионирал. Беше в Манхатън с армията, преди да отстъпят. Предполагам, че е предавал информация на Уошингтън. Англичаните са изпратили индианците в лагера, за да го отвлекат. Знаят, че войниците не биха могли да направят това, а само индианците.

— Ако е бил в щаба на армията, може би е казал всичко, което знае.

— Може би, а може би не. Той току-що е бил пристигнал. Дори ако е предал информацията, предполагам, че за англичаните е било важно да разберат това, което Едмънд знае... това, което Уошингтън знае.

Харисън спря пред колибата на Звездна светлина.

— Но защо и детето?

— Синът ми бе с Едмънд. Предполагам, че този негодник го е взел за прикритие. — Тя погледна настрани. — Нищо чудно, че настояваше толкова много да вземе момчето със себе си — промърмори тя. Тя погледна отново Харисън. — Това, което знам, е, че Уилям е бил с Едмънд и когато Едмънд е бил отвлечен, същата участ е сполетяла и сина ми.

— Те са може би мъртви, представяш ли си?

Тя поклати глава.

— Уилям не е мъртъв, поне сега. Щях да разбера, ако се бе случило това.

— Как? — Той повдигна черните си вежди, гледаше я насмешливо. — Магически сили, така ли, Лиа?

— Аз съм неговата майка — отговори тя свирепо. — Казвам ти, че бих разбрала.

Харисън вдигна кожената завеса на вратата на колибата на баба си и Лиа влезе вътре.

Звездна Светлина все още седеше край огъня. Тя кимна царствено.

— Аз съм Звездна Светлина от племето Мечка на шоуните. Добре дошла, Лиа.

— Баба ми е вожд на нашето село.

Лиа погледна Звездна светлина, а след това и Харисън.

— Твоята баба. — Тя се усмихна, като че ли бе видяла стара приятелка. — Това е твоята баба, за която толкова често говореше. — Тя прекоси вигвама и поднесе и двете си ръце за поздрав. — Много се радвам да ви видя. Харисън ми е разказвал твърде много за вас. За мен е истинска чест да ви среща.

Звездна Светлина пое двете ръце на Лиа, погледна встрани към внука си и вдигна вежда. Харисън се намръщи.

— Когато свършиш, изпрати я в моя вигвам. Тя ще ме чака там. Отивам на лов с Та. Ще се върна преди срещата на съвета.

Звездна Светлина потупа кожата до себе си.

— Седни. Гладна ли си?

Лиа поклати глава.

Звездна светлина се протегна и сипа от царевичната каша в една чиста дървена купа.

— Внукът ми не е добър домакин. — Тя пръсна малко яворова захар и подаде купата на Лиа. — Вземи, детето ми. Нахрани се. Пътуването ти е било твърде дълго.

Харисън стоеше на вратата и наблюдаваше баба си и Лиа. Тя хареса Лиа. Беше сигурен в това. Спомни си, че преди години искаше да ги срещне. Знаеше, че ще си допаднат. А сега желаше изобщо да не се бяха виждали. Не искаше баба му да я хареса. Искаше да я мрази, така както той я мразеше. Искаше да запази омразата си в сърцето.

Това бе единствената му защита срещу болката, която не желаше да изпита отново.

Харисън напусна вигвама, без да промълви нито дума.

ГЛАВА ПЕТА

Лия прекара останалата част от сутринта със Звездна Светлина. Говореха си като жена с жена, нещо, с което Лиа не бе свикнала. Говореха за децата, за посевите, за стари спомени. Независимо от четиридесетте години разлика, езическата религия и твърде много различия в културата, те се бяха харесали. Звездна Светлина притежаваше всичко, което Лиа не бе имала като малка. Тази жена имаше чувство за хумор, което караше Лиа внезапно да погледне света наоколо и себе си с насмешка. По много неща тази жена ѝ напомняше за Харисън, Харисън, в който се бе влюбила, когато бе на шестнадесет години.

Когато Звездна Светлина разпитваше Лиа за сина ѝ, тя задаваше въпроси, като че ли самата дълбоко страдаше за него. Попита я за цвета на косата му, любимия му кон, навиците му. Когато очите на Лиа се изпълниха със сълзи и тя не можеше повече да говори, Звездна Светлина я приласка, за да я успокои.

— Сигурно е жив — прошепна тя в ухото на Лиа. — Иначе би усетила като майка.

Сега Лиа вече се усмихваше.

— Това казах и на Харисън, когато ме попита защо съм дошла тук. — Тя стисна нежните, набръчкани ръце на Звездна Светлина. — Разбираш защо съм тръгнала, нали?

— Тази стара жена разбира — бе нейният отговор. Неизбежно разговорът се насочи към Харисън. Лиа седеше и решише косата със скъпия гребен от черупка от костенурка, който бе на Звездна Светлина. Старата жена седеше на пода, кръстосала крака. Бе се облегнала на леглото си и пушеше глинена лула.

— Има нещо много мъчително между теб и сина на моята дъщеря — каза Звездна Светлина, като наблюдаваше реакцията на Лиа.

Лиа не я погледна. Тя продължаваше да реши косата си, която стигаше до кръста ѝ.

— Не знам какво да кажа. Какво да ти кажа на теб.

— Трябва да ти задам този въпрос. Кажи ми истината. Обичала ли си някога моя внук?

Лиа прокара умело пръсти през косата си, като набързо я сплете на плитка. Погледите на двете жени се срещнаха.

— Да — промълви тя. — Обичах го с цялото си сърце.

Звездна Светлина поклати глава.

— Кажи на тази любопитна стара жена, какво се случи с вашата любов?

Лиа сви рамене.

— Остана само гневът, горчивината, годините, които изминаха. Това бе една детска любов, която не може да съществува в реалния свят.

— Ти си разгневена на Харисън?

Тя поклати глава.

— Да. И то много.

— Но ти си тази, която си го предала. Той казва, че ти си предала неговата любов.

Лиа се изправи. Никога и с никого не бе говорила за това, но сега почувства, че трябва да сподели с някого мъката си.

— Не съм го предала. Аз просто се изплаших. Щях да се срещна с него, но после промених решението си. Смятах, че е правилно най-напред да говорим с баща ми. Не че не исках да се омъжа за него, не исках да има кавга между него и баща ми. Исках нашата връзка да бъде приета от баща ми. Не знам какво ме накара да мисля, че баща ми ще се съгласи. Може би съм била твърде млада, за да искам това да стане.

Звездна Светлина кимна с глава.

— Разбирам защо не си отишла на срещата. Знам какво е да обичаш човек, когото семейството ти не приема. Дъщеря ми обичаше белия човек Ди Ней. Това ѝ причини само разочарования, докато един ден умря и душата ѝ се възвиси нагоре. — Звездна светлина изхлипа, тютюневият дим кръжеше над нея. — Ти си била дете и затова си се страхувала. Но кажи на тази стара жена, защо изпрати баща си на уговорената среща?

Лиа се намръщи. Престана да плете плитката си.

— Защо съм изпратила баща си ли? Не разбирам. Не съм изпращала никого. Не отидох на уговорената среща, само казах на една

от сестрите си какво смятам да направя — да избягам и да се ожения за Харисън. Моята сестра е казала на баща ми. След това вече не видях Харисън. Когато отидох при баща му, той ми каза, че е изчезнал. Той също съсипа живота си. — Лиа прехапа устната си. — Той не ме е обичал и затова не разбрал страха ми. — Тя тръсна глава. Говореше колкото на старата посивяла жена, толкова и на себе си. — Не се върна. Нито и когато баща ми ме насили да се омъжа за Бийл. — Болката от спомените бе мъчителна. Тя погледна Звездна Светлина. — Защо не се върна отново при мен? Защо позволи на Едмънд да се ожени за мен? Знаеше, че ненавиждам Едмънд. — Тя сви юмрука си. — Ако ме обичаше истински, трябваше да ме спаси от баща ми и Едмънд!

Звездна светлина извади лулата от устата си.

— Мисля, че вие двамата имате за какво да говорите.

Лиа поклати глава.

— Не, няма за какво да говорим. Твърде късно е.

Звездна Светлина сплете двата си показалеца.

— И двамата говорите едно и също. Ако разговаряте, може би ще успокоите болката си. Твоята болка и тази на внука ми.

Като отметна плитката през рамо, Лиа склочи ръце в скута си.

— Какъв е смисълът да правим това сега? — Тя погледна Звездна Светлина. — Сега съм омъжена за друг. Имам плантация, която ръководя, и син, когото трябва да отгледам. Всичко бе само детска невинност. Нищо хубаво не можеше да се получи.

— Но ти и моят внук трябва да се лекувате взаимно. Тази стара жена мисли, че е добре, че дойде. Заедно ще намерите твоя син, ще излекувате раните от миналото и ще изясните отношенията си.

Лиа бе объркана, уморена и изтерзана. Какво искаше да каже Звездна Светлина, когато спомена, че трябва да изяснят полуистините в отношенията си? Какви ли лъжи бе казал Харисън на баба си?

Но засега не можеше да мисли много. Това, за което само трябваше да мисли, бе Уилям. Лиа трябваше да насочи вниманието си към спасяването на Уилям.

— Не съм дошла тук, за да се помирявам с Харисън. Дойдох, защото знам, че той може да ми помогне да намеря сина си. Ще му платя. Това е само една търговска сделка.

— Това ще решите вие с Харисън. — Звездна Светлина се засмя. — Колко странно са нахвърляни звездите на нашите съдби по небето,

нали?

Лиа не знаеше за какво говори Звездна Светлина и не искаше да знае. Беше ѝ приятно да прекара сутринта с тази мъдра жена, но внезапно се почувства объркана. Това, от което имаше нужда, бе чист въздух и да не мисли за Харисън. Тя бе погребала отдавна миналото си. Не бе необходимо да се рови в мъчителните спомени.

Лиа стана, като събра дървените съдове.

— Ще ги измия вместо теб. Къде да намеря вода?

— В потока. — Звездна Светлина ѝ показва къде да отиде. — Мини през селото и ще чуеш шума на течащата вода.

Лиа наметна пелерината си. На вратата се обърна.

— Благодаря ти.

Старата жена наблюдаваше кръгчетата дим от лулата си.

— Благодарих ми за какво?

Лиа отклони поглед встрани. Почувства се неловко. След това отново погледна Звездната Светлина. Наистина бе странно, но нищо не ѝ се струваше непознато тук, в това шоунско село, нито уютните вигвами, нито езикът, който говореха, нито дори различните обичаи. Сега разбираше защо Харисън бе дошъл тук.

— Просто ти благодаря — повтори Лиа.

Когато излезе навън на зимната слънчева светлина, Лиа се огледа и след като се ориентира, тръгна през селото към потока, на запад от лагера. Наоколо се мяркаха и други жители, но никой не я спря. Никой не я заговори, никой като че ли не я забелязваше. Очевидно не бе добра дошла за тях.

Лиа разбра, че бе сбъркала, като влезе по време на съвета. Трябваше да се съобрази с правилата на шоуните, както ѝ бе обяснил Та. Но тя изгаряше от нетърпение да говори с Харисън и бе толкова изтощена от пътуването, че не можеше да разсъждава трезво.

Когато стигна последния вигвам, Лиа се спря и се послуша. Наистина чу тихия ромон на потока, някъде сред дърветата. Тя се мушна под един вечнозелен храст и тръгна по пътеката, която според нея водеше към потока. Държеше здраво съдовете в ръцете си.

Обедното слънце грееше високо горе и обливаше с топли лъчи лицето ѝ. Есенният бриз полъхваше, а останалите по дърветата листа трептяха по клоните.

Някъде по средата на пътеката Лиа се спря. Усещаше нещо наоколо. Погледна настрани. Не видя нищо, освен горичката от дъбови дървета, покрай която бе минала. Отляво и отдясно не виждаше нищо, освен полюшващите се клони на дървета и шипкови храсти. Един славей литна над нея.

Лиа мина още десет фута и спря отново. Сложи качулката си върху главата. Лекият бриз рошеше бретона ѝ. Някой вървеше след нея...

Тя замръзна на място, като съжаляваше отчаяно, че не бе взела пистолета със себе си. Остави ви го в багажа си във вигвама на Харисън.

Какво да прави сега? Дали да хвърли съдовете и да избяга към селото? Втренчи поглед в гъстата гора, която я обграждаше, като се прислушваше във всеки звук. Не виждаше нищо, освен оголелите храсталаци и дърветата, които се извисяваха наоколо. Не чуваше нищо, освен шумоленето на клоните. Но нещо я смущаваше, едно странно чувство, че някой я следи.

Лиа направи крачка и тогава го съзря. Един индианец седеше на клона на близкото дърво над главата ѝ, като люлееше безгрижно крака. Би могъл да я докосне и свали качулката от главата ѝ. Тя самата можеше да докосне мокасините му и да го дръпне от дървото.

Повдигна поглед нагоре.

— Преследваш ли ме?

— Не. — Индианецът се усмихна пресилено. Бе красив, обгорял от слънцето, с правилни черти и бели зъби. Косата му бе като тази на Харисън, но отпред бе подстригана късо. Отзад бе събрана и сплетена с пера и миди. Беше наистина хубав мъж, по-хубав, отколкото трябва да бъде един мъж... красив като Едмънд. — Трябва ли да ви преследвам? — Английският му бе твърде сносен.

Лиа мина под клоните и тръгна към реката. Беше вече разбрала, че можеш да се отървеш от един мъж само като не му обръщаш внимание.

Чу го, че скочи върху земята и тръгна след нея.

— Името ми е Колхийк. — С две широки крачки той я настигна. — А вашето?

Тя не го погледна. Този човек будеше подозрение у нея.

— Лиа, Лиа Бийл.

— Имаш някаква работа с моя приятел Харисън, така ли?

— Може би.

— В селото се говори, че си загубила сина си и търсиш помощта на Харисън, за да го намери.

Лиа се спря и го погледна право в очите. Имаше някаква неприязън между Харисън и този Колхийк. Разбра го от тона на гласа му.

— Е, и какво от това?

— Просто питам. Не се интересувам. — Той изпъна дрехата си. — Искам да ви предложа моята помощ.

Думите му привлякоха вниманието ѝ. Тя се преструваше, че не се интересува. Разбира се, Харисън ще ѝ помогне да намери детето си. Но ако откаже?

— И какво разбираш от спасяване на деца.

— Повече от метиса. Бил съм в страната на ирокезите. Там има планини, които се извисяват високо в небесата. — Той сви застрашително устните си. — Мразя тези крадливи негодари от Седемте народа. Мога да доведе сина ти у дома, Лиа Бийл.

Бе започнала да става подозрителна.

— Какво ще искаш да ти заплатя?

Той протегна ръка, за да докосне бузата ѝ. Тя се скова. Той се усмихна и показа белите си зъби.

— Зависи от това какво ще ми предложиш.

Лиа го погледна. Не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше. Въпреки че не я докосна, почти усети ръцете му върху плътта си. Кожата ѝ потръпна.

— Не смятам да те използвам — отговори тя и рязко се обърна.

Той я хвана за китката.

— Махни се. — Лиа пламна цялата. — Иначе...

— Иначе, какво, английска жено? Ти си в моето село, сред моите хора.

— Но тя е моя гостенка!

Лиа погледна стреснато и видя, че Харисън идваше към тях. Лицето му бе разгневено. Колхийк веднага пусна Лиа и отстъпи назад.

— Просто си играя с нея, братко. — Той леко се засмя.

— Не се бъркай наоколо! — Харисън хвана ръката на Лиа и я дръпна към себе си.

— Мисля, че ти казах да се върнеш във вигвама, след като свършиш разговора с баба ми. Не ходи никъде, не говори с никого. Мисля, че това ти казах!

Лиа дръпна ръката си и се наведе, за да вземе съдовете.

— Не съм твоя пленница, Харисън! Бях тръгнала към потока, за да измия съдовете на баба ти!

Харисън погледна заплашително Колхийк.

— Остави я, Колхийк. Този мъж те предупреждава.

Колхийк склочи ръце върху гърдите си и го изгледа надменно.

— Просто говорех с нея. Обсъждахме възможността от едно споразумение, нали така, Лиа Бийл?

Харисън погледна Лиа.

— За какво говори той? Ти нямаш работа с него!

— Предложих ѝ да намеря сина ѝ. Обсъждахме въпроса за заплащането, нали така? — Колхийк се ухили.

Тя събра съдовете и остави двамата мъже. Ръцете ѝ трепереха. Слава Богу, бе стигнала потока. С крайчеца на очите си видя, че Харисън тръгна към Колхийк и го удари в гърдите.

— Остави я, или ще умреш, Колхийк. Толкова е просто това, което ти казвам, че е правилно да ме разбереш.

Колхийк се захили нервно, когато Харисън мина покрай него.

— Просто се шегувах, казвам ти, братко. Не исках да ѝ направя нищо лошо. Ще говорим по въпроса по-късно, Лиа Бийл — извика той след нея.

Зловещият му смях се понесе сред дърветата. Лиа го чу. Беше се навела и миеше съдовете в потока. Слава Богу, че Харисън дойде. Ако не беше дошъл, сигурно нямаше да може да се оправи. Този инцидент ѝ напомни защо е дошла при Харисън. Само с него се чувстваше в безопасност.

Харисън дойде при нея.

— Той можеше да те изнасили ей тук, на пътеката, Лиа. Какво, по дяволите, правиш?

— Казах ти. Искях да измия съдовете на баба ти. Звездна Светлина не ми каза, че е опасно да идвам тук. — Тя потопи във водата съда, който миеше. Усети приятната свежест на студените струи.

— Да, разбирам. Е, добре, баба ми може би не подозира на какво е способен Колхийк. Но аз добре знам това. Той би... — Тя го

погледна.

— Той би направил всичко, за да ме нарани. Така ли? — Тъй като Харисън отмести погледа си от нея, тя продължи да мие съдовете. — Защо те мрази?

Харисън приклепна до нея. Взе една къса пръчка и започна да дълбае дупка в една буца зелен мъх.

— Някога бяхме добри приятели, той и аз. Когато дойдох в селото, той ме научи много неща.

— И след това?

Той продължи да дълбае с пръчката.

— Имаше една жена. Тя... тя искаше да се ожени.

— За теб ли? — попита нежно Лиа.

Той кимна.

— Не бях влюбен в нея, но Колхийк беше. Той ѝ предложи да се оженят, след като аз ѝ отказах.

Лиа се обърна, за да види лицето на Харисън. Беше близо до него и можеше да съзерцава черните му очи.

— Тя не искаше да се ожени за Колхийк.

Той поклати глава.

— За нея аз бях по-добрият. Каза, че не иска да приеме друг.

Лиа разбираше, че тази история му причинява болка. Някога той бе държал на този индианец.

— Какво стана с тази жена?

— Напусна селото и отиде другаде. Каза, че ѝ е тежко да бъде с мен, след като знае, че никога няма да отговоря на любовта ѝ. Тя и този, който я придружаваше, бяха убити. — Той хвърли пръчката в потока и се изправи. Подаде ръката си на Лиа и тя докосна върховете на пръстите му. После бавно стана. Откъм селото отново се разнесоха ритмичните удари на барабани.

— Ти ще ме приемеш, нали, Харисън? — промълви тя. — Ще ми помогнеш да намеря сина си...

— Защо?

Да, тя очакваше това от него. Сега бе последният ѝ шанс.

— Защото някога ме обичаше.

Той дръпна ръката си и се наведе, за да събере дървените съдове.

— Баба ми свиква съвета рано. Трябва да отида. Ще те заведе във вигвама и след това ще отида, за да взема участие в него.

Тя го последва.

— Харисън, времето минава. Страхувам се за живота на сина си.

— Отиди в моя вигвам. Чакай ме там.

Тя побърза надолу по пътеката, вървеше редом с него.

— И след заседанието на съвета?

Той сви рамене.

— След заседанието ще седна у дома и ще пуша лулата си.

Лиа се усмихна. Знаеше кога да замълчи. Харисън щеше да ѝ помогне. Сега вече бе сигурна в това.

ГЛАВА ШЕСТА

Лия стоеше пред вигвама на Харисън и наблюдаваше залеза на слънцето. Злокобните звуци барабаните на шоуните продължаваха да се разнасят наоколо. Почти всеки пълнолетен в селото бе отишъл на церемонията. Седяха там от часове.

Лиа искаше да попита Харисън какво става, но потисна любопитството си. Той я бе довел в неговия вигвам и помолил да остане тук, докато се върне. Сега тя не искаше да рискува. Беше убедена, че ще ѝ помогне да намерят Уилям, така че трябваше да го послуша и да прави това, което той ѝ казва.

Потрепери от хладния нощен въздух и реши да влезе вътре. Усети по-остро миризмата на Харисън. Всичко ѝ напомняше за него и за любовта, която бяха преживявали някога.

Застана до входа, свила ръце около талията си. Бе по-трудно, отколкото си представяше, сега, когато се намираше при Харисън. Подценяваше силата на спомените. Едно докосване на ръката му и отново си спомни как се любеха. В началото ѝ се струваше, че са минали милион години, откакто се бяха разделили. Но когато почувства ръката му в своята, стори ѝ се, че са минали мигове от тяхната последна среща. Бяха се любили на тревата, огрени от топлото лятно слънце.

„Сигурно съм вече твърде стара и живея само със спомени“ — помисли си Лиа огорчена. Дните, когато бе млада, привлекателна и желана, бяха отлетели. Те вече не бяха реалност. Реалността бе тежката работа в имението, реалността бе един груб съпруг с любовница, реалността бе детето, което бе отвлечено.

Лиа се протегна и докосна коженото наметало, закачено на стената. Уилям ѝ липсваше толкова много, че изпитваше остра болка в душата си. Но сега, когато бе тук с Харисън, тази болка намаляваше.

Тя въздъхна. Очевидно бе, че Харисън я мрази за това, че бе провалила плановете им да избягат. Дори и след толкова години той не можеше да ѝ прости. Залъгваше се с мисълта, че ще се опита да му

обясни колко е била изплашена този ден. Но знаеше предварително, че няма да я слуша. Знаеше, че няма да я разбере. Не познаваше баща ѝ и затова не се страхуваше от него. Той не бе възпитан като момиче, което трябва да изпълнява капризите на всеки мъж.

Не, по-добре ще бъде да не се рови в миналото. Просто ще се договори с него. Тя и Харисън ще тръгнат по следите на похитителите на Уилям, ще намерят и спасят детето и Едмънд, и след това ще се разделят завинаги. Така ще бъде по-лесно, по-безболезнено и за двамата.

Но като разглеждаше нещата на Харисън, които висяха закачени, и след като погали гладката кожа, с която бе постлан вигвамът, тя си помисли какво ли щеше да се случи, ако тогава, преди девет години, мислеше така, както мисли сега.

Разбира се, щеше да отиде на срещата. Щеше да бъде достатъчно умна да не обсъжда плановите си със сестра си. Щеше да напусне Танър и никога да не се връща. Щеше да приеме тази любов, която, бе сигурна в това, се падаше само веднъж в живота. Щеше да рискува всичко само за да бъде щастлива. А след това? Може би двамата с Харисън щяха да отидат в дома на баща ѝ, да живеят там. Тя се усмихна. Или може би щяха да дойдат на запад и да живеят сред шоуните. Щеше да бъде неговата съпруга, а той — нейният индиански съпруг. Как ли щеше да го понесе милият ѝ баща?

Шумът отвън я върна към реалността. Някой говореше разгорещено и крещеше високо. Лаеха кучета. Чуваха се и приглушените звуци на индианските барабани.

Лиа излезе в здрача, без да облича наметалото си. Ноемврийският вятър гонеше и разбъркваше косата ѝ. От вратата можеше да види помещението за церемонии и жителите, които излизаха от него. Един мъж вървеше най-отпред. Именно той викаше. Беше Колхийк. Размахваше юмруци и обиждаше всички на шоунски.

Хората от селото, чиито лица не изразяваха никакви емоции, стояха все още събрани пред големия вигвам, като че ли очакваха нещо. Шоунските жени крещяха и хвърляха пръчки.

Колхийк се обърна и се насочи към вигвама на Харисън. Лиа не се помръдваше, като се чудеше какво става. Не виждаше Харисън.

Колхийк спря на няколко крачки от нея. Лицето му изразяваше едва сдържана ярост.

Лиа погледна Колхийк, след това жителите на селото, после отново Колхийк. Въпреки че изпитваше неприязън към този човек, любопитна бе да разбере какво става.

— Какво се е случило?

Той поклати глава.

— Те са глупаци, всички са глупаци. Напускам това селище завинаги. — Той махна с ръка. Въпреки че бе среден на ръст, очевидно бе силен човек. Ръцете му бяха силни и мускулести. — Готов съм да те взема на север, за да намерим сина ти.

Лиа го погледна и се засмя.

— Харисън ще ми помогне.

Той се приближи до нея.

— Казах ти, че искам да ти помогна. Твърдя, че съм по-добър от него за тази цел.

Лиа не хареса тона му. Този човек се опитваше да й каже какво трябва или не трябва да направи. Още един мъж се опитваше да контролира живота й.

— Казах ти, че Харисън ще ми помогне да намеря сина си.

Той я хвана за ръката.

— Той е слаб. Твоят син ще умре, ако решиш да избереш Харисън. По-добре взemi мен. — Той удари гърдите си с юмрук. — Колхийк ще намери детето ти.

Лиа дръпна ръката си от неговата.

— Да не си полудял? Не бих минала и през селото с теб, камо ли да тръгна на север. Ти си един кавгаджия и очевидно не чуваш добре какво ти се говори.

Когато той отново посегна към нея, тя вече бе готова да се отбранява. Опита се да я хване и тя замахна колкото се може по-силно с юмрука си. Удари го точно там, където трябваше, и той падна, без да разбере какво става. Губейки равновесие, той стъпи върху един празен съд в загасналия огън пред вигвама на Харисън. Съдът се търкулна в тревата, като дрънчеше, а той падна в черната пепел.

Откъм събралите се чу вълна от смях. Мъжете се смееха и удряха коленете си.

Жените също се смееха, като потропваха с крака.

Колхийк се изправи. Загорялото му лице бе зачервено от гняв и объркване. С крайчеца на очите си Лиа видя Харисън, който вървеше

бързо към нея.

— Стори ми се, че каза, че напускаш селото. — Лиа говореше предизвикателно. Ръката я болеше, но се почувства добре, след като успя да се защити.

Колхийк размаха юмрук. Говореше през стиснати зъби.

— Казваш, че съм втори. Казваш, че си избрала Харисън. Ти се подигра с мен пред цялото ми племе! — Бе толкова разярен, че юмрукът му трепереше. — Тази мъж те предупреждава. Опитях се да ти бъда приятел, но ти отказа. Сега аз съм твой враг, Лиа Бийл, и ти ще платиш за унижението, което ми причини.

Харисън дойде при нея и погледна Колхийк. Черните му очи го пронизваха. Като че ли си казаха нещо безмълвно. Въпреки че някога може би бяха приятели, сега бяха врагове. Лиа видя, че Харисън плъзна ръката си около кръста и я сложи върху ножницата си. За момент Колхийк застина, в очите му се четеше омразата. След това се обърна и тръгна. Стигна до един вигвам наблизко и след малко излезе оттам с лък, колчан стрели и кожена чанта. Без да поглежда назад, той тръгна между вигвамите и се изгуби в гората.

— Знаех, че ще ми създадеш главоболия, Лиа — каза нежно Харисън, като наблюдаваше Колхийк. — Трябваше да послушам инстинктите си. Трябваше да те изпратя у дома още като пристигна.

— Той е кавгаджия, Харисън, а аз не искам да се занимавам с него. Твърде много години прекарах в такива неприятности. — Тя наблюдаваше Колхийк, който се отдалечаваше в боровата гора. — Беше си помислил, че ще тръгна с него, че той ще ми помогне да намеря Уилям.

— Какво му каза?

Тя втренчи поглед в Харисън, без да може да повярва.

— Казах му не. Казах му, че искам теб, а не него.

Той изруга тихо, първата английска ругатня, която Лиа чуваше от неговата уста, откакто бе дошла.

— Чудесно. Сега вече трябва да се безпокоя не само че ще ме скалпират отпред, но и отзад.

— Какво искаш да кажеш?

Харисън погледна в посоката, където се бе изгубил Колхийк.

— Той току-що бе отхвърлен, Лиа. Заради престъпления, извършени срещу селото, срещу хората. Никога няма да бъде приет

сред шоуните отново. За нас той вече е мъртъв. Може би е мислил някак си да изтрие позора си, като те вземе и теб. А след като му каза, че си избрала мен, ти нанесе нова рана в сърцето му.

Тя се намръщи.

— Е, какво ще кажеш тогава? Смятам, че имам право да избирам, когото си поискам. Не мисли, че искам да подражавам на...

— Жената... лоша поличба е да споменаваме имената на умрелите. — Той въздъхна. Очевидно не искаше да се връща в миналото. След малко обаче продължи: — Както ти казах преди, когато отказах да се ожения за нея, Колхийк ѝ предложи. Тя му отказа. — Той разрови косата си с пръсти. — Нейните думи го нараниха дълбоко. Откакто съм в това село, той винаги е виждал в мен съперник. Когато тя му отказа, той бе дълбоко наранен и ми се ядоса. Мислеше, че аз съм причината тя да не се съгласи.

— А сега и аз му казах, че съм избрала теб — промълви тихо Лиа.

— Точно така. Ти си го обидила не само с думи, но и с това, което си направила.

— Нямаше да го ударя, ако не ми бе посегнал. — Тя се загледа в притъмнялата гора. — Той няма да се опита да ни отмъсти, нали?

Жителите вече се разпръскваха. Една млада жена с бебе на гърба мина покрай Лиа и я потупа по ръката, като се усмихваше. Лиа не можеше да разбере нейния шоунски език, но успя да долови името на Колхийк. Очевидно младата жена бе доволна от това, което Лиа направи. За Лиа бе ясно, че тя не бе първият човек, с когото Колхийк влизаше в кавга.

Погледна отново Харисън.

— Кажи ми истината. Той няма да ни отмъщава, нали, Харисън?

— Струва ми се, че не би направил това. Ние бяхме приятели, Колхийк и аз. Обичахме се като братя. Това е много важно за шоуните. Приятелството е свещено. Никога не бих му причинил зло. — Той говореше бавно, като че ли изпитваше болка, когато говореше. — Мисля, че никога няма да ми причини зло.

Лиа стоеше и гледаше загорялото лице на Харисън. Боже господи, бе толкова красив в своята кожена туника и тесни гамаши.

— А сега какво ще правим?

Тя почувства магията на черните му очи.

— Сега ще планираме какво да правим.

Лиа сложи ръце около шията на Харисън.

— Знаех, че ще тръгнеш. Знаех, че ще ми помогнеш — извика тя. Гласът ѝ потреперваше от чувствата, които я вълнуваха. — Знаех, че мога да разчитам на теб като на никой друг в този свят. — Импулсивно докосна с устни бузата му. — Бог да те благослови. Благодаря ти, благодаря ти.

Харисън я сграбчи за раменете и я отдръпна от себе си, за да може да види очите ѝ.

— Не ми благодари още — каза той дрезгаво. — Ще ги намерим, но не ти обещавам, че ще бъдат живи.

Уилям седеше кръстосал крака край огъня. Срещу него бяха двамата мохикани. Дъвчеше остатъците от заешкото месо, които му бяха подхвърлили, след като се бяха нахранили, и ги наблюдаваше внимателно.

Наричаха се Небесно Перо и Двете Половини. Бяха баща и син. И двамата бяха негодници и той ги мразеше.

Уилям гложгаше един кокал и наблюдаваше двамата индианци. Днес се бяха качили високо в планината, на север, доколкото можеше да разбере. Бе започнало да вали.

Уилям се усмихна. Като всички деца и той се радваше на снега, и сега, когато имаше високи до колената мокасини като другите мъже, краката му бяха топли. Днес, когато вървеше след своите похитители, той си представи, че е в Танър. Представяше си как двамата с баща си яздат на север в прерията. Изведнъж се почувства изморен и самотен. Беше забавно да се върне в спомените си, но изведнъж видя пред себе си двамата индианци и си спомни, че баща му бе умрял.

Баща му...

Уилям погледна кокала, който гложгаше, и насочи вниманието си към месото, което бе останало. Няма да плаче. Вече бе на осем години и твърде голям, за да плаче.

Баща му се бе обесил. На сутринта, след като го бе ударил, той се събуди и видя, че баща му висеше на едно въже от гредата на тавана. Уилям затвори очи. Кошмарът на безжизненото, посиняло лице на

баща му го преследваше неотлъчно. Все още виждаше полюшващото се тяло. Чуваше скърцането на въжето.

Войниците от форта, които срязаха въжето, му казаха, че баща му се е обесил, защото е бил страхливец. Затова се бе самоубил. Уилям им отвърна, че това не е вярно, и когато те започнаха да му се подиграват, той се хвърли срещу по-едрия, облечен в английска униформа. Бе разкървавил носа на войника, когато друг го повали на земята. Нищо, че бе получил силен ритник заради поведението си. Бе защитил доброто име на баща си, името Бийл, а това бе по-важно.

Уилям преглътна заседналата буца в гърлото си, която му пречеше да погълне месото. Тази буца постоянно заставаще в гърлото му, когато мислеше за майка си и баща си. Колко време бе минало, откакто баща му бе умрял? Две седмици? Не повече. Уилям се опитваше да следи дните, които минаваха. Правеше резки върху една пръчка, която носеше в джоба си. Но понякога вечер, когато спираха да почиват, бе толкова уморен, че моментално заспиваше и забравяше да направи резката.

Баща му бе казал да бяга. Трябваше да се върне в лагера, но поне засега не знаеше как да го направи. Индианците, които го бяха взели от лагера, го следяха внимателно. Вечер му връзваха краката, което му пречеше да избяга. Но той нямаше да стои с тези червенокожи негодници дълго. Така ги наричаше баща му и те наистина бяха такива. Не, той ще чака момента, когато ще може да избяга. Ще тича през целия път до Ню Джърси, а мама ще го чака там. Тя бе там. Знаеше това. Баща му каза така.

Уилям хвърли заешкия кокал в огъня и изтри устата си с ръкава на кожената си туника. Погледна почти пълната луна, която светеше високо в тъмното небе.

— Аз си идвам, мамо — промълви тихо той. — Просто не ме оставяй. Не си тръгвай без мен в Танър. Мамо...

Късно тази нощ Лиа стоеше навън пред вигвама на Харисън и гледаше луната. Започваше да вали пухкав сняг. Земята вече бе покрита с тънък бял килим. Тя и Харисън бяха говорили с часове. Бяха правили планове. Утре сутринта напускаха селото и щяха да тръгнат на север. Най-напред ще отидат в Джърси, за да намерят

американската армия. Ще получат информацията, която им е необходима за отвличането на съпруга ѝ и Уилям, и след това ще се насочат на север. Лиа предлагаше да спрат в Танър за продукти и коне, но Харисън не се съгласи. Спомена, че трябва да бързат, но може би причината бе друга. Затова решиха да купят това, от което имаха нужда, в Анаполис и след това да се насочат към Ню Джърси.

Лиа втренчи поглед в луната, като разтърка ръцете си под наметалото. Бе ѝ студено. Боже, изпитваше нужда да прегърне Уилям...

Чу, че кожената завеса се вдигна и след това падна зад нея. Бе Харисън. Той погледна луната, а след това и нея.

Тя не се обърна от страх да не види сълзите в очите ѝ.

— За какво мислиш, Лиа? — попита той. Гласът му бе странно дрезгав.

— За Уилям. Аз... мисля си дали му е студено. Мисля си дали гледа луната тази нощ. — С мъка сдържаше сълзите си. — Чудя се дали някога ще го видя.

След това усети допира на ръката на Харисън върху рамото си.

— Трудно ми е да разбера тази любов към едно дете, защото никога не съм имал дете, но мога да си представя колко силна е тя. — Той спря за момент и въздъхна. — Мога да си представя, защото помня болката, която изпитах, когато ме напусна.

Лиа се обърна към Харисън.

— Това пътешествие ще бъде трудно за нас. Трябва да се опитаме да се уважаваме, да уважаваме чувствата си.

Той смъкна ръката си от рамото ѝ.

— Говориш като че ли ти си наранената. — Всякаква нежност, реална или въображаема, бе изчезнала от гласа му. Сега той бе отново студен, студен и безчувствен.

— Забравяш, че ти бе тази, която ме предаде. Онази сутрин аз отидох на поляната и те чаках, Лиа. Чаках те...

— Харисън...

Той вдигна ръката си, за да я накара да мълчи.

— Ще спя във вигвама на баба си. А сега отиди да си легнеш. Тръгваме на зазоряване.

Преди да може да отговори, той си тръгна.

ГЛАВА СЕДМА

Харисън стъпи върху едно паднало дърво, провря се под един клон и отново тръгна по тясната пътека. Тъй като тук нямаше пътища, той използваше пътеките, които бяха прокарани от нежните копита на сърните. Шоуните се бяха движили по тези пътеки в продължение на хиляди години. Тази пътека водеше направо в Анаполис.

Харисън погледна нетърпеливо през рамото си. Може би караше Лиа да върви по-бързо, отколкото трябваше. Но за него бе важно да разбере дали ще може да издържи това пътешествие. По-добре бе да знае сега, отколкото когато са на път за Ню Йорк. Досега вървеше добре. По-добре, отколкото предполагаше.

— Идвам, идвам — задъхваше се Лиа. Тя бе вдигнала и препасала тъмната си вълнена пола с кожения си колан. Така вървеше по-бързо, но една индианска дреха би била далеч по-удобна. Харисън ѝ бе предложил индианска туника и гамаши, но тя отказа. Ще се оправи и сама. Какво значение имаше за него колко пъти ще падне?

— Скоро ще настъпи нощта.

— Мислиш ли, че не виждам това? Но също така знам, че скоро ще бъдем в Анаполис. — Тя прескочи падналото дърво, мушна се под клоните и отново излезе на тясната пътека. Остана без дъх, но продължаваше да върви. — Трябвах ми десет часа, за да стигна от Анаполис до селото, но ти вървиш по-бързо от онези двамата, които ме доведоха.

Той се засмя иронично.

— Имаш късмет, че изобщо са те довели. Знаеше, че рискуваш. Добре е станало, че не са те ограбили, изнасилили или оставили на ирокезите или на някои дезертъори.

— Така ли? Твоят приятел Джошуа ми ги препоръча. Ще трябва да имам предвид в бъдеще на кои приятели да разчитам.

Той отново я погледна косо и намали ход, за да го настигне. Тази жена имаше остър език. А като млади бе толкова сладка и нежна. Чудеше се как бе станала толкова цинична.

— Приятелят ми Джошуа? Джошуа Джоунс?

— Не си спомням фамилното му име. Собственикът на кръчмата „Двете руна“.

— Как намери Джошуа?

— Баща ти ми каза.

Харисън млъкна за миг. Намести лъка, който бе метнал върху рамото си.

— Как е баща ми?

— Добре е. Подаграта го мъчи, но тази млада жена се грижи добре за него. Мисля, че това е добър избор за него.

— Неговата трета жена — засмя се Харисън.

— Да, неговата трета жена. Животът в колониите е труден за жените. Събуди се, Харисън. Някои умират при раждане, други от непосилната работа. Но какво значение има за теб дали баща ти е щастлив с една жена или с харем от жени?

Харисън бе чул от Джошуа, че баща му се бе оженил отново миналата година, но не знаеше нищо за тази жена, освен че бе тридесет години по-млада от него и вдовица.

— Дали я обича?

Лиа се засмя. Харисън съжали, че я попита. Смехът ѝ го накара да се почувства неудобно. Въпросът му бе глупав. Какво ли го интересуваше дали баща му обича новата си жена.

— Не. Той не я обича. Поне не така, както е обичал своята майка. Каза ми, че никога не е обичал някоя жена така, както е обичал майка ти — сродна душа, както той се изрази. Но той харесва новата си жена. Тя се казва Кери. Споделя самотата му. Тя е нежна и млада. Струва ми се, че го задоволява в леглото. — Тя отново се засмя.

Харисън не виждаше нищо смешно в това.

— И какво друго знаеш за любовта на баща ми? В кревата и извън него?

Лиа разтърка ръка в кожения ръкав на туниката си.

— Твърде сериозно гледаш на нещата, Харисън. Отпусни се. Баща ти остарява. Искане да се чувства добре.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Тя въздъхна и се опря на едно дърво. Взе кожения мех, който ѝ бе дала Звездна Светлина, и отпи от водата в нея.

— Баща ти и аз станяхме много близки през последните години. Той бе за мен бащата, от когото имах нужда. — Тя подаде и на него да отпие.

Харисън понечи да го поеме, но след това реши да отпие направо от нейните ръце. Направи една крачка и наведе главата си, за да отпие. Така близо до нея, той усети уханието на косата ѝ. Така близо до нея му бе трудно да пие.

— Беше ли добър към теб?

— Много добър. Той ми помогна много в Танър. След смъртта на баща ми трябваше да се науча да правя толкова много неща. Братята ми си имаха своите собствени плантации. Понеже са по-големи и по-плодородни, те не проявиха интерес към Танър или към мен. Никога не бих могла да се оправя без Джордж Ди Ней.

Харисън пусна кожата мех. Баща му, защо трябваше Лиа да идва и да се рови в спомените му? Харисън се чувстваше виновен за това, че бе прекъснал връзките с баща си. Беше го виждал само няколко пъти през тези години, откакто бе отишъл да живее при шоуните. Но тези посещения бяха мъчителни и за двамата. Знаеше, че той е причината, но му бе твърде трудно да се откъсне от живота на белите и да заживее с шоуните. За него бе мъчително да бъде при баща си, толкова близо до Лиа, и да не я вижда. Харисън знаеше, че баща му не е виновен за съдбата, която го бе орисала, но въпреки това го винеше, може би за това, че бе създал него, метиса.

Харисън погледна Лиа. Тя бе толкова близо до него, че можеше да почувства дъха ѝ до бузата си. Дъвчеше листа от мента. Бе събрала косата си на кок под черния си шал. С този черен шал и тъмната си дреха бе като жена, която жали някого.

Погледът му срещна нейния.

— Защо се обличаш с тези широки, тъмни дрехи? — Той докосна сивия ръкав, който се подаваше под наметалото ѝ за езда. — Не ти подходат. Ти обичаше светли рокли, синия цвят, който ти пасваше на очите, зеления, за да подчертава цвета на косата ти.

Тя сведе поглед.

— Аз съм женена жена, разбери това. Това носят всички стари жени.

Харисън усещаше, че тя крие нещо от него. Чакаше я да продължи.

— Освен това — възкликна тя — по този начин привличам по-малко вниманието. Така никой не ме безпокои и мога да си гледам работата спокойно. — Тя мина покрай него и продължи по пътеката.

— А съпругът ти одобрява ли това? Как се казва? Мисля, че бе Едмънд. — Харисън не искаше да намесва този мъж. Разбираше, че знае името му, Едмънд Бийл. Как можеше да го забрави? Именно Едмънд Бийл бе човекът, когото искаше да убие преди толкова години.

— Да, Едмънд — каза тя тихо.

— Е, добре, какво мисли той за своята жена, която се облича като някоя стара вдовица? Мисля, че негово задължение като съпруг е да те защити от другите мъже.

Тя тръгна по-бързо.

— По дяволите Едмънд, не е негова работа дали ще сложа тиква на главата си.

Харисън вдигна веждите си. Лиа ругаеше! Не можеше да си представи, че някога тя ще започне да ругае. Означаваше ли това, че тя и милият Едмънд нямаха нищо общо помежду си?

Харисън едва сдържа усмивката си. Никога не бе помислял, че Лиа може би не е щастлива в брака си. Може би това пътуване нямаше да бъде толкова лошо, колкото бе смятал. Поне разговорът ще бъде забавен.

— И така, как е милият Едмънд?

— Искаш да кажеш, че се интересува не как се чувства сега, когато е отвлечен, така ли?

— Точно така.

Тя поклати глава.

— Не ме дразни, Харисън. Просто една сделка, ето как стоят нещата помежду ни.

Той я настигна.

— Просто говоря, за да мине времето.

— Глупости!

— Лиа. — Той сложи ръка на гърдите си, като я дразнеше. — Шокиран съм. Какво е станало с това сладко момиче, което някога познавах?

— Тя порасна.

Харисън я погледна косо. Лиа бе стиснала зъби. Устните ѝ потръпваха. Знаеше, че бе ядосана, но не се тревожеше от това.

Искаше да я вбеси и да я види такава, каквато бе през онези години.

— И така, животът ти с Едмънд не е раят, както си го представяше?

— Копеле! — Тя се спря и се обърна. — Знаеш, че не исках да се ожения за него. Знаеш, че го ненавиждах!

Харисън бе изумен от болката в гласа ѝ.

— Но ти се съгласи да се ожениш за него — каза той бавно, а гласът на Джоузеф Танър все още ехтеше в ушите му: „Тя каза, че ще се ожени за Бийл, ако ѝ простя близостта ѝ с теб.“

— Съгласила съм се да се ожения за него? — Сините ѝ очи станаха стоманени. — Баща ми ме насили да се ожения. Заклучи ме в една стая в продължение на дни. — Тя докосна гърдите му с ръка и леко го блъсна. — Когато ме изостави и реши да си поиграеш на дивак, няхах друг избор, освен да се ожения за този дебелак.

Тя отново тръгна, а той я последва плътно. Как смее да се държи по този начин и да го изкарва него виновен!

— Когато аз напуснах! — избухна той. — Когато твоят баща ме прогони! — Той сграбчи ръката ѝ. Тя се опита да се съпротивлява, но той не я пусна. Обърна я към себе си и я накара да го погледне. — Лиа, той ме преби почти до смърт.

Тя притисна ръката си до устата, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Харисън! Съжалявам, не знаех това!

Бавно той я пусна. Тя наистина не знаеше! Бе искрена! Прочете го по лицето ѝ.

За момент и двамата мълчаха. Накрая Харисън заговори. Гледаше едно гнездо на катерички, високо над тях.

— Мисля, че и двамата не знаем какво е станало през този ден, нали Лиа?

— Никой не знае. Може би само баща ми, който е вече мъртъв — каза тя горчиво.

Той докосна рамото ѝ, искаше да я успокои, да изтрие болката от миналото от себе си и от нея. Знаеше, че не може да го направи.

— Лиа...

— Харисън, твърде късно е. Няма смисъл да говорим. Поне не сега. Минали са девет години. Не искам да говорим за това. Няма смисъл. Само ще ни причини мъка. — Тя го погледна. — Имам съпруг и син, които са отвлечени, и се нуждая от твоята помощ. Можем ли да

забравим миналото, поне засега? — Тя погледна настрани. — Не понасям да се връщам в спомените си. Ще полудеем и двамата, ако го направим.

Харисън отпусна ръце на хълбоците. Тя бе права. Знаеше, че е права. Трябваше да мислят преди всичко как да спасят момчето. Това, което бе станало, бе в миналото. Лиа се бе омъжила. Това, което трябваше да направят, бе да продължат по-нататък. Очевидно любовта, която бе изпитвала някога по него, бе изчезнала. Както и неговата. Това, което сега изпитваше към нея бе само едно желание. Стари спомени.

— Искаш да си починем, така ли?

Тя кимна с глава.

— Моля те, Харисън. Имам нужда от сина си. — Тя сви двата си юмрука. — Уилям е всичко, което имам. Всичко, което някога ще имам.

Харисън въздъхна. Посочи на изток.

— Анаполис е на две или три мили оттук. Денят бе дълъг и ние все още имаме много път. Нека да вървим, Лиа. — Той мина покрай нея. — Да намерим сина ти.

Пристигнаха в кръчмата „Двете руна“ на стъмване. Харисън избра една странична улица, която минаваше по брега на залива Чеспийк. Вместо да влязат през главния вход, той я поведе през страничния вход на тухлената сграда.

— Какво, страхуваш ли се да влезеш през главния вход?

Той сви рамене, като влезе в топлата кухня.

— Стари навици. Собствениците се плашат, когато видят, че влиза червенокож.

Лоените свещи осветяваха голямата кухня. На една скара печаха свинско месо, което издаваше приятна миризма. Едно малко куче, което спеше върху тухленото огнище, ги погледна, след това отново се сви и задряма. Зад кухнята се чуваха гласовете на посетителите на кръчмата. Смях и звън на калаени съдове.

Лиа погледна препеченото свинско и облиза устни. Бе прегладняла.

Харисън остави лъка и колчана със стрелите и отвори вратата. Видя го да отчупва парче ябълков пай.

Не можа да се сдържи и се засмя. Видя момчето, с което бе израснала. Спомни си как бяха откраднали целия пай от кухнята в

Танър и го изядоха в своето скривалище в овощната градина.

— Какво правиш? — попита тя, като се преструваше, че е ядосана. — Ти да не би да си крадец? Не си платил за пая.

Той отчупи парче от кората, която ухаеше на масло.

— Джошуа ми дължи пай за цял живот. Някога му спасих скалпа.

— Спасил си му скалпа ли? — Тя отчупи от парчето, което той държеше, и бързо го лапна. Паят бе сладък и ухаеше на канела.

— Той слага капани през зимата. Понякога ходя с него, за да ги проверявам. На два пъти ни нападнаха неочаквано. Веднъж войниците, веднъж ирокезите. Джошуа...

Точно тогава вратата, която водеше към залата, се отвори и се появи една слугиня с увиснала шапка, която носеше мръсни чинии. Момичето погледна Харисън, леко изписка и вдигна нагоре ръце. Чиниите се пръснаха с трясък по пода. Момичето се въртна и се шмугна обратно.

Лиа избухна в смях. Беше толкова комично. Очевидно момичето се изплаши. Индианец, който яде пай в кухнята ѝ.

Харисън погледна Лиа и се засмя широко.

— Какво става? Защо се смееш?

Лиа продължаваше да се смее.

— Ти. — Тя сложи едната си ръка върху устата си, а другата на кръста. — Бедното момиче. Може би си помисли, че има нападение! Скоро ще бъде тук с местната полиция!

Харисън сложи останалото парче в устата си.

— Нападнати! Аз съм просто един мъж, който яде пай в кухнята на приятеля си — каза той невинно.

— Но ти си индианец, дивак.

— Индианците не ядат ли пай? — попита той учудено. Лиа продължи да се смее по-силно. Боже господи, колко ѝ бе приятно, че се смееше. Избърса устата си от трохите, които бяха останали си от вкусния пай. Жестът ѝ бе толкова невинен и в същото време странно естествен.

Харисън хвана ръката ѝ в своята топла длан. Усети пронизваща тръпка, която сигурно и тя бе почувствала. Това, което бе станало преди девет години, нямаше значение. Ясно бе, че двамата се желяеха все още.

Преди Лиа да разбере какво става, Харисън се наведе и докосна устните ѝ. Сърцето ѝ лудо заби в гърдите ѝ. Усети аромата на ябълка и канела, усети желанието, което Лиа мислеше, че е загубила. Това бе една бърза целувка, устните им просто се докоснаха.

Когато Харисън вдигна глава, погледите им се срещнаха.

— Лиа...

Тя не знаеше какво да каже. Бе смутена. Никога не си бе помисляла... Единственото, което успя да направи, бе да се взре в неговите тъмни очи и да помисли за годежния пръстен, който носеше.

Внезапно вратата на кухнята се отвори отново, но сега на прага стоеше Джошуа, собственикът на кръчмата. Той се засуети покрай тях, като видя, че Харисън бе прегърнал Лиа. Правеше се, че не е видял нищо, или може би това бе в неговия стил.

— Огън и жупел, Харисън! Знаех, че си ти!

Джошуа бе голяма мечка, рус и с провиснали мустаци. Подаде ръка на Харисън и той я пое. Двамата мъже се прегърнаха.

Лиа отстъпи назад, като се чувстваше объркана. Харисън я бе целунал. Тя не знаеше защо направи това. Това, което знаеше, е, че я обича. Почувства се напълно незащитена от внезапното чувство, което бе изпитала към Харисън. Колко много време бе минало, откакто не бе чувствала сладостната тръпка по тялото си. Колко отдавна не бе чувствала туптенето на сърцето си и изчервяването на бузите си. Всичко бе толкова отдавна...

Харисън продължи, сякаш нищо не се бе случило.

— Джошуа, мисля, че познаваш мисис Бийл, нали?

Собственикът на заведението отстъпи назад.

— Разбира се, че я познавам. — Той кимна сърдечно. — Радвам се, че намерихте това, което търсихте. Радвам се, че тези водачи изпълниха мисията си. Бяха се побъркали за парите, които им дължах.

— Такава бе уговорката, нали? — Тя се усмихна. Харесваше Джошуа. Той бе честен човек, който не подценяваше жените, когато трябваше да прави бизнес.

— И така, какво мога да направя за вас двамата? — Джошуа посочи празната тава от пай. — Жената от бара ми каза, че сте изяли и последното парче от пая ми.

Харисън се засмя заедно с него.

— Имаме нужда от легло за през нощта.

Джошуа повдигна вежди.

— Едно?

— Две — поправи го Лиа. — И то в отделни стаи.

Харисън кимна с глава.

— Придружавам мисис Бийл до американския зимен лагер в Джърси. Тръгваме утре.

— О, не! — Джошуа вдигна месестата си ръка. — Не ми казвай, защото не искам да знам какво искаш да правиш с тази прекрасна дама и защо. Просто ми кажи от какво имаш нужда и аз ще се погрижа за това.

— Ще направя един списък, но точно сега имаме нужда от хубава вечеря. — Харисън удари плоския си стомах с длан. — Днес пътувахме доста дълго.

— Веднага ще я имате. Има една свободна маса до огъня. Просто оставете нещата си. Мисис Бийл може да получи стаята над кухнята. А ти, Харисън, ще спиш в общата стая с другите мъже. — Джошуа ги поведе от кухнята към общата зала. — Внимавайте — напомни им той, когато минаваха покрай падналите на земята съдове.

Лиа и Харисън го последваха в шумното помещение към една от двете камини, които изпълваха помещението с приятна топлина.

Когато минаваха през залата, Лиа се огледа наоколо. Помещението бе пълно с шумни посетители, повечето от които мъже. Няколко моряци седяха наблизко до външната врата и играеха дама. Двама добре облечени мъже разговаряха оживено за някаква кобила или проститутка, Лиа не можа точно да разбере. Един мъж, жена му и синът му вечеряха наблизко до моряците. Няколко маси бяха заети от облечени в кожени дрехи трапери. Един търговец на животни седеше сам с една халба бира и чиния, препълнена с готвено. Бе оставил дългия си камшик изправен до стената.

— Знам, че ти ще пиеш халба бира, а какво ще пожелаете вие, мадам? Нямам почти нищо за жени. Бяло рейнско? Чай от колониите? — попита Джошуа, като почистваше масата от чиниите, оставени от последния посетител.

Лиа взе стола и седна срещу Харисън. Чувстваше се изморена и бе доволна да седне.

— Бира, моля.

— О, бира значи. Ще се върна с бирата и вечерята. — Джошуа взе чиниите и остави Лиа и Харисън сами.

Лиа скръсти ръце върху дървената маса.

— Какво бе това? — попита тихо тя.

— Кое?

Тя вдигна погледа си.

— Знаеш много добре кое! Ти ме целуна — тя снижи гласа си, — ти ме целуна в кухнята.

Харисън сложи ръцете си върху широките си гърди, ресните на ръкавите му докосваха масата.

— И ти отвърна на целувката ми, лейди Бийл. Усетих такъв плам в тази целувка, какъвто никога преди не бяха усещал.

Той се подиграваше с нея. Приятно му бе да я нарани. Тя погледна към огнището.

— Не трябваше да го правиш.

— А защо не?

Тя го погледна и процеди през зъби:

— Защото съм омъжена!

Същото момиче, което изпусна съдовете в кухнята, дойде с две халби бира, сложи ги върху масата и бързо изчезна.

Харисън грабна халбата и отпи дълбоко. Ръцете на Лиа трепереха, когато понечи да вземе своята халба. А сега какво? Той бе напълно прав. Бе отвърнала на целувката му. В кухнята тя бе тази, която искаше Харисън да я целуне, а сега тя самата желаше да стори това. Разбира се, всичко това бе невъзможно. От девет години тя бе омъжена жена.

Лиа постави внимателно халбата върху масата.

— Нека това не се случва друг път, съгласен ли си?

Тя го чу да ругае тихо, пресушавайки до дъно халбата.

Той я удари силно върху масата.

— Очакваш да вървя с теб до не знам къде си, да спя с теб през нощта, да слушам смеха ти, да докосвам ръката ти и да не те пожелаю? От какво мислиш съм направен аз? — Той се наведе ниско над масата. — От стомана ли?

Лиа погледна наоколо. Двама трапери стояха и ядяха вечерята си. Гледаха ту нея, ту Харисън.

— Каза ми, че ме мразиш заради това, което се е случило?

— Да, мразя те. Част от мен те мрази, но друга част... — Тя повдигна ръка, като се стараеше да говори по-тихо. Знаеше, че не тук е мястото да обсъждат тези проблеми.

— Недей, Харисън. — Трудно ѝ бе да го погледне. — Нека приключим този разговор тук и сега.

Харисън се наведе напред, за да продължи да говори, но след това размисли.

— Добре — измърмори той. — Съгласен съм.

След малко дойде Джошуа с повече бира и чиния печено сърнешко месо, готвени тиквички и препечени филийки с масло. След като им сервира, изчезна в кухнята.

— Поне се нахрани — заповяда ѝ Харисън тихо, като се опитваше да не я гледа. — Нахрани се и отиди в стаята си. Ще се погрижа за провизиите и конете.

Лиа отвори уста, за да каже нещо, но спря. „Нека всичко се размине — помисли тя. — И за двамата ще бъде по-добре.“

Докато мълчаливо се хранеше, изпи халбата си с бира, а Харисън вече привършваше четвъртата си халба. Лиа знаеше, че привличат вниманието на посетителите. Една бяла жена с добро възпитание пътува с индианец. Траперите демонстрираха вече нескрито любопитство.

Харисън вече привършваше вечерята си, като изведнъж погледна към по-високия от траперите. Косата на непознатия бе вързана на две къси плитки. Играеше на зарове със своя спътник.

— Искате ли нещо? — попита Харисън предизвикателно.

Лиа не хареса тона на гласа му. Бе пил повече, отколкото трябваше. Очевидно тя бе причината. Трябваше да вечерят в кухнята, за да не будят подозрения тук. Тя се протегна през масата и се опита да го хване за ръката.

— Не ги предизвиквай, Харисън, нека се нахраним и да си лягаме.

Харисън отстрани ръката ѝ.

— Попитах те дали имаш нужда от нещо — повтори той на трапера с двете плитки.

— Не и от теб — отговори мъжът през стиснати зъби. — Червенокожа свиня...

— Харисън — прошепна рязко Лиа.

Харисън леко оправи косата си.

Тя отново се опита да го хване. Беше се справяла с достатъчно мъже в Танър, когато се стигнеше до бой.

— Харисън, недей!

Той ритна стола с мокасина си. Столът падна назад и издрънча върху дървения под.

— Какво каза? — попита той трапера.

Траперът се изправи.

— Казах, че нямам нужда от нищо, червенокожо прасе. Какво мислиш да правиш с тази бяла жена? Тя курва ли е или нещо подобно?

Лиа се отдръпна назад, а Харисън прескочи масата и удари трапера с юмрук по главата.

„По дяволите — мислеше си тя, като скочи от стола. Вторият трапер хвана Харисън за косата. — Само един ден е минал, а той прави така, че да убият и двама ни.“

ГЛАВА ОСМА

Докато единият трапер влачеше Харисън за косата, другият го удари с юмрук в стомаха. Харисън изпъшка и се преви, но като стана, натисна брадата на нападателя с глава.

Лиа потръпна, когато главата на трапера с плитките се наклони назад. Той падна назад върху една маса, а чинията с ядене отлетя настрани.

— Спри, Харисън! — изкрещя Лиа. — Нямаме време за такива глупости! Ще те убият!

Разбира се, той не слушаше. Може би никога не я слушаше. Преди Свинската опашка да се изправи, Харисън се метна върху гърба му, като ревеше като истински дивак.

Другият трапер веднага му дойде на помощ. Скочи във въздуха и се вкопчи в гърба на Харисън, като започна да го души.

Лиа хвана полите си и изтича в кухнята. Трябваше да намери Джошуа и да спре тази лудост. Възрастни мъже, да се бият като ученици! Би трябвало да се срамуват от себе си! Но, разбира се, те не се срамуваха. Боят бе част от тяхната мъжка природа и тя трябваше да се примири с това. Но все пак не искаше да наранят Харисън. Това магаре трябваше да спаси сина ѝ, а не да устройва побоища из кръчмите.

Докато Лиа стигна кухнята, повечето от посетителите станаха, за да наблюдават какво ще стане. Моряците до вратата хвърляха монети на масата, като се обзалагаха кой ще спечели. Мъжете на една от масите насърчаваха траперите, докато от друга маса викаха за червенокожия.

Лиа почти се сблъска с Джошуа в кухнята.

— Какво става? — попита той, като избърсваше мокрите си ръце в престилката. — Излязох да изхвърля една кофа с помия и като се върнах, заварих война под покрива си.

— Харисън е там. — Тя хвана Джошуа за ръкава му. — Трябва да направиш нещо. Твърде много пи. Не е честно! Двама срещу един!

Джошуа ѝ намигна с едно око.

— Напълно си права. Не е честно. Няма да позволя тези двама мъже да пребият моето момче.

Лиа се намръщи.

— И така, ще ги спреш ли да се бият, или няма да ги спреш?

Шумът от счупено дърво привлече вниманието им. Харисън и Свинската опашка се бяха вкопчили в една маса толкова здраво, че тя се разпадна на пода. И двамата се стовариха долу.

— За Бога, Харисън, недей да чупиш мебелите! — изкрещя Джошуа, като размаха юмруци. — Излезте навън и поцадете имуществото ми!

Но Харисън не го чуваше. В един момент удряше единия от траперите с юмруци, а в следващата минута двамата вече го поваляха на земята, като го ритяха отстрани.

Лиа развълнувано сложи ръце на хълбоците си.

— И така, ще сложиш ли край на всичко това или няма?

Джошуа размаха ръце.

— Ще им дам още минута време. Случайният бой е нещо хубаво и полезно за кръвта на мъжете.

Лиа погледна Харисън. Някак си и тримата се бяха завъртели около една от откритите камини. Спътникът на Свинската опашка лежеше настрани и държеше коляното си. Изглеждаше зашеметен. Харисън и Свинската опашка се бяха вкопчили един в друг и се търкаляха на пода. Траперът хвана главата на Харисън и я удари силно в тухленото огнище.

— Това е вече много! — промърмори тя през зъби. Ако Джошуа не спреше тази идиотщина, тя ще го направи. Въпросът бе как. Пистолетът ѝ бе в ботуша, но тя не искаше да го използва без нужда. Освен това, ако трябваше да стреля, траперите бяха двама, а спусъкът един. Тя се огледа изплашено наоколо, за да потърси някакво оръжие. Тогава видя камшика на търговеца, опрян на стената. Изтича до стената и го грабна.

В Танър рядко прилагаха физическото наказание, но когато трябваше да се приложи, Лиа бе тази, която го изпълняваше. Едмънд никога не би се осмелил, а Лиа не смяташе, че това е работа на надзирателя. Само преди няколко месеца тя бе принудена да накаже един от наемните работници заради пиене. Лиа не искаше да го

завързва на стълба за наказание, но след като нашиба, у него настъпи промяна и той престана да пие.

Тя хвана здраво камшика. Усети тежестта му в ръцете си.

— Извинете, ще си послужа с него за малко — каза тя на търговеца на добитък.

Когато стигна до огнището, приятелят на Свинската опашка бе започнал да се надига от пода.

— Достатъчно, господа — извика Лиа високо.

Кресящите клиенти се стъписаха.

Приятелят на Свинската опашка направи едно бързо движение, но тя удари с камшика, който изплющя над главата му. Краят на камшика се оказа толкова близо до лицето му, че той се отдръпна рязко, когато чу плющенето му, и чукна главата си в пода.

— Ако още веднъж помръднеш, ще усетиш камшика — предупреди го тя. Мина покрай него, като го държеше под очи, и приближи Харисън и Свинската опашка.

Харисън току-що бе успял да го отблъсне от себе си и се олюляваше, когато видя Лиа.

— Махай се оттук — изкреця Харисън, като триеше разкървавения си нос с ръкава на туниката си. — Нямах работа тук, Лиа.

— По дяволите! Наех те да ми помогнеш за сина ми, а не да се биеш с полски плъхове! — изкреця Лиа разярено.

— Пази се! — изкреця Харисън, като се впусна към нея.

Лиа се завъртя и видя Свинската опашка, който налиташе върху нея.

— Казах, че достатъчно се бихте — понижи тон тя, като дръпна камшика към себе си.

Свинската опашка се спря.

— Ти на мен ли говориш, жено? — изрева той.

Лиа бе застанала смело наред залата.

— Да, на теб.

Свинската опашка се разсмя високо.

— Жена ти идва да те спасява! — дразнеше той Харисън. — Дошла е да спасява червената ти кожа!

Когато Свинската опашка се опита да посегне, Лиа бе вече готова. Удари с камшика колкото се може по-силно. Опашатият плъх

хвана ръката си. Лиа продължаваше да го налага с камшика по голата плът.

— Ох! По дяволите, мръсна кучко. — Той подскочи и се опита да хване камшика, но в същия момент Лиа отново го удари. Сега го бе шибнала по бузата, от която потече кръв.

Свинската опашка докосна с ръка бузата си и размаза кръвта.

— Престани, жено. Ние вече свършихме с червенокожия. — Той отново разтърка бузата си. — Върви по дяволите, но ръката ти е силна!

Едва сега Лиа се успокои — траперите бяха решили да се откажат от боя. Бе се справила лесно със Свинската опашка. Той и неговият приятел вероятно бяха започнали да се бият от скука.

— Вземи приятеля си и се махайте оттук! — извика тя и посочи вратата.

Междувременно Харисън се приближи до Лиа.

— Какво, за Бога, правиш? — Той я гледаше свирепо.

Тя видя, че Свинската опашка помагаше на приятеля си да стане и двамата тръгнаха да излизат. Клиентите в кръчмата тропаха с крака.

— Ти загуби, Фреди. Не беше заложил на жената — изкрещя някой със смях.

Лиа се обърна към Харисън.

— Какво правя ли? А какво правиш ти? — Тя пусна камшика на пода. — Биеш се, ето какво правиш.

Той докосна с пръст лицето ѝ.

— Не трябваше да правиш това. Това е моя работа.

— Да, наистина, но ако те бяха пребили, нямаше да мога да те използвам поне една седмица.

Той все още я гледаше заканащо. Лиа усети лъхащата от него миризма на бира. Очевидно бе разярен.

— Ти ме направи за посмешище!

— Ти си причината за това! — изсъска тя.

Той пое дълбоко дъх и след това я погледна.

— Предупреждавам те, не прави това никога повече. Нямам нужда от твоята помощ, разбираш ли? Нямам нужда от никого да ми помага, така че не искам да ме спасяваш.

Харисън говореше толкова тихо и равно, че тя се изплаши. В гласа му имаше толкова много омраза, толкова много горчивина, че Лиа започна да се пита дали тя не бе причината за това. Дали тя не го

бе превърнала в този злъчен човек. Дали това, което бе направила като шестнадесетгодишно момиче, не бе разрушило живота му? Тя сведе поглед.

— Трябва да се погрижим за провизии и коне.

— Ще се погрижа за това. А парите за това?

— Използвай това, което ти дадох по пътя. Имам още в чантата си.

— Ще се погрижа. А ти се качвай в стаята си.

— Ще се кача. — Тя си играеше с камшика, който все още бе в ръката ѝ. — Ще се кача не защото ти ми казваш, а защото аз искам. Разбираш ли, Харисън?

Той грабна камшика от ръката ѝ и наперено тръгна. Върна го на търговеца на добитък и излезе през главната врата. Тя въздъхна и отиде да потърси Джошуа. Денят бе твърде тежък за нея и трябваше да си почине.

Собственикът на кръчмата я заведе в една малка, спретната спалня над кухнята. Стаята бе обзаведена само с едно легло с балдахин и маса със свещ върху нея. Бе чисто и нямаше никакви насекоми. Стаята бе топла и уютна, отопляваше се от комина на кухнята, който покриваше едната стена. Лиа затвори вратата след Джошуа и пусна резето, след което отиде до малкото осмоъгълно прозорче. Погледна луната. След няколко нощи щеше да има пълнолуние.

Мислеше за Уилям. Тя направи няколко фигури върху заскреженото стъкло.

— Идвам, сине. Чакай ме — прошепна тя. Видя някаква светлина под себе си и се доближи още повече до прозореца. Дъхът ѝ размрази скрежа и тя избърса стъклото с ръкава си. Пред кръчмата бе запален огън и няколко мъже се бяха събрали. Между тях разпозна силуета на Харисън.

Той стоеше прав в индианските си дрехи сред другите мъже. Където и да тръгнеха, щяха да правят впечатление — бяла дама с един варварин. Правилно бе да се облече като човек, който живее в колониите, и още по-добре — като англичанин. Така щеше да привлича по-малко погледи. Но въпросът бе дали щеше да се съгласи.

Лиа знаеше, че е по-добре да почака утрото, за да поговори с него за това, но също така знаеше, че няма да може да заспи, ако не обсъди този въпрос с него.

Отиде до закачалката и грабна наметалото си. По-добре ще бъде да обсъди тези подробности сега. След това ще мислят за Уилям.

Слезе долу, мина през помещението на кръчмата, което бе почти празно, и след това излезе навън в студената нощ. Мина покрай кръчмата и когато Харисън я видя, тя почувства топлината, излъчваща се от огъня и компанията на мъжете наоколо.

— Мисля, че ти казах да стоиш горе. Не бива да се скиташ наоколо сама. Онези трапери може да са някъде наблизо, а сега не си с камшика на търговеца.

Тя смъкна качулката си от главата, за да си поеме дълбоко дъх в студената есенна нощ. Раздразни се от неговия сарказъм.

— Мисля, че не съм тази, която започва първа да се бие — каза тя язвително. — Мисля, че ти си този, който трябва да си легне, а аз мога да остана с мъжете тук.

Харисън започна да се смее.

— Чудесно, мисис Бийл.

Тя също се засмя. Това временно примирие ли бе?

— Трябва да ти кажа нещо относно пътуването, което ни предстои.

— Искаш ли да влезем вътре? Тук е студено.

Тя поклати глава.

— Харисън, аз управлявам нашата плантация в продължение на осем години. Копала съм под палещото слънце, пакетирали съм тютюн по време на поройни дъждове. Не съм вече детето, което познаваше. Не съм градинско цвете, което трепери в студено време.

— Знам добре, че не си, нали ми вярваш, Лиа?

Тя праметна дебелата си плитка през рамо.

— Мислих си. — Тя спря, като търсеше думите си. — Мислих си, като имам предвид това, което се случи тази вечер, че ще е по-добре да се съгласиш... — Тя въздъхна. Не искаше да го кара да мисли, че се чувства неудобно от индианския му вид. Не искаше да го засяга. — Харисън, мисля, че трябва да смениш кожените си дрехи и да махнеш перата от косата си.

— Не се срамувам от това, което съм. — Той удари широките си гърди с наранения си юмрук. — Горд съм да се наричам шоуни.

— Знам, че се гордееш, но нещата няма да се усложнят, ако се облечеш като плантатор само докато стигнем американския лагер и

разберам какво е станало. Така ще бъдем много по-малко подозрителни.

— Плантатор?

— Мисля, че имаме две възможности. Или да тръгнем през Делауер към Ню Джърси, или по залива с кораб. По суша е по-сигурно, но по-бавно. Ако пътуваме по вода, ще стигнем в Джърси за три или четири дни. Но първо трябва да стигнем в Елк.

— Мисля, че в Северен Делауер има британски войници.

— Може и да има.

— И не се ли страхуваш, мисис Бийл, съпруга на капитан Бийл, от армията на Уошингтън?

— Откъде ще разберат коя съм и на чия страна съм? На челото ми не е татуирано американското знаме. Ще се преструвам, че съм някоя друга.

— А аз? Кой ще бъда аз?

— Моят съпруг.

— Твоят съпруг ли?

— Всичко съм премислила.

— Това не променя нещата.

Лиа продължи, без да реагира на саркастичната му забележка.

— Аз ще бъда лейди Монроу, братовчедка на генерал Хау.

— Главнокомандващия Хау? Лиа, моля те, не ме будалкай.

— Главнокомандващият на английските сухопътни сили. И ти си моят нов съпруг, който току-що е дошъл от Англия — продължи тя. — За мен е лесно да се оправя, защото познавам Луси Монроу. Тя е от Довър, Есекс. Бяхме приятелки, преди войната да ни раздели. Тя наистина се ожени повторно.

Той се разсмя, но без веселие в гласа си.

— Няма да стане. Ще ни разкрият още преди да сме пристигнали в Ню Джърси. Лиа, не съм обувал панталони от години. — Той докосна горната си туника с ресни. — Да, аз съм това, което съм, независимо дали ме харесваш или не.

— Виж какво. — Лиа изглеждаше уморена, на границата на изтощението. Усещаше го в собствения си глас. — Не ме интересува кой си, просто искам да намеря сина си.

Той я хвана нежно за ръката и я поведе към кръчмата.

— Време е да си легнеш. Ще те събудя рано сутринта.

— Знам, че пътуването с кораб ще ни забави с няколко часа. Ще трябва да намерим някой да ни прекара през залива. Часовете, които ще загубим, не са фатални. Трябва да стигна до Ню Джърси колкото се може по-бързо, Харисън. Трябва да намеря мъжа си.

Харисън отвори вратата на кръчмата. Двамата усетиха топлината, която лъхаше отвътре.

— Поспи малко и аз ще те събудя сутринта.

Лиа го погледна, като се чудеше как може понякога да е толкова сърдита и разярена, а после толкова мила към него. Чувствата ѝ бяха толкова противоречиви. Знаеше, че това се дължи на Уилям и на постоянния стрес, в който живееше.

Харисън се протегна и оправи къдрица от косата ѝ, която бе паднала върху бузата ѝ. След неговото поведение преди малко тя бе учудена от жеста му.

— Лека нощ — прошепна тя, като си спомни целувката му.

— Лека нощ — отговори ѝ той и изчезна.

Когато на следващата сутрин Харисън почука на вратата на спалнята, Лиа вече се бе събудила. Бе измила лицето си със студената вода и измила зъбите си. Беше облечена със същата тъмна рокля, която носеше и когато тръгна от Танър. Като пооправи гънките на полата, си помисли, че можеше да вземе и друга рокля, нещо по-женствено. Без да иска, се засмя. Отдавна не се бе интересувала от външния си вид.

— Харисън? — Лиа приглади сресаната си коса и я завърза с една черна панделка. — Ти ли си?

— Главнокомандващ Хау е тук — каза той с най-добрия си английски акцент. — Идвам, за да видя моята мила братовчедка, Сали.

— Луси — поправи го Лиа. Тя вдигна резето и отвори вратата. Като го видя, плесна с ръце и започна да се смее.

Харисън бе заел благородническа поза, единия крак пред другия, за да покаже светлосините си чорапи. Тя продължаваше да се смее. Костюмът му щеше да бъде подходящ във всяка гостна на този или на другия континент. Може би и мъжът ѝ имаше такъв костюм, но Харисън изглеждаше твърде смешен. Толкова различен от това, което бе преди това.

Носеше бяла риза с ленено жабо и сако, жилетка и сини панталони. Косата му бе сресана по средата и завързана със синя

панделка на тила. В ръката си държеше една черна триъгълна вълнена шапка с бледосиня розетка.

— Не ти ли правят впечатление моите дрехи? — попита той, като продължаваше да говори с акцент. Говореше и жестикулираше някак женствено. — Дълбоко съм огорчен.

Тя го наблюдаваше как влиза в стаята и все още не можеше да се опомни. Къде се бе дянал варваринът?

— Синята панделка на косата ти е добро постижение — подразни го тя.

Той поглади с пръсти синята си фльонга.

— И аз мисля така. Джошуа смята, че съм твърде натруфен.

— Харисън, откъде намери тези измишльотини?

— Купих ги от един джентълмен, който минаваше по улицата.

— Не може да бъде. От непознат човек на улицата ли?

Той сви рамене, все още се правеше на денди.

— Боже господи, жено. Знаеш ли колко дълго трябваше да чакам, за да срещна човек с моите размери?

— Взел си от моите пари, за да купиш това, така ли?

— Слушай ме, моля те. Нали ти искаше да играя такава роля, или не искаше? Освен това ми каза, че парите за теб не са проблем. — Той потърка гладко избръснатата си брадичка. — Сега ще трябва да направим нещо и за твоето облекло.

Въпреки че се чувстваше достатъчно самоуверена, Лиа пооправи измачканата си зелена рокля.

— Не съм си донесла нищо друго. Бързах, разбираш ли?

— Е, добре, така не може. Ако си братовчедка на Хау...

— Трета братовчедка. Луси ми каза, че са трети братовчеди, въпреки че никога не го е срещала през живота си.

— Е, добре, но дори една трета братовчедка на един британски главнокомандващ не се облича така.

Лиа знаеше, че е прав. Просто не искаше да си признае. Щом трябваше да се преструват, че са Луси Монроу и нейният нов съпруг, тя, разбира се, трябваше да бъде облечена богато и по английски.

— И така, какво искаш от мен? Не бих спряла нито една жена на улицата, а едва ли разполагаме с достатъчно време, за да си поръчам нова рокля.

— Не познаваш ли някого тук, в Анаполис? Някоя стара приятелка? Някоя позната на съпруга ти?

— Не. — Тя се правеше, че не забелязва особения тон в гласа му, когато спомена Едмънд. Дали това му харесваше, или не, нямаше никакво значение. Факт бе, че Лиа бе омъжена за Едмънд Бийл в продължение на девет години.

— Не познавам никого. — След това изведнъж се сети за нещо. — Не, почакай. Леля ми Валери, сещаш ли се? Тя имаше дъщеря на моя възраст, Мери. Чух, че Мери се е върнала неотдавна, след като съпругът и бил убит по време на кампанията в Ню Йорк.

— Е, добре. Джошуа ще потърси за нас кораб. — Харисън отвори вратата и направи галантен жест. — Тогава нека посетим леля Валери и братовчедката Мери, и да видим какво можем да направим, мисис Сали Монроу.

Лиа излезе от стаята и мина пред него.

— Луси, името ми е Луси, Харисън.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Казах ви, че не мога да ям куче! — Уилям се задави с един къс тлъсто месо и след това го изплю на замръзналата земя.

— Яж! — Мохиканът Двете Половини изкрещя, взе в шепа месото и се опита да го натика в устата на Уилям.

Двете Половини хвана Уилям за яката на кожената туника, но момчето се съпротивляваше, колкото се може по-свирепо. Риташе и удряше с малките си юмруци и отчаяно стискаше устата си.

— Яж! — изрева Двете Половини.

— Нека аз да опитам, татко — извика Небесното Перо от мястото си. Самият той дъвчеше кучешкото месо. — Ще го накарам да го изяде с кокалите! Яж!

Уилям поклати глава упорито.

Азар, който бе срещнал Двете Половини, Небесното Перо и момчето през деня, започна да се смее. Бяха от едно и също селище, той, бащата и синът. Азар се забавляваше от борбата между мохикана и момчето пленник.

— Остави го, Две Половини — извика той добродушно на ирокезки.

— Казах му да яде и той трябва да го направи.

Азар махна с ръка. Започна да му става мъчно за детето. Двете Половини бе жесток човек. Но Азар знаеше, че трябва да внимава, защото в противен случай Двете Половини можеше да хвърли момчето от скалата.

— Момчето има силна воля, прекрасна черта за едно бяло дете. — Той говореше тихо, като че ли наистина не се интересуваше от момчето. — Остави го и ела да изпушим малко тютюн заедно.

Двете Половини държеше Уилям за врата.

— Той ми принадлежи. Платих на войниците за него. Ще прави това, което му кажа, или — той дръпна ловджийския си нож от ножницата — ще умре.

— Убий го, татко, убий го — настояваше Звездното Перо. — Или по-добре дай аз да го направя. От седмици не съм убивал бели деца.

Уилям потрепери при вида на блестящото острие, което Двете Половини размаха, но не отвори устата си.

Азар се надигна от мястото си до огъня и отиде при борещите се. Момчето бе смело, нещо необикновено за едно английско дете. Не искаше да гледа как детето ще умре.

— Продай ми го. Искam да ти помогна да се отървеш от него. По-добре да се отървеш от него навреме.

Двете половини пусна Уилям, като натисна лицето му в земята.

Уилям не мърдаше, бузата му бе притиснала студената скала, върху която се бяха разположили.

— Да го продам ли? — Двете половини сложи ножа си обратно на колана. — На теб?

— Не бих го направил, татко — каза Небесното Перо, като отпиваше от една сребърна чаша, на която бяха гравирани думите „На Дейвид — с любов от Маргарет“. — На север можем да вземем повече. Ще намерим някои бели или червенокожи, които ще платят много за такова хубаво момче.

Азар не обърна внимание на думите на Небесно перо.

— Ти нямаш намерение да го задържиш за себе си нали? Имаш достатъчно бели роби. Знам човек от едно друго село, който би осиновил това дете. Няма синове и живее самотен. — Азар излъга. Той не познаваше такъв човек. Един ирокез никога не би осиновил бяло дете. Само глупаци като шоуните и делауерите биха го направили. Той изпитваше жалост към детето.

— Никой няма да иска това бяло момче! — Двете Половини ритна жестоко Уилям. — Той не изпълнява това, което му заповядват. Голям инат.

Азар протегна бронзовата си ръка и взе малката ръка на Уилям. Изправи треперещото дете на крака.

— Това дете е герой. Вие сте го взели от неговите хора. То не познава нашия език и обичаи, но се движи, яде, пие вода. Поддържа живота си.

— То не иска да яде кучешко месо — изруга Двете Половини.

Азар оправи сплъстената тъмнокафява коса на Половини.

— Накара ме да ям сурова риба, кърваво недопечено месо от катеричка, дори ларви от червеи. Но кучешко месо няма да ям. В Танър имаме куче, което се нарича Фрекълс и има малки кученца. Не бих хапнал от Фрекълс никога.

Азар се засмя. Какъв характер за възрастта му. Колко невероятно бе да видиш някого, независимо дали е млад или стар, който отстоява това, в което вярва, с риск за живота си. Мохиканът бръкна в своя багаж и извади една малка кожена чанта. От нея извади едно парче опушено сърнешко месо. Подаде го на Уилям.

— Яж — каза му той на английски. — И този мъж ще гледа да се погрижи за теб. Как се казваш?

— Уилям.

Азар кимна с глава.

— Уилям. Хубаво име, но смятам да те наричам Аена. Това означава костелив орех. Ти си нежен, изпълняваш желанията на другите, но не се пречупваш.

Уилям започна да дъвче лакомо, а Азар отново насочи вниманието си към Двете Половини.

— Кажете цената — каза Азар, като даде друго парче на момчето. — Колко искаш за това безценно момче?

Двете половини каза цената. Азар се разсмя. Двете половини назова друга цена. Азар поклати глава.

Двамата мъже се пазариха още половин час и след това стигнаха до взаимно споразумение. Изпушиха една лула английски тютюн, за да узаконят сделката.

Като видя, че на момчето му се спи, Азар му махна с ръка. Говореше му на развален английски. Отдавна не бе говорил езика на пасторите йезуити, при които бе учил.

— Вземи постелката си и лягай да спиш. Сутринта ще тръгнеш с този мъж, Азар, а не с другите. Ще те заведе на север в нашето село.

Уилям се прозя, очите му бяха полузатворени.

— Нямам постелка. — Той се сви настрани. — Карат ме да спя на голата земя дори когато вали.

Азар изсумтя възмутено. Двете Половини е глупак. Как може да не разбира основните правила на света?

Ако някога причини зло на едно дете, дори и на детето на неприятели си, някой ден някой ще стори същото и на неговото дете.

Азар разпъна своята собствена постелка за спане от меча кожа. Като легна, той махна на момчето.

— Аена, ела. Тази нощ ще вали сняг.

Уилям поклати глава и се сви още повече, за да се запази от студения вятър, който духаше от планините над тях.

— Не мога да спя с червенокож — измърмори той. — Най-добрият червенокож е умрелият.

Азар хвана момчето за китката и леко го дръпна да легне. Момчето се противеше, но само за малко. Двете половини и синът му Небесното Перо се хилеха от другата страна на огъня.

— Ще съжaliaваш за тази покупка, този мъж мисли така — каза Двете Половини и се загърна в постелката си.

Небесното перо изрева силно:

— Ще имаш късмет, ако през нощта не ти пререже гърлото със собствения ти бръснач.

— Може би — отговори Азар, като загръщаше мечата кожа около себе си и момчето, — а може би и не. Лека нощ, мъже на мохиканите. — Той погледна спящото момче до себе си. — Лека нощ, Аена — каза той на родния си език. — Спи добре и сънувай хубави неща.

Корабът се наклони наляво и столът на Лиa се плъзна настрани, дървото опря в дърво и изскърца зловещо. Тя се хвана здраво за малката дървена маса. С другата ръка раздаде картите.

Харисън изръмжа.

— Не играеш честно.

Корабът бавно се наклони надясно. Столът ѝ отново се върна на старото си място.

— Не лъжа. Ти си слаб играч и затова губиш.

Харисън събра картите и започна да ги размесва. Лиa оправи дантелената си шапка. Успя да намери леля Валери и братовчедка си Мери, и взе от нея едно модерно и практично сако от памучна сатинирана басма и синя вълнена пола. В деколтето на корсажа бе мушнала една ленена кърпичка за по-голямо приличие. Сакото с цветя и синята пола бяха светли, нещо, което тя не бе свикнала да носи. Но тези цветове бяха подходящи за ролята, която играеше като Луси.

Тайно, Лиа се хареса в тези дрехи, въпреки че никой от нейните познати може би нямаше да я види.

Корабчето скърцаше и пъшкаше, като се клатушкаше от вечерната буря на Чеспийк. След направените приготовления на Джошуа Лиа и Харисън се качиха на „Мери Мей“, едномачтово корабче. Бяха единствените пасажери, освен капитана и екипажа от четири или пет души. Цената на пътуването от Анаполис до Елк бе твърде голяма, но Лиа бе принудена да се съгласи. За тази цена капитанът, дори по убеждения, който се наричаше Джон Тейлър, не трябваше да задава много въпроси, както се бяха уговорили предварително с Джошуа.

Тя и Харисън потеглиха, както бяха запланували предварително. Представиха се за английски граждани, които пътуват на север към Ню Йорк. Лиа не искаше никой да знае коя е. Поради факта, че мъжът ѝ бе пленник, тя не искаше англичаните да разберат, че е тръгнала да го издирва. Можеше да стане твърде опасно за нея и Харисън, както и за Едмънд и Уилям.

На вратата на каютата се почука. Харисън погледна към Лиа, която отмести поглед към вратата.

Харисън продължи да размесва картите.

— Да — извика той с гласа на Чарлз Уайтекър, новия съпруг на Луси.

— Джон Тейлър е. Нося ви разхладителни питиета, Уайтекър. Мога ли да вляза?

Харисън погледна Лиа. Тя сви рамене, което означаваше, че нямат друг избор.

— Да, разбира се — извика Харисън. — Влезте, господине.

Лиа взе картите, които Харисън ѝ бе подал, и започна да ги подрежда.

Джон Тейлър влезе, като пазеше равновесие, независимо от бурята навън.

— Добър вечер и на двама ви. — Носеше бутилка червено вино и три лъскави чаши.

— Добър вечер — отвърна любезно Харисън и извади една карта.

Лиа погледна престорено картите си.

— Добър вечер, сър. Радвам се, че сте сред нас.

Тейлър посочи масата.

— Ще имате ли нещо против да седна?

Харисън вдигна надменно едната си вежда.

— Сигурен ли сте, че можете да се отделите от работата си? Има ли някой, който да контролира движението на кораба.

Тейлър се засмя и грабна трикракия стол, който бе под единствената закачалка на другия край на стаята. Той го повлече по пода и го сложи до масата.

— Първият ми помощник е сръчен в тази дейност като мен самия, уверявам ви.

— Краката ми се мокрят и ви предупреждавам, че няма да получите цялата такса.

— Ако ви се намокрят краката, сър, при всички случаи няма да има нужда от вашите пари, тъй като всички ще отидем на дъното и ще станем храна на рибите. — Той погледна Лиа. — Извинете ме за откровеността, госпожо.

— Означава ли това, че над нас е надвиснала някаква опасност?
— Харисън отвори бутилката и наля от виното във всяка чаша.

— Аз не искам — каза Лиа.

— Опасност? За Бога, не! Бурята ще отмине за по-малко от час.
— Той поднесе към Харисън чашата си с вино. Двамата мъже се чукнаха и дръпнаха здраво.

Лиа извади друга карта. Беше нервна. Нещо ѝ подсказваше, че това не бе случайно посещение. Тейлър искаше нещо от тях.

Капитанът отпи отново и кръстоса крака, за да се почувства удобно. Носеше памучни панталони, черно вълнено наметало и високи ботуши. Искаше да се представи за важна клечка, но от говора му се разбираше, че е от средната класа и се опитва да прикрие това.

— И така, казвате, че отивате в Ню Йорк. В коя част от колонията?

— Градът Ню Йорк, разбира се — каза Лиа.

— Разбира се — повтори Тейлър. — Вие отскоро ли сте женени?

— Да — отговори Харисън. — От това лято. Дойдох от Англия, за да бъда с моята мила Луси, докато стане възможно да се върнем у дома. Мисля, че кралят ще успее да потуши това въстание до пролетта и след това ние ще тръгнем.

Тейлър внимателно погледна Харисън.

— Казвате, че идвате от Англия, така ли? Твърде странно е, но имате вид на човек от колониите, и то на човек със смесена кръв.

Лиа не гледаше Харисън, като се чудеше как ли ще отговори. Ще признае ли, че е половин индианец? Това не би предизвикало подозрение. Много от хората, които живееха тук, имаха индианска кръв. Но повечето от тези хора бяха за американската кауза, а не на страната на Майка Англия.

Харисън сложи ръката си върху масата.

— По-точно, какво се опитвате така грубо да ни кажете? Ако се интересувате от моята кръв, дядо ми бе французин. Имам цвета на французите.

Лиа започна да се смее. Тя бе чувала подобни обяснения и преди, от хора, които искаха да прикрият индианската си кръв. Но от устата на Харисън звучеше толкова невероятно.

Тейлър веднага започна да се извинява.

— Не исках да ви обиждам, уверявам ви. Просто...

Лиа хвърли картите на масата.

— Проверявате нашите убеждения?

— Не — той се усмихна нервно. — Нищо подобно. Аз...

— Не ви ли каза моят съпруг, когато говорихте за пътуването, че съм братовчедка на главнокомандващия Хау? — Тя се изправи ядосано. — И трябва да ви кажа, че за мен е твърде неприлично да се задават подобни въпроси по такъв начин! Братовчед ми би се почувствал твърде обиден.

Тейлър стана.

— Отново се извинявам. Просто човек невинаги може да бъде сигурен. Военните ме предупредиха да следя кого превозвам. Твърде много шпиони се вмъкват в английските линии.

— Жени шпиони, така ли?

Тейлър отстъпваше към вратата.

— Може да ви се стори невероятно, госпожо. Да, жени шпиони.

Тя го последва. Корабът продължаваше да се клатушка, но тя запази равновесие. Чуваше виенето на вятъра.

— Е добре, мога да ви уверя, че не съм шпионка, но ако искате, можете да ме придружите до палатката на моя братовчед и сам да го попитате за това.

— Не. — Той вдигна ръце. — Уверявам ви, това не е необходимо.

— Ще бъдете ли така добър да напуснете каютата ни и да се погрижите за това, за което ви плащаме. — Тя отвори вратата и вътре нахлу студен и солен въздух. — Да направлявате кораба.

Преди Тейлър да отговори, тя затръшна вратата след него.

Когато Лиа погледна Харисън, той се усмихваше лукаво. Тя заключи вратата и отиде при него.

— Какво е толкова забавно?

Той се бе облегнал на стола и подпрял единия си крак на масата. Наля си още една чаша вино.

— Ти говореше толкова убедително. Чудесна артистка си.

— Какво ще кажеш за себе си? — Тя вдигна ръката си, върху която имаше копринена ръкавица без пръсти. — Цветът на кожата ти се дължи на френската ти кръв? — Тя се засмя. — Пощади ме!

Той също се смееше.

— Това бе първото нещо, което измислих. Сигурен съм, че нито един англичанин не би признал, че има индианска кръв, дори и ако това е факт.

Тя сложи ръце на хълбока. Разбира се, той бе прав. И разумен. Ако имаха късмет, тя и Харисън щяха да слязат от кораба зад английските позиции. Тогава ще могат да продължат осъществяването на набеязания план.

Тя го наблюдаваше как пие от калаения съд. Облечен с панталоните и самото, с коса, свита назад на опашка, той нямаше нищо общо с варварина, който бе открила в индианското селище. Въпросът бе, кой от двамата харесваше? Тя познаваше човека, който седеше пред нея — дрехите му, езика и обноските. Този Харисън можеше да бъде всеки мъж в Делауер. Но Харисън, когото видя в селото, бе по-истински и интересен за нея. Ако се бе омъжила за него, кой от двамата щеше да избере? Как ли щеше да изглежда той след толкова години като неин съпруг? Може би след години щеше съвсем да заприлича на роднините на майка си.

Той я наблюдаваше и това я накара да се почувства неудобно. Тя отиде до койката за спане.

— Ако бурята не ни отнесе далеч, утре сутринта трябва да пристигнем — каза тя, за да поведе разговор. — Ще купим коне и ще тръгнем към Ню Джърси.

— Утре денят ще бъде дълъг. Трябва да поспиш.

Тя погледна единственото легло.

— А ти къде смяташ да нощуваш, скъпи Чарлз? Той се усмихна по английски.

— С моята мила Луси — отговори той нежно. — Разбира се.

Тя го сръза с поглед.

— Хайде де, да не ме смяташ за мръднала? Сигурно не мислиш, че ще спим заедно, нали?

Той въздъхна дълбоко.

— Добре е да опитаме.

Тя тръгна към него, усмивката ѝ изчезна.

— Харисън, моля те, обещавай ме, че нищо няма да се случи между нас двамата. Разбира се, по време на цялото пътуване.

— Ти все още ме харесваш, нали? — Той остави чашата и се изправи. Сега, когато бе без обувките си на ток, той бе само няколко инча по-висок от нея.

Трудно ѝ бе да устои на погледа му. Не можеше и да лъже. Тя погледна встрани.

— Ти все още ме привличаш.

— Тогава, защо...

— Защото съм омъжена. Заклела съм се пред Бога да бъда вярна на Едмънд Бийл, докато смъртта ни раздели.

— Ти се закле най-напред на мен, Lia — отговори тихо той. — Спомняш ли си нощта, когато се сгодихме? Нощта, когато се любихме? Ние двамата се оженихме пред очите на Бога и след това се любихме.

Тя се опита да се дръпне, но той я хвана за рамото. Когато го погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не знам какво да кажа.

За момент той я гледаше втренчено. Искаше да му отговори. След това леко я дръпна към себе си.

Lia бе объркана. Това, което успя да направи, бе да притисне лицето си към бродираното му сако.

— Всичко ще бъде наред, ки-ти-хи — прошепна той. — Ще оправя всичко.

— Не можеш — каза отчаяно тя. — Никой не може.

— Шт, шт — промълви той, като галеше прекрасната ѝ коса. — Не подценявай силата на съдбата и могъществото на Бога. Ти и аз бяхме предопределени да бъдем заедно, Lia.

Тя поклати глава.

— Аз съм омъжена, Харисън. Никога не бих могла... — Думите на Лиа бяха прекъснати от ужасен удар.

Корабът се заклати силно. Лиа и Харисън полетяха на пода. Столове, маса, чинии, всичко хвъркна във въздуха. Окачените фенери угаснаха. Изведнъж двамата чуха оглушителен трясък от трошене на дърво и удари на вълни.

— Харисън — изкрещя Лиа, изплашена от тъмнината и шума от чупещо се дърво. Почувства крака му под гърба си, обърна се по гърди и се надвеси над него.

— Харисън, наред ли си? Какво става?

Ръцете му се показаха от тъмнината и той я сграбчи за раменете. Изправи я на крака. Това, което някога бе под на каютата, сега бе станало стена. Водата започваше да нахлува през пробойните в борда. Вятърът виеше и вълните удряха кораба отстрани.

— Побързай, Лиа! Трябва да излезем на палубата — изкрещя Харисън и я повлече към вратата на каютата, която се бе превърнала в част от пода. — „Мери Мей“ потъва.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Корабът се наклони силно, този път на другата страна, и целият полегна на единия си борд. Лий и Харисън паднаха, но веднага успяха да се изправят.

— Потъваме! — чу се да вика Лиа. — Не може да бъде!

Харисън я грабна и притисна към себе си, а с другата си ръка търсеше вратата на каютата.

— Всичко ще се оправи — изкрещя той. — Ще излезем, преди корабът да потъне.

Тя размахваше отчаяно ръце.

— Не виждам! Не виждам откъде да минем!

Той я бе хванал здраво и я влачеше.

— Оттук!

Водата нахлуваше през пробойните в стените, тавана и пода. Само преди малко бе до глезените, а сега бе стигнала коленете им.

Един стол плуваше наоколо. Харисън го вдигна и го хвърли настрани.

— Просто се движи с мен! Ще те измъкна.

Лиа пое дълбоко дъх и се дръпна от Харисън.

Трябваше да се съвземе от страха си. Трябваше да разчита преди всичко на себе си, а не на Харисън или на някой друг. Дължна бе да помисли за себе си. Вървеше пред него в тъмнината, като търсеше вратата на каютата.

— Господи, не ме оставяй да потъна — прошепна отчаяно тя. — Трябва да намеря сина си! Трябва да намеря Уилям!

Изведнъж напипа дръжката на вратата.

— Благодаря ти! Благодаря ти! — измърмори тя високо. — Харисън! Насам! Вратата е тук! — Но ръцете ѝ бяха толкова студени и безчувствени от студената вода, че не можеше да отключи вратата.

Харисън покри треперещите ѝ пръсти с ръката си и заедно успяха да вдигнат желязното резе, което държеше вратата затворена.

Когато я отвориха, една вълна я заля право в лицето, като я повали назад към Харисън. Лиа се задави със солената вода.

Той е побутна напред.

— Дръж се — извика той, като ѝ подаде ръка. — Дръж се за мен, Лиа!

Тръгнаха един до друг по тесния коридор, запълнен до половината с вода, към стълбата, която водеше на палубата. Лунната светлина проникваше и осветяваше пътя им. С всяка нова вълна водата нахлуваше в коридора.

— Скоро ще бъдем горе — успокои я той. Корабът се люшкаше страшно, но двамата някак си успяха да се изкачат по стълбата. Коридорът бързо се пълнеше с вода.

Лиа падна по лице на грубата дървена палуба.

— Харисън? — Чувстваше ръката му около глезена си. Не виждаше нищо друго, освен тъмнината и сенките на скъсаните корабни платна, които висяха от счупената мачта над тях.

— Да плуваме към брега — изкрещя той, надвиквайки блъскащите се вълни и звука на трошащо се дърво. — Да плуваме към брега!

— Накъде?

— Не знам! Да плуваме!

Внезапно се разнесе страшен тътен. Мачтата падна, като повлече и платната. Една вълна се плисна върху палубата и изтръгна Лиа от ръцете на Харисън. Тя изкрещя от ужас, устата ѝ се напълни с вода и тя започна да диша тежко. Вълните я завъртяха, като я подмятаха от една страна на друга. Не знаеше къде се намира точно, усещаше само водата около себе си и отчаяното желание да диша.

Лиа почувства, че гърбът ѝ се удари в перилата на палубата, и след това се плъзна надолу, надолу в тъмнината. За момент загуби представа за времето. Напоената ѝ с вода пола я дърпаше надолу. Вълните я натискаха под повърхността. Не усещаше нищо друго, освен студената, задушаваша я вода. Имаше чувството, че всеки момент дробовете ѝ ще се пръснат.

Колко лесно би било само да преглътне, просто да се откаже...

Но какво ще стане с Уилям? Кой ще се грижи за него?

С внезапен прилив на сила Лиа се изтласка напред. Пореше водата, като се отблъскваше напред и нагоре. Струваше ѝ се, че ще

загуби съзнание... когато изведнъж главата ѝ се показва на повърхността.

Тя пое въздух с пълни гърди и след това отново заплува. Вълните я удряха, но тя се бореше с тях. Плувай, плувай, бе казал Харисън! Но накъде? В каква посока?

Когато вълната я издигаше, тя не виждаше нищо друго, освен очертанията на „Мери Мей“. Корабът се бе наклонил под ъгъл в черния залив. След това водата я издигна нагоре и тя видя трепкащите светлини отляво. Дали тези светлини бяха на брега? Какво друго можеха да бъдат? Едва ли някой друг глупав капитан би рискувал да изведе кораба си в залива.

С огромно усилие Лиа обърна тялото си по посока на светлината. Това бяха само светли точки в тъмнината. Предположи, че е някаква селска къща. Замахна с ръце, след това пак, но полата и сакото ѝ я теглеха надолу. Беше без обувки и ръкавици. Свали горните си дрехи и отново се насочи към светлината. Заплува към това, което според нея бе брегът.

Лиа не искаше да мисли колко ужасно студена бе водата или колко уморена бе. Това, което я крепеше сега, бе мисълта за Уилям. Тя няма да потъне, докато Уилям е някъде там и я чака.

Лиа направи още няколко движения напред, реши да почине малко и след това заплува отново. В един миг помисли за Харисън. Дори го извика по име. Но после реши, че трябва да използва цялата си енергия, за да стигне до брега. Ако тя успее, и Харисън щеше да успее.

Бързо погледна напред. Бе изтощена и изплашена. Това бе брегът, нали? Приближаваше все повече и повече. Видя, че светлините ставаха все по-ярки.

Бе толкова уморена, че не знаеше колко ще издържи. Толкова студено, че не чувстваше натежалите си като олово ръце.

Но светлините я мамеха. Те ставаха все по-силни и по-ярки. Сега бяха толкова близко, че можеше да ги докосне.

— Уилям — шептеше тя. Усети вода в устата си и се задави.

Още малко, само още малко... Устата ѝ отново се напълни с вода. Крайниците ѝ не се движеха, остави се водата да я носи. „Ще си почина малко“ — помисли тя. Изведнъж под краката си усети пясък.

След това загуби съзнание.

Харисън усети грубия пясък до бузата си и вълните, които се блъскаха в краката му. Бе загубил и двете си обувки. Вдигна глава, за да се ориентира. За момент не можеше да си спомни какво е станало. След това си спомни...

Стана и започна да разтърква тялото си с ръце. Трепереше от студ, зъбите му тракаха.

— Лиа! — извика дрезгаво той. Смъкна скъсаните си чорапи и се изправи на крака, като оглеждаше брега. — Лиа!

Колко време бе лежал на брега в безсъзнание? За Бога, къде бе Лиа? Харисън усети в гърдите си нарастваща тревога.

Все още бе тъмно. Той се олюля и загледа луната. Беше някъде около полунощ. Не бе минало много време. Тръгна по брега, след това се затича. Нямаше и следа от оцелели. Наоколо се търкаляха отломки от разбилият се кораб. Той стъпи на едно голямо парче платно. Под него имаше нещо. Той го докосна с босия си крак. Тяло?

— Лиа? — Харисън се наведе и изрита настрани парчетата дърво. Дръпна единия край на платното и започна да го освобождава от пясъка. — Лиа?

Не, слава Богу, това не беше Лиа. Един от моряците на кораба. Харисън изруга, нещо, което не бе правил от години. Морякът имаше нож на кръста си. Харисън го взе и затъкна в колана на панталоните си.

Изправи се бавно. „Ще се върна пак тук.“ Започна да тича по брега. Очите му оглеждаха пясъчната ивица и плискащите се вълни. Продължи да вика Лиа.

Къде ли можеше да е? Видя отломки от „Мери Мей“. Може би е потънала с кораба, смазана от такелажа!

След това я видя на бялата светлина на луната. Лежеше по гръб на брега, малко настрани от него. Беше без пола и сако. Боса. Мократа ѝ коса се бе сплъстила върху бузата ѝ, така че не виждаше лицето ѝ.

— Милостиви Боже — молеше се той, — нека да оживее, направи това за нас.

Той коленичи и махна косата от лицето ѝ.

— Лиа? — Тя бе толкова бледа. Сграбчи я за раменете. — Лиа, отговори ми! Аз съм, Харисън. Аз съм тук, Лиа.

След миг, който му се стори цяла вечност, той усети топлия ѝ дъх върху бузата си.

— О, Лиа! — Харисън я вдигна и я сгуши в ръцете си. Оправи божествената ѝ червена коса. — Лиа, събуди се!

— Харисън?

— Да. — Той въздъхна облекчено. — Да. Тук съм.

Клепачите ѝ се раздвижиха и тя го погледна. Заговори толкова тихо, че трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Страхувах се, че няма да стигна до брега. Светлините. Благодаря на Бога, че бяха тук. Иначе нямаше да мога да се добера.

Харисън сбръчка челото си.

— Светлини? — Той погледна наоколо. — Не виждам светлини. Къщите са може би на мили оттук.

Тя поклати глава, гласът ѝ стана по-силен.

— Не. Не може да бъде. Аз виждах светлини, като фенери.

Той махна косата от бузата ѝ и я целуна.

— Баба ми ще обясни това по един тайнствен начин. — Той се усмихна. — Ще каже, че тези светлини са душите от небесата, които са те направлявали да ме намериш отново.

Сега тя бе по-спокойна, но все още лежеше в ръцете му. Погледна го.

— А какво ще кажеш ти?

Той бавно поклати глава.

— Ще кажа, че не знам. Ще кажа, че си на сигурно място, това е, което има значение за мен, ки-ти-хи.

Тя се усмихна.

— Винаги съм харесвала, когато ми говориш на индиански, особено когато... — Тя изведнъж млъкна.

— Особено кога? — подкани я той. Той видя, че бузите ѝ се изчервиха.

— Особено когато се любим.

Погледите им се задържаха. Какво се опитваше да му каже, чудеше се той. Дали това, че има нужда от него, така както той има нужда от нея? Или пък искаше да се любят тук на брега?

Изведнъж Харисън видя, че Лиа трепери толкова силно, че цялото ѝ тяло се тресеше.

— Трябва да намерим някакъв подслон — каза той. Стана и я изправи на крака. — Можеш ли да вървиш?

Тя кимна с глава, зъбите ѝ тракаха.

— Н-н-но нищо не се в-в-вижда наоколо. Къде ще ходим?

— Видях част от корабните платна на брега. Ще направя покрив над нас. Ще запаля огън. След като се стоплим, ще изсушим дрехите си и когато слънцето изгрее, ще решим какво да правим. Ръка за ръка, те тръгнаха по брега.

— Намери ли някой друг? — Зъбите на Лиа тракаха от студ.

— Само един. Мъртъв е.

Тя кимна.

Когато стигнаха до мястото, където морето бе изхвърлило корабните платна, Харисън я пусна и хвана платното. Започна да го влачи към брега, там, където пясъкът бе сух.

— Тялото ще зарием сутринта — каза ѝ той. — Точно сега трябва да свалим мокрите си дрехи, преди самите ние да сме предали Богу дух.

Лиа го последва по брега, като бе обгърнала тялото си с ръце, за да се стопли. Това бе всичко, което можеше да направи.

Харисън тръгна към храстите на брега и пусна платното. След като разгледа дърветата наоколо, той започна да превива клоните и да събира пясък и трева, за да зарие краищата им.

— Няма да е нещо прекрасно, но ще свърши работа — каза той на Лиа.

— Н-н-няма значение. П-п-просто нещо да ме стопли. Доволен от направеното, Харисън грабна корабното платно и го метна върху клоните. След това започна да опъва платното, като зариваше краищата му в пясъка.

Намери едно по-малко парче корабно платно и го постла вътре, за да не седят върху студения и влажен пясък.

— Не е най-хубавият вигвам, но ще върши работа — каза ѝ той. — А сега влез вътре, докато намеря сухи дърва.

Лиа направи както ѝ каза той, без да протестира. След малко той се върна и нареди дървата на куп пред входа на вигвама.

Той я погледна в тъмнината и намигна.

— Аз съм червенокож, запомни това. Ние, червенокожите, умеем да правим това.

Смехът ѝ го ободри. Лиа се почувства по-добре. Харисън взе плавея, който бе намерил на брега, наведе се и го забучи в пясъка. Изрязва парче от корабното платно с ножа, който бе взел от мъртвия

моряк, и го постави в кухнята на плавея. Знаеше, че е сух, като се надяваше, че тънките фибри на платното ще изсъхнат бързо. След това намери една гладка пръчка и започна да я търка между дланите си.

„Търпение — спомни си той думите на Колхийк. — Търпението разпалва любовта на мъжа към жената.“

Харисън си опита да мисли за нещо друго, а не за това как да запали огън. Мислеше за Лиа. Мислеше за това как я държи гола в ръцете си. Няма да я люби, дори и ако тя иска това. Но той толкова се бе изплашил, че може да я загуби отново тази нощ, че щеше да бъде доволен само да я държи плътно до себе си.

Харисън вида, че Лиа се съблича. Отмести погледа си.

Продължаваше да търка пръчката между дланите си.

— Какво правиш?

Тя вдигна очи. Тук, защитена от вятъра, й бе по-топло. Сега зъбите й не тракаха толкова силно. Гласът й бе укрепнал.

— Какво мислиш, че правя. Свалям си мокрите дрехи. — Тя сви рамене. — Можеш да се обърнеш, ако желаеш.

— А ако не желая? — каза той дрезгаво. Тя отново сви рамене и свали корсета си. — Нали не ти е за пръв път.

Той се засмя на нейната непосредственост. След това тя махна това, което бе останало от горната част на роклята й. Той млъкна. Лиа беше само по долно бельо. Бе мокро и прилепнало на гърдите й, които сега се бяха закръглили повече от някога.

Разбира се, тя бе родила едно дете, откакто се бяха любили за последен път. Тогава беше момиче, а сега бе станала жена.

Изведнъж от пръчката прелетя искра и докосна сухото парче корабно платно. Харисън откъсна очи от Лиа. Ако тази искра изчезне, ще трябва отново да повтори всичко. Той се наведе и започна леко да духа. Прибави още едно парче плат към слабия пламък, след това малко суха трева и след това малко съчки.

— О, Харисън — въздъхна Лиа. — Чудесно е.

Той сложи малки съчки, след това по-големи.

Лиа се примъкна по-близо до огъня и протегна ръце, за да ги стопли. Той не можеше да отмести поглед от нея. Бе толкова красива, дори и с мократа си и сплъстена коса и скъсано бельо.

— По-добре ли си сега? — попита той. Изведнъж се почувства много неловко.

— По-добре. — Тя го докосна с лакът. — А ти няма ли да смъкнеш мокрите си дрехи, или искаш утре да те заровя и теб?

Той се засмя и съблече разкъсаната си жилетка. Бе загубил обувките и палтото си някъде в залива. След това свали мократа си риза. Когато реши да смъкне панталоните, погледна Лиа. Тя го наблюдаваше, без да се срамува.

Погледът ѝ го възбуждаше.

Той свали мокрите си панталони и остана само с кожената индианска превръзка, която не бе смъкнал, когато облече дрехите на англичанин.

Харисън седна до нея. Огънят се бе разгорял. Голото му бедро изглеждаше още по-красиво.

Искаше да се люби с нея. Трябваше да го направи. Да бъде проклет Едмънд Бийл.

Докосна голата ѝ ръка.

— Лиа...

Тя се обърна към него. Очите ѝ бяха пълни с желание.

— Харисън, моля те. Моля те, не казвай нищо. — Тя вдигна ръце, като ги постави върху раменете му. — Ако говориш, ако ме накараш да мисля, няма да мога да го направя. А аз те желая. Знам го със сигурност. Искam да се любим. Само веднъж и това ще ми стигне за цял живот.

— Няма да те насилвам. — Той почти докосваше устните ѝ със своите. — Няма да направя това. Не искам да правиш нещо, за което после ще съжаляваш. Ние вече допуснахме доста грешки.

— Ако направя това, ще бъда прелюбодейка — каза тя тихо.

— Аз първи се ожених за теб. — Той докосна устните ѝ и я целуна. Като се притискаше до бузата ѝ, чувстваше сладкия ѝ дъх. — Ти ми изневери, но аз ти прощавам. Прощавам ти, мила Лиа.

Устните им се срещнаха и когато тя се отдръпна назад, и двамата бяха останали без дъх. Тя разроши мократа му коса с пръстите си. Тилът му бе изтръпнал, устните му горяха.

— Приласкай ме — прошепна Лиа. — Ти знаеш как да го направиш.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Харисън я взе в ръцете си, като я целуваше по врата. Тя трепереше от удоволствие. Но не искаше. Не искаше да се люби с Харисън. Не искаше да изневерява на съпруга си. През тези дни обаче бе толкова объркана от чувствата си към Харисън. И после, корабокрушението... Почти го бе загубила.

Харисън я докосна, върховете на пръстите му галеха измръзналата ѝ плът и я стопляха. Сега вече тя не мислеше. Знаеше, че не бива да прави това. Едмънд бе нейният съпруг, независимо че беше негодник. Това не бе на хубаво. Заедно с Харисън ще открият сина и съпруга ѝ, и тя ще трябва да се върне с тях. Никога вече няма да види Харисън, след като намери Уилям.

„Но искам да имам тази нощ, за да я помня до края на живота си — мислеше си тя, замаяна от усещанията си. — Само за една нощ искам да знам какво е да обичаш и да бъдеш обичана.“

Обви ръцете си около врата на Харисън и се взря в черните му очи.

— Само веднъж — прошепна тя, като докосна устните му с върха на пръстите си. — Само веднъж ще се любим и след това ще бъдем отново само хора, които имат обща цел. Разбираш ли? Каж ми, че разбираш, Харисън.

— Както искаш — отговори той. Гласът му бе станал дрезгав от желание. — Съгласен съм на всичко. Просто искам да те любя, ки-ти-хи. Нека да те докосна както някога.

Тя провря пръстите си във влажната му гъста коса и се надигна, за да го целуне.

— Да, докосни ме. Всичко бе толкова отдавна, Харисън. Толкова отдавна не съм чувствала любовта ти.

С върха на пръста си прокара невидима линия по брадичката, шията и след това надолу между гърдите ѝ.

Лицето потръпна от възбуда и затвори очи. Все още бе по долна риза, но мократа дреха, която ги разделяше, усилваше удоволствието ѝ.

Тя го притисна с една ръка, а с другата започна да гали широките му и мускулести гърди. Бе забравила какво значи да почувстваш до себе си мъж. Бе забравила великолепието на мъжкото тяло.

Когато Харисън хвана гърдата ѝ с ръка, тя се изпъна, отдавайки му се.

— Да, харесва ми — прошепна тя в ухото му. — Люби ме, Харисън. Направи така, че да забравя болката си.

Той докосна зърното на гърдата ѝ с палец и тя изстена.

— Нека махна това — каза Харисън.

Гласът му бе приглушен. Коленичи и я хвана за кръста, за да я изправи на колене. Тя не можеше да отмести поглед от него. Той хвана края на ризата ѝ и я съблече.

— Не съм толкова млада, колкото бях — чу се да казва тя. Внезапно чувства срам и отклони погледа си. — Вече съм раждала. Бедрата ми са по-широки, гърдите ми...

Той докосна гърдите ѝ с ръце. След това сложи лицето си върху тях.

— Гърдите ти са чудесни. Последния път, когато се любихме, ти все още бе момиче, а аз юноша. Сега си жена, каквато само един мъж може да оцени.

Тя затвори очи, когато той се наклони над нея и докосна гърдите ѝ с устни. Устните му бяха горещи и възбуждащи. Когато докосна зърната ѝ със зъби, тя го хвана за раменете и се надигна.

— Харисън, Харисън, колко бързо забравяме. — Тя се притискаше към него, усещайки бурните вълни на обземащото я желание.

Галеше ръката, рамото, след това гърба му, чувствайки всяка извивка, всяка вдлъбнатина на мускулестата му плът. Захапа със зъби ухото му. Целуваше слепоочието, бузата, малкия белег на брадичката му.

Все още бяха на колене, един срещу друг, когато той пусна ръката си надолу по корема ѝ към мекото гнездо от червеникави къдрави косми между бедрата ѝ.

— Да — прошепна тя. — Точно там.

Тя погали с върха на езика си рамото му и усети солта по кожата. Стана ѝ топло от огъня и неговите ласки, но не искаше да се отмести и да пропусне момента. Бе чакала много години, за да се люби така.

Когато пръстите му докоснаха меките ѝ срамни устни, тя простена, леко захапвайки го за рамото. Харисън се сгуши в шията ѝ, като я целуваше и галеше.

— Правиш го, както преди — прошепна тя в ухото му.

— Да, спомних си — отговори той. — Добре си спомням това време.

Лиа усети тръпки на удоволствие по цялото тяло.

Олюля се на коленете си.

— Нека легнем, преди да съм паднала.

И двамата се засмяха, когато той я сграбчи в ръце и я положи върху платното, което бе постлал. Бяха един до друг, галеха се, гледаха се очи в очи.

Лиа положи глава върху ръката му и го погали. Той изглеждаше по-висок. Раменете му бяха станали по-широки, мускулите — потвърди и ясно очертани. На гърдите имаше белег, друг — на корема и още един — върху бедрото.

— Откъде имаш това? — попита тя дрезгаво. Проследи с пръст белега на бедрото му. — Някоя ревнива индианка?

— Една ревнива дива котка. Колонията Пенсилвания.

Тя придвижи ръка по-нагоре, като докосна с пръсти тестисите му. Погали дългия му твърд пенис.

— А това откъде е? — Тя се смееше дрезгаво. Вече не бе срамежливата девойка, а и нощта бе твърде къса. — Откъде имаш това, ти, велики шоунски боецо?

— От теб — отговори той, като я галеше между бедрата. — От теб, моя червеношийка. Само от теб.

Тя го погали смело, като се наслаждаваше на твърдостта му. Наслаждаваше се на екстатичните стонове, които се откъсваха от устните на Харисън. Беше забравила колко бе приятно да доставиш удоволствие на един мъж.

— О, Лиа. Толкова нощи мечтаех за твоите ласки. Мечтаех да се върнеш при мен.

Тя праметна босия си крак върху неговия и го целуна по устните.

— Тихо — прошепна тя, докато го целуваше. — Не мисли за миналото. Не мисли и за бъдещето. Просто мисли за мен, Харисън, аз съм тук, в твоите ръце.

— Достатъчно — простена той, като отмести ръката ѝ. — Много бързаш. Искам да продължи дълго. — Целуна нежно едната, после другата ѝ гърда. — Искам да се насладим един на друг.

Тя се засмя, когато Харисън я повали по гръб, хвана китките ѝ и ги притисна към корабното платно и пясъка под него. Вигвамът се бе затоплил от огъня и от тяхната любов. Усещаха мириса на морето, дима от дървата в огъня, топлината на своята страст.

Харисън настървено целуна устните ѝ и тя повдигна бедра, като ги търкаше в неговите.

— Не бързам, но те желая — промълви тя. — Желая те, Харисън. Колко отдавна не съм те имала.

— Ти си нетърпелива — подразни я той и притисна по-силно бедрата си към нейните. Предизвикваше я. — Къде изчезна търпението ти?

Тя го сграбчи за таза, мачкаше плътта му.

— Девет години минаха, откакто се любихме за последен път. Не сме ли чакали твърде дълго?

Той я погледна и се усмихна тъжно.

— Да, твърде много чакахме, ки-ти-хи. Когато той повдигна бавно бедрата си, тя се надигна, разтваряйки своите. Когато се плъзна в нея, усети, че е стегната. Наведе се и докосна с устни бузата ѝ, като продължаваше да ѝ шепти. Тя се отпусна леко. За момент двамата се притиснаха един до друг, потънали в спомените си... След това топлината на желанието ги откъсна от спомените.

Истина бе, че от девет години Лиа и Харисън не бяха се любили, но когато се докоснаха отново, всичко се върна. И сега, докато се любеха слети в едно, им се струваше, че са минали не девет години, а само ден.

Болката от миналото губеше значението си. Не мислеха за Едмънд. Дори и за малкия Уилям. Точно сега Лиа искаше да бъде притежавана и да притежава, да почувства, че наистина живее.

Тя се надигаше отново и отново, за да посрещне члена на Харисън. Нежността им премина в първобитна страст.

Лиа усети, че се издига все по-високо и по-високо, към самия гребен на вълната на удоволствието. Вече не бяха две отделни тела, а само едно. Чувстваше, че костите ѝ се загреват, че започва да трепери

отвътре. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Всеки мускул на тялото ѝ бе изпънат в очакване. Тя бе толкова близо до блаженството.

Като усети, че Лиа е близо до екстаза, членът на Харисън стана още по-твърд. Влизаше все по-дълбоко в нея. Тя се притисна към него и зашепна името му.

Лиа почувства, че я залива още една вълна на екстаз, чу се да вика от страст и се отпусна, усещайки тръпки на върховно удоволствие.

Харисън продължаваше да я люби, и когато мислеше, че вече е свършила, отново я доведе до екстаза, който само двама истински влюбени можеха да преживеят.

— Стига, стига — извика Лиа и го сграбчи за раменете, като се смееше и плачеше едновременно.

За момент тялото ѝ замря. Тя погледна зачервеното му лице.

— Сега е твой ред — прошепна тя и го погали по бузата. — Нека ти доставя удоволствие.

Той я целуна леко по устата.

— Ти вече ми достави удоволствие, Лиа.

Тя се усмихна. Сложи ръце на таза му и бавно се раздвижи под него. Сега тя го любеше.

Харисън се остави на женската ѝ власт, като пъшкаше от удоволствие. Тя се движеше бавно и го възбуждаше както той нея. След това започна да се движи по-бързо... после по-бавно... и още по-бързо...

Накрая той я хвана за китките и пак ги притисна към платното.

— Ще ме убиеш тук, на брега — изпъшка. — Няма да мога да стигна до лагера на американците. Ще умра в твоите ръце.

Тя се усмихна и се отпусна под него.

Харисън сложи глава върху рамото ѝ. Членът му проникна дълбоко в нея. Един, два, три пъти. Лиа се надигна да го посрещне и Харисън извика от удоволствие.

Тя въздъхна задоволена.

Той извади члена си и се отпусна до нея. Лиа се засмя и се сгуши в ръцете му.

— Толкова отдавна не сме се любили, забравили сме някои неща.

Той докосна с устни влажната коса по слепоочието ѝ.

— Отдавна не сме се любили, но не сме забравили нищо, сърце мое.

След малко, когато ритъмът на сърцата им се укроти, той отвори очи и се повдигна на лакът.

— Ти си невероятна, моя червеношийка.

Лиа се засмя. Бе забравила, че е способна да достави такова удоволствие на мъж. Беше й приятно, че е успяла. Отново се чувстваше жена.

— Това усложнява нещата — промълви тя.

Харисън погледна към огъня.

— Да, наистина. Сега, когато отново те държа в ръцете си, не бих могъл да те дам на никого.

Знаеше кого има предвид Харисън — разбира се, Едмънд.

— Трябва да го направиш.

— Не. — Той я погледна в очите. — Единственото, което трябва да направя, е един ден да отида при Всевишния.

— Това, което се случи тази нощ, не променя нещата, Харисън. Последните девет години бяхме сами. Все още ти се сърдя. И ти все още ми се сърдиш. Станали сме толкова различни.

— Ти си моя съпруга, Лиа.

— Аз съм съпруга на Едмънд.

Той седна, сви крака и подпря брадичка на коленете си.

— Бих го убил заради теб — каза той. Гласът му ставаше заплашителен. — Мога да те направя вдовица.

Тя седна до него. Гледаше червените пламъци на огъня.

— И как бихме могли да живеем, като знаем, че сме убили един невинен човек?

— Аз също съм невинен човек. През тези девет години бавно умирах.

Лиа се протегна за ризата си, все още мокра, и изведнъж потрепери.

— Моля те, не ме карай да съжалявам, че сме прекарали нощта заедно.

Той отново я прегърна, за да я стопли.

— Извинявай. Права си, разбира се. Това не променя нищо.

Тя се облегна на него и докосна с буза ръката му.

— Не е точно така. Ние се пробудихме за нов живот, Харисън. Когато си тръгна, ще отнеса в Танър частица от теб. Ти ще се върнеш в селото на шоуните с частица от мен. Едмънд никога няма да ме притежава.

Той взе няколко клонки от плавея и ги хвърли в огъня.

— Не искам да говорим повече. Нека да поспим, Лиа. Да поспим и помечтаем.

Харисън се обърна и я потърси с ръка. Тя се притисна към него. Той събра пясък под главите им за възглавница. Лиа се сгуши в него, телата им отново се сплетоха. Тя покри и двамата с ризата си.

— Лека нощ — промърмори сънено и затвори очи.

Той погали косата ѝ. Промълви лека нощ на индиански.

Тя се усмихна. Нямахше нужда да го пита какво е казал. Нямахше никакво значение. Достатъчно бе да чува гласа му.

Зората дойде твърде бързо за Лиа. През стените на вигвама духаше студен ноемврийски вятър. Тя се разтрепери от студ. Къде бе Харисън?

Седна и дръпна ризата върху голото си тяло. Огънят гореше буйно от повеея. Знаеше, че Харисън е някъде наблизо. Тя се приближи до силните пламъци.

Миналата нощ бе прекрасна. Независимо от греха, тя щеше да носи дълбоко в себе си спомена от прекараните в ръцете на Харисън часове. Само веднъж, така му бе казала, само веднъж можеха се отдадат на желанието си. Но сега, с идването на утрото, тя се чудеше дали ще устои на обещанието си.

Тя мразеше Едмънд. Мразеше го повече от друг път. Той не се бе оженил за нея, за да я спаси от срама на връзката ѝ с Харисън. Никога не се усъмни в това. Той се бе оженил за нея заради имението Танър и наследството. Това стана ясно още от първата нощ. Едмънд бе отишъл в тяхната спалня заради гостите. Веднага след това бе слязъл по задната стълба, за да прави любов с друга жена. Бе заявил, че няма да легне с една кучка, която е спала с червенокож.

Тогава чия съпруга беше тя? Обичаше Харисън и мразеше Едмънд. Бе се сгодила за Харисън. След това бе принудена да се ожени

за Едмънд. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато погледна златната халка, която носеше на пръста си.

Бе родила син на Харисън...

Шумът на вятъра в корабното платно я върна към действителността. Лиа потърка очи с опакото на ръката си. Това бе нейната тайна, нейна и на Едмънд. Не можеше да я сподели с никого, дори и с Харисън.

— Събуди ли се? — попита я Харисън и остави една мокра дреха до огъня да съхне. Коленичи и докосна бузата ѝ с ръка.

— Добре ли си, моя червеношийка? Да не си болна?

Тя покри ръката му със своята, като продължаваше да държи очите си затворени.

— Чудесно се чувствам. Просто съм щастлива. Прекалено щастлива за една жена, която е загубила детето си.

Харисън хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Той е на сигурно място и ние ще го намерим — аз и ти, червеношийка.

Тя се усмихна. Мъжът, когото обичаше на младини, бе пълен с противоречия. Понякога виждаше у него джентълмена от колониите, понякога шоуна, когото бе открила в гората.

— Къде беше? — попита го тя. — Къде намери дрехите?

— На брега. Искях да видя дали някой не е оцелял. Погребах тялото на моряка.

— Намери ли някого?

— Не. — Той се изправи, изтръска мокрите дрехи и ги закачи на клоните, които бе опънал за вигвама.

— Нека аз да направя това. Колибата е твърде ниска за теб, когато стоиш изправен.

Преди да се изправи, той постави ръка върху рамото ѝ.

— Не, аз ще го направя. Ти си почивай. Когато изсъхнат дрехите, ще трябва да потеглим.

— На колко ли мили сме от някой град?

— Не знам. Ще вървим на изток покрай блатата. Надявам се, че ще намерим някоя къща.

— Повечето от парите ми останаха на кораба. Нямам друго, освен това, което е тук. — Тя посочи малкото кожено портмоне, което

бе пришила от вътрешната страна на роклята си. — Ще трябва да се обадя у дома да ми изпратят.

— Няма време, Лиа. — Като свърши с простирането, той клекна до огъня. — Трябва да побързаме. На север вече вали. Ако ирокезите са взели сина ти, ще трябва да отидем при големите планини. Ако чакаме твърде дълго, може да не го намерим до пролетта.

— Пролетта! Не! — извика тя. — Той не би могъл да живее дълго така. Той е просто едно дете, Харисън. Едмънд не знае как да се грижи за него! Той...

Погледите им се срещнаха.

— Разбирам те и затова трябва да побързаме.

Тя погледна отново пламъците на огъня.

— Съжалявам. Не исках да викам. Просто се страхувам за него.

Той стисна ръката ѝ.

— Гладна ли си?

Тя кимна, като все още гледаше огъня.

— Добре. — Харисън се измъкна навън и след малко се върна. Държеше средно голяма пъстърва, изкормена и почистена.

Лиа плесна с ръце удивена.

— Как я хвана без въдица?

Той набучи рибата на една пръчка и я доближи до огъня, за да я опече.

— Индианска тайна, която няма да узнаеш.

Тя коленичи и като че ли за момент забрави всичките си неволи. Просто се радваше, че е с него.

— Индианска тайна ли? Каква? Нагази във водата и се помоли на шоунската богиня на водата рибата да се покаже.

Той се разсмя.

— Ние нямаме богиня на водата.

— Знам! Знам! — Тя хвана ръката му и го дръпна да седне до нея. — Щом си велик ловец, не е необходимо да викаш богинята на залива! Просто се гмуркаш в студената вода и хващаш пъстървата с голи ръце!

Той изпъна колене и размърда босите си крака.

— Мисля, че се подигравах с мен.

Тя се засмя и опря глава на рамото му.

— Не се подигравам.

— Да, подиграваш се. Аз съм добър ловец. Мога да тръгна по дирите на сърна, да я следя с дни, да я убия с една-единствена стрела и да я занеса у дома на гърба си.

Той не се хвалеше, казваше самата истината.

— Е, тогава, как хвана тази риба? — прошепна тя в ухото му.

— В действителност отливът я бе изхвърлил на брега. — Той сви масивните си рамене. — Хванах я, докато беше още жива.

Лиа се разсмя, а той я събори на земята и се хвърли върху нея. Тя бе гола, а той — със скъсаните си панталони и ризата на моряка.

— Спри! Спри! Остави ме! — извика тя, като се смееше толкова високо, че от очите ѝ покапаха сълзи.

Харисън се наведе съвсем близо до нея.

— Как смееш да се подиграваш с един шоунски воин! — Той сложи топлите си ръце под гърдите ѝ.

Тя се опита да се освободи.

— Не, не, велики ловецо, аз съм една глупава бяла курва.

— Екуева.

— Екуева — повтори тя.

— Не, ти се подигра с мене и трябва да си платиш за това.

Тя завъртя глава и продължи да се смее.

— И какво е наказанието, о, мой ловецо?

Той хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ, като притисна тялото ѝ към своето.

— Целувка...

Тя престана да се смее, макар че усмивката все още бе на устата ѝ.

— Целувка? Каква целувка? Братска ли? — Тя бързо го целуна по бузата и отметна глава назад.

Той поклати бавно глава.

— Не, бяла жено. Престъплението ти е ужасно и затова трябва да получи съответната целувка. Истинска целувка. Този мъж иска истинска целувка от своята пленница.

Тя издърпа ръцете си и ги склучи около врата му. Леко наклони главата му. Когато устните ѝ докоснаха неговите, целувката не бе непорочна, а изпълнена със страст и желание. Тези чувства Лиа бе съхранила за Харисън в продължение на девет години. Тя докосна с върха на езика си устните му и след това дълбоко впи своите в тях.

Харисън се обърна по гръб, без да я пуска. Когато устните им се разделиха, тя бе върху него. Той я притисна към себе си.

— О, Лиа. Какво ще правим сега? — прошепна той. — Как бих могъл да те оставя?

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Лейтенант Хорас Ман, верноподаник и офицер в кралската армия, се подпря на лавицата над камината. Наблюдаваше внимателно червенокожия.

— Значи ти и твоите хора искате да помогнете на короната?

Колхийк остана до вратата. Носеше туника на трапер и гамаши с ресни. Беше си вързал косата отзад на опашка в английски стил. Тъй като не беше облечен като индианец, той свободно влезе в града и го упътиха към къщата на Хорас Ман. Повечето хора от групата, която водеше със себе си, бяха метиси — нежелани нито за червенокожите, нито за белите. Това бяха опасни хора, точно от каквито Колхийк се нуждаеше.

Англичанинът Хорас им бе дал уиски, бял хляб и свинско готвено и бе довел Колхийк у дома си. Останалите се търкаляха полупияни навън, като си подаваха едно шише с огнена вода и крещяха на лунната светлина, която се промъкваше през пукнатините на изгорялата плевня. Имаха храна, питие, пушки и амуниции.

— Да, този мъж иска да се закълне на великия англичанин, на краля отвъд океана. Другите ще направят каквото им кажа.

— Разбирате ли, че тогава ставате английски поданици? Ще ви дадем поръчение да отидете на север. Там ще можем да ви използваме.

— След като положи клетва пред краля, ще ми дадете пушка и барут, нали?

Англичанинът кимна.

— Ще ви предоставим английски пушки, барут и муниции. — Хорас вдигна пръста си. — Но от вас се очаква да служите на краля.

— Какво трябва да направим? — попита Колхийк любопитно. Разбира се, той нямаше намерение да изпълнява заповедите на белия мъж. Имаше да върши по-наложителни неща.

— Естествено, да убивате онези отвратителни американци.

Колхийк се засмя, като показва равните си и бели зъби.

— Дадено. — Той сви юмрук. — Готов съм. Сега ще се закълна и след това ще взема пушките.

Хорас се засмя.

— Почакай. Избързваш. Аз съм в отпуск. Трябва да направим всичко това официално. Тук за теб и твоите хора няма амуниции. Това е моят дом. Трябва да отидем в лагера на моя командир. Там ще се подпишеш и ще станеш поданик на краля.

— Ще тръгнем утре, нали? Този мъж няма търпение да стане поданик на краля.

— Да. Ще тръгнем утре. — Хорас се засмя отново. Щеше да бъде голям удар, ако заведеше със себе си дузина доброволци, макар и индианци.

— Добре. — Колхийк се обърна и тръгна към вратата на кухнята. Тази вечер той щеше да пие и яде заедно със своите хора край огъня. Утре ще вземе оръжието.

— Чакай. Как ти е името? — Хорас пресече кухнята. — Не си ми казал името си.

Колхийк погледна войника в зелена униформа.

— Аз съм метис. Наричат ме Харисън, Харисън Ди Ней.

Лиа дремеше на седлото. Беше почти полунощ, но с Харисън решиха да стигнат американския лагер и Трентън. В кръчмата, където бяха преспали, разбраха, че основната част от американската армия под командването на Уошингтън бе отстъпила зад Ню Хекънсек към Нюарк и накрая до Ню Брансуик. Лорд Корнуолис и неговите колони от британци и хесенски наемни войници бяха по петите им.

Повече от месец бе минал, откакто Уилям и Едмънд бяха заловени в Манхатън. През целия ден Лиа изпитваше някакво тревожно чувство. Нещо ставаше с Уилям. Почти чуваше гласа му, носен от вятъра.

Когато приближиха Ню Брансуик, тя се молеше да намерят лейтенант Рос, единствения човек, когото познаваше. От един войник, когото тя и Харисън бяха срещнали по калния път вчера, разбраха, че американската армия се е разцепила на три. Докато Уошингтън и Грийн бяха поели с хората си на юг, Чарлз Лий се бе отправил по течението на Кротън, за да охранява подстъпите към Ню Ингленд, а

генерал Уилям Хийт — към Пийкскил. Ако Лиа и Харисън не успееха да получат информация тук, в Ню Брансуик, трябваше да се придвижат по на север. Това я плашеше, особено след като напуснаха кръчмата сутринта.

През целия ден разказваше на Харисън случки от живота на Уилям — за раждането му, за това какво хубаво бебе е бил, колко силен и мил. Спомни си как бе проходил на девет месеца, а на една година вече съставяше цели изречения. И каква памет! На две години повтаряше стихове от библията и дори глупавите песнички, на които го бе научила готвачката. Не забравяше нищо. Седмица след някакъв разговор за пудинг със сливи той можеше да повтори дума по дума какво бе казал всеки. Разбира се, тази паметливост често му създаваше неприятности. Лиа си припомни как веднъж Уилям бе предал на пастора какво бе казала мисис Луис за неговата зурлеста жена. Друг път разказа на мисис Кловър клюката, чула в млекарницата, че мистър Кловър ухажва тяхната слугиня.

През целия ден и нощта Лиа споделяше случка след случка. Каза на Харисън колко е пораснал Уилям през последната година. После — как е отгледал кучето си Фрекълс с биберон, потопен в мляко, след като майка му бе умряла. Похвали го колко добре язди и как разговаря любезно с работниците в плантацията. Описа колко много обича земята на Мериленд, за разлика от Едмънд.

Харисън слушаше търпеливо като светец. Лиа знаеше, че не му е интересно да слуша майчинското й бърборене, но въпреки това не я прекъсва, и му бе благодарна. Понякога, след залез-слънце, тя едва съдържаше сълзите си. Чудеше се дали му е студено на Уилям, искаше й са да каже на Харисън, че нейният син бе и негов.

Но, разбира се, не го направи. Нямаше да бъде честно към Харисън, а също и към Уилям. Едмънд бе баща на момчето, без значение как бе заченато то. Уилям очевидно обичаше баща си и тя трябваше да признае, че и Едмънд обича малкия, доколкото това бе възможно.

Защо да казва истината на Харисън? Той не може да претендира за момчето. Не може да го има, тъй като то беше на Едмънд. Така се бяха договорили с Едмънд, след като вече носеше детето на един метис. Едмънд се съгласи да спаси честта и семейното й име, както и името на детето, ако Лиа приеме, че Едмънд е бащата.

Лиа въздъхна. Насила държеше очите си отворени. Не можеше да не мисли за Уилям. Иначе щеше да полудее. Беше направила своя избор, когато той се роди, и това бе единственото правилно решение. Като син на Едмънд Бийл възможностите му в живота бяха неограничени. Като син на червенокож и шестнадесетгодишната му любовница бъдещите му перспективи бяха нищожни.

— Колко още ще вървим? — извика Лиа в тъмнината. Чуваше чаткането на копитата на конете по полузамръзналата земя. Едва забелязваше очертанията на сако то на Харисън пред себе си.

— Мислех, че си заспала — отговори Харисън успокоително.

— Хърках ли?

Смехът му отекна във върховете на дърветата.

— Не, не хъркаше. — Той дръпна юздите на коня си, за да я изчака. Сега язدهа един до друг. — Когато стигнем лагера, искам да ме оставиш аз да говоря, Лиа.

— По дяволите!

Той я погледна.

— Моята сладка Лиа псува?

— Не съм тази срамежлива сладка Лиа, която някога познаваше. И не съм твоя — прибави тихо тя. — Става дума за съпруга ми и за сина ми.

— Но когато трябва да се получи военна информация, аз ще се справя по-добре от теб.

— Защото ти си мъж, а аз съм жена, така ли?

— Защото, знаеш добре, съм мъж, и мога спокойно да говоря по тези въпроси.

Тя се разсмя. Не искаше да спори с него. Интересно ѝ бе да го наблюдава как се държи — ту като бял, ту като червенокож. Тази вечер бе бял, в панталони и сако на бял, които бяха купили от един фермер на брега на залива. Сега дори говореше като бял. Приличаше на Харисън, когото познаваше, само малко по-стар и по-умен.

Не, тази вечер нямаше да спори по повод на това, че той иска да получи информация за сина ѝ, а ще си седи удобно в палатката на някакъв полковник и ще си пие чая. Когато стигнат лагера на американската армия, ще реши какво да прави. Откакто сама управляваше плантацията, се научи как да се държи с мъжете. Понякога предимствата ѝ на жена улесняваха работата. С един

говореше нежно, а другиго заплашваше. Беше добра стопанка на Танър, дори по време на войната. Харисън се протегна и започна да масажира рамото ѝ.

— Не мисля, че тази нощ ще спиш в обятията ми.

— В лагера на съпруга ми? При неговите познати офицери? Сред тези мъже? — Тя го погледна. — Не, и аз не мисля.

— Ти самата ми каза, че той има любовница робиня.

— Фактически тя е свободна. Родена е свободна. Много от негрите са свободни. Работят по-добре, когато им плащам.

— Е, добре. И така, той има любовница кварталонка. Не може ли неговата съпруга да има любовник индианец?

Минаваха под една голяма акация и тя откъсна едно клонче и го чукна с него.

— Много смешно. Знаеш ли, има места, където една изневерила жена все още може да бъде изправена на позорния стълб.

— Но не и един мъж, нали?

Тя хвърли клонката в дърветата, като се взираше в тъмнината.

— Това е вече мъжка работа.

— Но не и при племето на шоуните.

— Не. Не и сред шоуните — каза тя замислено. — Не и там, където една възрастна жена може да бъде вожд.

— Там животът е хубав, Лиа. Можеш да дойдеш с мен. Когато всичко свърши, можеш да дойдеш с мен при тях. Тази пролет тръгваме към Охайо. Бийл никога няма да те намери там.

За момент тя затвори очи, като се остави на движението на коня. Това я успокояваше. Колко хубаво би било да се върне в селото и да заживее с Харисън. Видя се облечена в кожени дрехи от бяла сърна, каквито носеха шоунските жени. Бяла кожена туника и дълги червени плитки — колко красива ще бъде! Лиа отвори очи.

— Не мога, Харисън. Знаеш, че не мога. Имам Танър, а имам и син.

— Вземи момчето със себе си.

— А също и Едмънд ли?

Гласът на Харисън стана груб.

— Съпруг, когото ненавиждаш. Съпруг, който не може да ти прости, че си отишла при него, след като си се любила с мен. Факт, който за него не би имал значение ако не бях червенокож.

— Чуй се само! Сега ти просто говориш като него. Моята девственост не можеше да бъде предмет на сделка! Аз ти се отдадох, защото те обичах.

Харисън дръпна юздите.

— Ти ме обичаше? Говориш в минало време, мило Лиа. Означава ли това, че сега не ме обичаш?

Тя яздеше до него. Не искаше да обсъжда тези въпроси сега. Последните дни, прекарани заедно, бяха чудесни. Той бе човекът, за когото бе мечтала от години. Но сега бе само мъж, който иска своето.

— Няма значение — извика тя. — Гледай напред. Виждам вече лагера. Наоколо има часови.

— Американци или британци?

— Никак не е смешно, Харисън. Да се надяваме, че собственикът на кръчмата ни е дал точна информация и че това не са тори. Имахме късмет, че досега не попаднахме на тях. — На два пъти през миналата седмица ги бяха спирали английски войници и на два пъти успяваха да се измъкнат.

Харисън дръпна юздите.

— Не мисля, че трябва да влизаме вътре, Лиа.

— Мислиш ли, че вече не са ни усетили? — Без да чуе отговора на Харисън, Лиа се повдигна на седлото и пришпори коня.

След около четвърт миля чуха, че някой даде предупредителен изстрел. Лиа хвана здраво юздите и направи кръг с коня.

— Здравейте! — извика тя. — Аз съм мисис Бийл, капитан Бийл от Делауер е мой съпруг. Идвам с един приятел, за да говоря с лейтенант Рос, подчинен на съпруга ми.

— Приближете се бавно — извика мъжки глас от едно осветено място. — Ще ви заведем в лагера, мисис Бийл.

Уилям се сви на топка и леко изпъшка в съня си. Азар приклепна до момчето и сложи ръка на челото му. То гореше от високата температура. Уилям бе завит с две кожени одеяла, но въпреки това зъбите му тракаха.

— Момчето е болно — каза мохиканът. — Не трябва да тръгваме днес. Детето не може да ходи.

Небесното Перо тропаше с крака, за да се стопли.

— Ние ще тръгваме, нали, татко? — Той вдигна ръка. — Хвърли го от скалите и го остави за храна на ястребите.

Азар разтърка бузата на Уилям. Можеше и да го носи. Макар и на средна възраст, беше достатъчно силен. Тази зима щеше да стане на петдесет, но все още бе напълно здрав. Знаеше, че може да носи детето до своето село, ако се наложи. Но също така знаеше, че момчето не беше добре. Трябваше да почива.

— Ще останем за един ден — каза Азар.

Двете Половини поклати глава.

— Казах ти, че това момче носи само неприятности. Синът ми е прав. Трябва да се връщаме. Остави го.

Азар погледна високите планини Кетскил. Бяха се изкачили високо, почти до облаците, които покриваха върховете. Студеният вятър развяваше туниката на Азар. Рано сутринта заваля сняг. Ако излезе буря, можеше да ги засипе и да останат тук завинаги. Много хора от Седемте Народа бяха загубили живота си тук, в тези снегове. Костите наоколо бяха доказателство за това.

Азар отново погледна Двете Половини и сина му.

— Тръгнете тогава без нас. — Той махна с ръка. — Тръгвайте. Момчето и аз ще ви настигнем по-късно.

— Глупак! Не усещаш ли миризмата на бурята във въздуха? Не виждаш ли, че започна да вали? Ще дадеш живота си за детето на враговете? Тези бели, те дори нямат душа, стари човече.

Азар загърна главата на Уилям с одеялото, за да го предпази от хапещия студ. Трябваше да го премести по-близо до скалата, където момчето щеше да бъде защитено от снега и вятъра, който сега духаше от северозапад.

— Вие тръгвайте. Ако не ви настигна, ще се видим в селото. Предайте на моята съпруга, Бягация Заек, че я поздравявам.

Двете Половини измърмори нещо. След това взе торбата си и я метна на рамо. Баща и син тръгнаха, без да кажат нито дума на своя спътник.

Азар накладе огън и премести момчето на по-топло място в една кухина на скалата.

Уилям се размърда.

— Мамо, мамо.

— Шшт — успокой го Азар. — Спи, Аена. Спи, докато този мъж накладе огън и ти приготви нещо топло.

Уилям легна по гръб. Тъмната му коса лъщеше от пот и лежеше сплъстена върху лицето. Той пъшкеше тихо, като въртеше глава.

— Мамо, аз идвам, мамо, чакай ме.

Азар отново загърна момчето и отиде да разтопи сняг. С билките, които носеше, ще направи горещ чай, за да излекува болното дете. Той пълнеше съда със сняг, като си тананикаше някаква мелодия. След това запя. Това бе приспивна песен, която майка му бе пяла, когато бе още в люлката. Тази песен като че ли успокой Аена.

Когато Азар вдигна Уилям на ръце и му наля горещата течност в устата, той се попита къдели са майката и бащата на това дете. Предположи, че са мъртви. А може Двете Половини и синът му да са ги убили. Така и не ги попита.

Азар отново сложи момчето да легне и го зави добре. Сега то спеше по-спокойно. Надяваше се, че след като почине, температурата на детето ще спадне. Ако момчето оживее, Азар бе решил да го вземе в селото и да го направи свой син. Отдавна не бе чувал тропане на детски мокасини в своя дом.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Лиа стана рано и се облече. Опита се да се нагласи, за да изглежда колкото може по-добре. Тя и Харисън бяха пристигнали в Ню Брансуик твърде късно миналата нощ, за да говорят с някого за отвличането на Едмънд и Уилям, но сега Лиа реши да побърза. Нямаше време за губене. Ще разбере какво е станало, дори, ако трябва, ще говори с генерал Уошингтън.

Оправи гънките на вълнената си пола. Тогава, след корабокрушението, тя и Харисън бяха тръгнали облечени с дрехите, които бяха намерили на брега. Вървяха с часове, докато накрая стигнаха една малка къща. С част от парите, които по чудо бе съхранила в коженото си портмоне, купиха два коня и дрехи. Полата, корсажът и кърпата за глава, бяха съвсем прости, но здрави и чисти. Лиа се почувства като слугиня, но все пак дрехите ѝ бяха по мярка и удобни за езда. За съжаление обувките ѝ стягаха малко, но се налагаше да ги сложи.

Тъкмо решише косата си с дървения гребен, който ѝ бе дала глас.

— Мисис Бийл?

— Да? Влезте. — Тя завърза гъстата си червена коса с една памучна лента и хвърли гребена върху нара.

Влезе един войник. Под вълнената му износена шапка се виждаше къса червеникава коса. Лиа погледна войнските инициали, които носеше върху фермерската си вълнена туника.

— Предполагам, че сте лейтенант Рос.

— Да, мадам. Лиа кимна.

— Мъжът ми често говореше за вас. Винаги казваше, че сте отличен офицер.

Лейтенант Рос отклони погледа си. Беше на възрастта на Лиа.

— Благодаря ви, мисис Бийл.

— Вижте какво, лейтенант. Дошла съм тук, за да получа информация за съпруга и сина си.

— Да, мадам.

— Искам да знам какво точно се е случило през нощта, когато са били отвлечени, и какво сте направили за тях. Синът ми е на осем години. Струва ми се твърде обезпокоително, че цяла армия не е могла да защити едно малко момче.

— Да, мадам.

Лиа стисна зъби. Разбра, че няма да ѝ бъде лесно да се оправи.

— Лейтенанте, сега е ваш ред да говорите. Оставете това „да, мадам“.

Той я погледна, след това сведе поглед към калния под на палатката.

— Нямам право да давам информация за отвлечането на капитан Бийл.

— Разбирам. — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Тогава трябва да говоря с някого, който има това право.

— Да, мадам. Капитан Митчел ме помоли да ви придружа до палатката на офицерите, за да закусите с него.

— Да, разбирам. — Лиа взе вълненото наметало, купено от съпругата на фермера. Беше ужасно старомодно, но ѝ бе послужило както за палто, така и за одеяло по време на едноседмичното пътуване. Тя го наметна върху раменете си. — Можем да тръгваме, лейтенант.

Лейтенант Рос я изведе от палатката и я поведе покрай други подобни палатки. Миналата нощ, когато Лиа и Харисън бяха дошли в лагера, беше твърде тъмно и не можа да види нищо друго, освен мъждукането на няколко газени лампи. Сега, на дневна светлина, видя целия лагер, разположен пред нея.

Сърцето на Лиа изтръпна. Как опърпана армия щеше да победи най-могъщата военна сила в света? Палатките бяха изпокъсани. Мъжете наоколо нямаха униформи, някои дори бяха боси и без палта. Лицата им бяха изтощени от липса на храна, а може би и от липса на надежда. Един мъж изкуцука покрай тях. Кракът му бе превързан с кървави парцали. Когато отмина, остави кървави следи след себе си.

В гърлото ѝ се надигна буца.

— Как сте стигнали до това положение, лейтенант? — попита тя тихо. Наблюдаваше изтощените лица на мъжете, които се бяха сгушили около запалените огньове.

Лейтенант Рос поклати глава.

— Не всички остават тук, мисис Бийл. Мнозина дезертират. Някои се връщат по домовете си, други пресичат реката и отиват при англичаните, които ги хранят добре и им дават хубави червени униформи. Но тези, които остават — той спря до една голяма палатка, — дълбоко вярват, че трябва да бъдем свободни. Искат това за своите деца и внуци, и ще се бият. Тази вяра ги кара да останат тук, макар че стомасите им се празни, а краката боси. — Той повдигна завесата на палатката.

Лиа хвърли последен поглед към войниците и влезе вътре.

Лейтенант Рос я представи на няколко офицери, които седяха и се хранеха. Харисън бе вече вътре. Бяха решили да кажат, че той я придружава от Тайдуотър. Лиа не искаше да мисли какво ще стане, когато срещнат Едмънд. Какво ли щеше да каже, когато види Харисън? Какво ли ще направи?

Тя взе един стол и седна до Харисън. Той пусна ръката си под масата и докосна коляното ѝ. Тя го погледна бързо и с благодарност.

— Добро утро, мисис Бийл и мистър Ди Ней. Мисля, че не съм ви накарал дълго да чакате. — Един мъж с отличителни знаци на капитан, с чиста, но изтъркана синя униформа влезе в палатката. Другите офицери се изправиха и го поздравиха. — Свободно, господа.

Мъжете седнаха.

— Нека ви се представя. Аз съм капитан Митчел. Взе един плетен стол и седна на масата до Лиа. Един ординарец, който стоеше настрана в палатката, започна да сервира в дървени съдове царевична каша.

— Благодаря ви, че отделихте време, за да ме приемете, сър — каза Лиа. — Разбирам колко сте зает. Виждам, че армията се движи на юг.

— Ще бъда откровен с вас, мисис Бийл. Не биваше да идвате тук. Не бих казал, че съпругът ви би одобрил вашата постъпка. Един военен лагер не е най-доброто място за дама като вас.

— Не бе подходящо място и за едно момче, нали, сър?

Той сведе поглед към дървената купа, която му бе поставил ординарецът, и взе една калаена лъжица.

— Уверявам ви, ако съпругът ви знаеше, че съществува някаква опасност, никога не би довел сина си тук. Освен това той бе решил да го върне у дома, но за нещастие и двамата бяха отвлечени.

„Колко мило от негова страна“ — помисли си Лиа гневно, когато ординарецът ѝ сипа от кашата, и избута чинията настрана. Как би могла да яде, когато хората навън гладуваха.

— Вижте какво, капитане. Искам да знам какво е станало със сина ми и съпруга ми и какво направихте вие за тях.

Харисън, който досега не бе казал нищо, се изкашля.

— Мисис Бийл е напълно объркана.

— Объркана ли? — Лиа го прониза с поглед. — Аз не съм глупачка. — Тя отново погледна капитан Митчел. — Не съм объркана. Вбесена съм! Дяволски вбесена! Синът ми е заловен от вражески сили, от варвари, преди около месец. Никой не ми казва нищо друго, освен че армията ще се занимае с този въпрос. — Тя удари с ръка по масата. — Сега искам да знам какво, по дяволите, става.

Капитан Митчел търпеливо остави лъжицата.

— Разбирам вашето раздразнение.

— Не, нищо не разбирате! Може би не сте в състояние да разберете!

Той вдигна ръка.

— Само преди два дни решихме да издирим капитан Бийл. Щях да ви изпратя съобщение, щом като получим информация.

— И така, изпратили сте хора?

Той отклони погледи.

— Мисис Бийл, не ни достигат амуниции, храна и дрехи. Корнуолис е по стъпките ни, а вече настъпва зима.

— Изпратили сте войска?

Той я погледна.

— Не, не сме.

— Тогава направете го! Още днес!

Той реши да я успокои, като сложи ръката си върху нейната, но тя бързо се дръпна.

— Мисис Бийл, върнете се в Делауер, където ще бъдете на сигурно място, и оставете армията да се погрижи за другото.

Лиа почувства, че ще ѝ прилошее. Помисли, че може би Уилям и нейният съпруг са мъртви. Ето защо не бяха изпратили никого. Мислеха, че е твърде късно.

Тя удари с юмрук по масата.

— Няма да тръгна без сина си. — Тя се закани с пръст. — Ще го намеря, дори ако трябва да го видя на късове и да го върна у дома да почива в мир. Но ще го намеря. Ще го намеря.

Харисън стисна коляното ѝ под масата.

— Капитане, бихте ли ни казали, къде за последен път са ги видели? — попита той спокойно.

— Не бих могъл, съжалявам, мистър Ди Ней. Информацията е строго поверителна.

Харисън скочи толкова бързо, че дори и Лиа се изненада. Преди да разбере какво става, Харисън се бе навел над масата и бе хванал капитан Митчел за ревера, като го дръпна от стола. Столът падна шумно на пода.

— Къде, сър? Кажете ни къде!

Капитанът бе толкова шокиран, че започна да пелтечи.

— Форт... форт Де Поне... на Хъдзън.

Харисън го пусна и леко го бутна.

— Ще изпратите ли хора или не?

— Разбира се... ще изпратим. Капитан Бийл бе... войник под моята команда. Ние винаги се грижим за нашите хора. — Капитан Митчел оправи ревера на униформата си.

Лиа стана.

— Ние също тръгваме.

— Невъзможно е. Не можем да излагаме живота ви на опасност. Вие сте цивилни лица.

— Става дума за сина и съпруга ми, капитане, и ако мислите, че...

Харисън е хвана за ръка и я поведе към вратата.

— Капитанът е прав, Лиа. Ти не бива да тръгваш.

— Не бива да тръгвам ли? Знаели са къде е Уилям и не са изпратили никого да го спаси! Харисън, те...

Харисън се наведе и прошепна грубо в ухото ѝ:

— Просто млъкни и излез навън от палатката.

— Няма да изляза.

— Послушай ме поне веднъж, Лиа. Направи това, което те моля. — Той я избута навън. — Просто ме чакай тук.

Харисън се върна вътре.

— Моля да ме извините, че не се въздържах, господине — каза той на капитана.

Митчел свали шапката си и я хвърли върху масата. Изправи стола си и седна отново. Другите офицери наблюдаваха с интерес двамата мъже.

— Виж какво, Ди Ней. Ти знаеше истината. — Гласът му бе уморен. — Просто не можех да я кажа в лицето ѝ.

— Мъртви ли са?

— Може и да са. — Той поглади пооредялата си коса. — Не можем да спасим всички. Войските ни се влачат. Британците са по следите ни и трябва да се устроим за зимата. Може да загубим войната, ако не се погрижим за хората си. — Той въздъхна. — Просто не можем да получим информация за Бийл. Бяхме започнали да евакуираме Манхатън, когато го заловиха. Нямам никакво извинение, освен това, че хиляди гладни мъже се бият за живота си и за живота на децата си. Това е единственото ми извинение пред хората, за които отговарям.

Харисън погледна настрана.

— Наистина ли възнамерявате да изпратите хора във форта?

— Тази сутрин ще изпратим телеграма. Един отряд, който се намира на север, ще предприеме издирване. Наистина възнамерявам да разследваме случая.

— Разбирам ви.

— Но вие не бихте могли да тръгнете. Нито вие, нито мисис Бийл.

— Разбирам.

— Предлагам ви да я придружите до дома ѝ и да я успокоите. Ще ви съобщя, когато получа информация.

Харисън кимна с глава. Той разполагаше с необходимите сведения. Не виждаше защо трябва повече да насилва капитана.

— Благодаря ви, че ни приехте. Ще се погрижа за мисис Бийл.

Капитан Митчел взе калаената си лъжица и започна да се храни.

— Ако ви трябва ескорт, ще ви осигуря. Мога да ви предоставя шест души, които утре сутринта се връщат в отпуск в Делауер.

— Благодаря ви за предложението, но няма нужда. — Харисън взе вълнената си шапка. Не знаеше какво да мисли за войната. Шоуните не вярваха в нея. Но сърцето го болеше за този лагер и за

хората в него. Те се биеха за нещо, в което вярваха, защото знаеха, че нямат друг избор, и заслужаваха уважение за това.

Капитан Митчел насочи вниманието си към закуската, а Харисън напусна палатката. Лиа го чакаше навън.

— Какво означава това, че няма да тръгнем? — изсъска тя. — Разбира се, че ще тръгнем към форта! Уилям все още може да е там! Не искам да знам какво казват и какво мислят, знам само, че е жив. Няма да се прибера без него, Харисън. Кълна се във всичко свято, че няма да го сторя.

Харисън се опита да я прегърне. Тя бе толкова изплашена. Прочете го в сините ѝ очи. Чу го в гласа ѝ. Но наоколо постоянно сновяха войници. Той я хвана за ръка и я поведе между палатките. Слънцето се бе вдигнало високо на хоризонта и снегът се топеше. Лагерът миришеше на плесенянали палатки, кал, мокри дърва и отчаяние.

— Не съм казал, че няма да тръгнем. Това, което казах, бе, че не съм съгласен да се движиш с войниците. — Той я накара да го погледне. — Ако отидем в този форт, сигурно ще бъдем съсечени.

Лиа сведе поглед. Харисън продължи.

— Ще тръгнем сами, Лиа, преди тях, ако можем. Ще се опитаме да разберем сами дали Едмънд и момчето са били там.

— Извини ме — каза тя тихо.

— Лиа, трябва да разбереш, че не съм ти враг, и да се научиш да мълчиш. Тук, в този лагер на цивилизовани хора, ще предизвикаш само укор, но на друго място би загубила живота си за неконтролирани приказки. Твоят син също може да пострада.

Тя прехапа долната си устна.

Той не искаше да я наранява и плаши повече, защото и без това беше сломена. Но тя трябваше да го послуша. Ако не се съобразеше с това, което ѝ казваше, той щеше да я остави. Не би позволил тя да рискува живота си заради глупост или излишна гордост.

— Ти си прав — каза Лиа накрая. — Знам това по-добре и от теб. Просто се чувствам безпомощна. — Тя го погледна. — Не ми харесва това. Не ми харесва, че бездействам, докато Уилям е някъде сам, чуди се къде ли съм и защо не отивам при него.

Той се протегна и оправи една червеникава къдрица, която бе паднала върху бузата ѝ. По дяволите благоприличието.

— Ти не бездействаш, Лиа. Направила си повече за твоя син, отколкото всички други.

Тя отпусна ръце.

— И сега какво?

— Сега да се стягаме и да тръгваме на юг. След това ще сменим посоката и ще поемем на север.

— Но ти не знаеш къде е фортът и колко е далеч.

— Ще го намерим. Бях скаут в продължение на няколко години. Не познавам добре Хъдзън, но ще се оправим. — Той я погледна уверено. — Ще успеем, нали? Ще намерим Уилям и ще го върнем у дома.

Харисън не искаше да ѝ казва колко малки бяха шансовете да намерят бащата и детето живи и здрави. Разбира се, ако не ги откриеха в някой от фортовете. Вероятно Едмънд бе измъчван, за да изкопчат от него информация, и убит след това. Момчето може би също бе убито. Но не можеше да твърди нищо със сигурност. Разбира се, имаше шанс да са живи. Харисън трябваше да вярва в това. Трябваше да накара и Лиа да повярва.

Той сне ръката си от рамото ѝ.

— Трябва да изминем няколко мили, преди да стигнем Хъдзън.

Малкият Джоузеф нададе вик и се удари с ръка по бедрото. Предаде радостно бутилката с бургундско на следващия.

Колхийк се засмя, макар че за него мохиканът бе груб и глупав. Другите също се ухилиха. Тази сутрин щяха да пристигнат във форт Де Поне на Хъдзън. Колхийк отново се усмихна. С пушките и амунициите, които англичаните им бяха дали, те бях добре въоръжени. Като че ли късметът им работеше. Преди два дни той и неговите хора бяха попаднали на една група, наета от англичаните. За няколко кутии тютюн и открадната бутилка ракия Колхийк разбра, че белият мъж Бийл и неговият син бяха отведени във форт Де Поне.

Пристигнаха във форта. Въпреки че бе английски, войниците охотно пуснаха индианците вътре, докато те самите пиеха, играеха карти и се забавляваха с леките момичета. Индианците, които завариха вътре, бяха повечето ирокези, няколко мохикани, един мъж, който твърдеше, че баба му е мохиканка, и няколко избягали шоуни. Те

приеха Колхийк и неговите хора, като им зададоха някои въпроси. Повечето тук бяха негодници.

Колхийк видя, че групата от червенокожи говореха на някаква смесица от английски и ирокезки. Когато започна да се лее уискито, между тях не останаха повече неизяснени неща. Колхийк разбра, че в конюшните на другия край на форта има няколко затворници, но досега не бе разбрал дали някой от тях се казваше Бийл.

Мъжът, който седеше срещу него, Малкият Джоузеф, изглежда, бе изпратен тук от англичаните и отговаряше за индианците във форта. Колхийк предположи, че след още една обиколка на бутилката Малкият Джоузеф ще му даде необходимата информация, без самият той да разбере това.

Колхийк хвърли една съчка в огъня. Чу един от мъжете да се хвали, че е изнасилвил някакво младо момиче в една ферма, която нападнали миналата седмица. Мислите на Колхийк се понесоха към селото му, нещо твърде различно от това, което виждаше тук...

Видя отново Пролетният Дъжд. Спомни си извивката на устните ѝ, нежния полъх на косата ѝ, аромата на устата ѝ...

Той я обичаше.

Но тя се подигра с него.

Той разбра нейните предпочитания към Харисън, метиса, човека, когото бе приел за свой брат. Дори и когато Харисън ѝ бе отказал и Колхийк ѝ предложи да се омъжи за нея, тя го отхвърли.

Затова и трябваше да го направи. Да ѝ даде урок. Да даде урок и на двамата.

Колхийк отвори очи. Един от неговите хора му говореше нещо.

— Малкият Джоузеф казва, че този мъж е продал преди няколко седмици едно бяло момче на мохиканите.

Думите на Джон Мун привлякоха вниманието на Колхийк, но той се преструваше, че не се интересува особено от тях.

— Момче ли? Откъде се е взело това момче? — Колхийк взе бутилката с уиски от Джон Мун и я подаде на Малкия Джоузеф.

Малкият Джоузеф се захили.

— Британските войници докараха един затворник.

— Та нима британските войници карат и момчета затворници? — Колхийк явно му се подиграваше. — Няма ли по-сериозни противници?

Малкият Джоузеф отпи глътка и се изплю в огъня. Другият индианец изрева, когато алкохолът пламна в огъня.

— Това бе неговият баща. Доведоха тук бащата, но той бе страхливец.

— Всички бели мъже са страхливци — каза Колхийк.

Малкият Джоузеф поклати глава.

— Не. Този бял мъж се обеси и остави момчето на враговете. Един ирокез не би се самоубил, преди да убие детето.

Колхийк отново погледна огъня. Усещаше вкуса на отмъщението. И така, съпругът бе мъртъв. Това бе добре дошло. Лиа Бийл като че ли не се интересуваше от този мъж. Тя искаше да намери момчето. Искаше Харисън да ѝ помогне.

— Взе ли добри пари за момчето? — попита Колхийк.

Малкият Джоузеф се опря на стената на укреплението от груби дървета и затвори очи.

— Средна работа.

— На кого го продаде?

Малкият Джоузеф отвори едното си око.

— Защо ме питаш, братко?

Колхийк сви рамене.

— Знам един човек, който търси едно бяло момче. Той ще плати добри пари, ако получи обратно момчето.

Малкият Джоузеф притвори очи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Това момче никога няма да се завърне у дома си. Моят чичо го взе. Двете Половини от племето на костенурката. Досега го е продал на французите или му е прерязал гърлото.

Един от ирокезите караули се захили, другите го последваха. Колхийк стана, отегчен от пияните мъже, и се отдръпна в тъмнината.

Двете Половини от племето на костенурката. Трудно щеше да го намери. Трудно щеше да намери сред мохиканите едно бяло дете, което се нарича Бийл. Разбира се, това, което Малкият Джоузеф казваше, сигурно отговаряше на истината. Може би момчето е вече мъртво.

Но може и да не е.

Колхийк гледаше в тъмнината, като се чудеше къде ли бяха сега Харисън и бялата жена.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Възцарилата се между тях тишина тревожеше Лиа. Тя хвана здраво юздите на коня.

— Нашето споразумение не бе такова, Харисън.

— По дяволите твоите цивилизовани споразумения! — Той размаха ядосано свития си юмрук. — По дяволите твойт Едмънд Бийл и неприкосновеният ти брак.

Лиа насочи вниманието си към тясната пътека. Яздеха по билото на хълм над река Хъдзън. Ако мисията ѝ не бе толкова сериозна, Лиа би изразила възторга си от красотата на земята, която не бе виждала никога преди. Река Хъдзън бе толкова широка и дълбока, а скалите така величествени. Накъдето и да се обърнеше, виждаше зелените планини, белия сняг по върховете и синевата на небето. Очевидно това бе благословено от Бога място.

— Не! — Тя хвана юздите с една ръка. — Не, по дяволите, Харисън. — Тя снижи глас. — Любих се с теб, защото пожелах. Не защото ти искаше. Това бе и е мое решение.

— И мислиш, че нещата могат да продължават по този начин безкрай. Преди две седмици те държах гола в ръцете си и очакваш, че сега мога да яздя до теб като някакъв слуга.

Последните му думи отекнаха в надвисналите над скали и заглъхнаха надолу по каньона.

Тя се обърна на седлото си, за да го погледни. Въздухът бе толкова студен, че я заболяха гърдите.

— Никога не съм обещавала, че ще ти бъда любовница! Онази нощ ти казах, че го правя само тогава.

— Защо, Лиа? Защо избираш това поведение, след като най-сетне отново се намерихме?

Тя се обърна към него.

— Защото съм жена на Бийл.

„Няма значение, че си баща на сина ми — мислеше си тя. — Няма значение, че никога не съм спала с Едмънд. Това, което има

значение, са документът, свидетелите синът ми, който вярва, че Едмънд Бийл е негов баща.“

— Изложих на риск грешната си душа и извърших прелюбодеяние.

— Прелюбодеяние? Кажи ми с кого си извършил прелюбодеяние? Ти се омъжи най-напред за мен, Лиа — Той вдигна юмрук над главата си. — Пред Бога ти си беше омъжена за мен, преди да станеш негова жена.

— Това бе само годеж. — Тя чу, че гласът ѝ трепери. Така силно желаше да го докосне, да му покаже, че го обича. Чуваше болката в гласа си. Знаеше, че той се опитва да я разбере. — Бяхме твърде млади, за да знаем какво правим и какво говорим.

— Можеш да лъжеш себе си, Лиа, но не можеш да излъжеш мен. — Той я сграбчи за наметалото. — Кажи ми, че не ме желаеш. Кажи, че ненавиждаш ласките ми. Кажи, че не понасяш целувките ми.

Тя се опита да се отдръпне, но пътеката по заснежения хребет бе твърде тясна. Страхуваше се, че конят може да се подхлъзне и да падне в пропастта.

— Остави ме на мира!

— Кажи ми, Лиа! Кажи, че няма да изложиш на риск проклетата си душа, за да се любиш с мен! Кажи го!

— Не става дума за мен — въздъхна тя и дръпна наметалото си. — Не виждаш ли? Не е важно какво искам аз. Става дума за сина ми! Като негова майка съм длъжна да направя най-доброто за него.

Харисън се отдръпна.

— А какво ще кажеш за нас? Ние нямаме ли право на щастие? — За момент замълча и след това продължи: — Разбирам защо не искаш да дойдеш с мен при шоуните. Но защо не се насладим на времето, с което разполагаме? Защо не ми позволяваш да те притежавам нощем, край огъня? Защо да не те любя, Лиа, след като знам, че щом намерим твоя проклет съпруг, няма да мога да те имам никога повече?

Думите му бяха категорични и отчаяни. Лиа отново вдигна качулката си и поклати глава. Студеният въздух облекчаваше обземащата я безнадеждност. Той не можеше да я разбере и това беше естествено. Тя също не се разбираше. Истината бе, че изпитва страх не толкова за душата си или дори от гнева на Едмънд. Той обичаше твърде много сина си, за да му навреди, независимо какво беше

поведението на майката. Не, тя се страхуваше за себе си. Ако си позволеше тази интимност с Харисън, как щеше да се върне в Танър без него? Как щеше да живее без него, след като бе вкусила от любовта му?

Тя повдигна бавно главата си. Почувства се така стара, сякаш бе живяла милиони години.

— Харисън.

Но той не погледна към нея. Беше се взрял напред.

Усетила някаква опасност, Лиа проследи погледа му. Не виждаше нищо, освен заснежената пътека, която водеше надолу и след това завиваше наляво, където Хъдзън правеше завой.

След това Харисън без предупреждение я хвана за ръка и я блъсна силно. Тя падна от коня си върху снега.

— Какво...

— Бягай, Лиа — изсъска той.

— Какво става? — Тя скочи на крака, без да мисли за снега по дрехите си.

Харисън се смъкна от коня и отпусна юздите.

— Имаш ли пистолет?

Той се сви на земята, лицето му се промени. Преди малко бе Харисън от колониите, а сега се бе превърнал в Харисън дивака. Изведнъж бе започнал да гледа диво, бе станал опасен човек, от когото дори Лиа се уплаши.

С едната си ръка хвана пушката, а с другата бръкна под самото си и извади ловджийския нож, който бе намерил на брега на залива Чеспийк.

— Тичай в гората — заповяда ѝ той. — Бързо. Тичай и се скрий, Лиа. Ще те намеря.

— Харисън, какво става? Защо...

Той се огледа наоколо.

— Отивай!

Този път тя се подчини. Обърна се и се затича. Мушна се под един покрит със сняг бор и навлезе в гората. Но макар че зимата бе настъпила и листата бяха окапали, ѝ бе трудно да тича. На някои места снегът бе дълбок, особено около стволите на дърветата и шипковите храсти, които се закачаха по дрехите и косата ѝ. Лиа изгуби от поглед Харисън и конете. Усещаше ударите на сърцето си и движението на

кръвта във вените си. От какво, за Бога, се криеше? Но Харисън я накара да направи така.

Зад себе си чу ужасен рев. Помисли за Харисън и живота му.

Индианци, това бяха индианци изменници.

Лиа поиска да избяга, но не можеше. Застана зад едно дърво. Нямаше как да се скрие в снега, бе оставила следи. Това, което можеше да направи, бе да бяга и да се моли за Харисън.

Чу се втори вик, след това трети. Можеше да се закълне, че един от гласовете принадлежеше на Харисън. Не знаеше колко се бе отдалечила от тях, снегът ставаше все по-дълбок. Дългата пола ѝ пречеше да върви.

Лиа се спъна, падна и после бавно се изправи. Краката я боляха от тесните обувки. Какъв късмет да попадне на онази фермерска жена с такива малки крака. Тя отмести един клон, покрит със сняг, и продължи на запад. Чувахе силния шум в гората. Чувахе и гласове.

Прогърмя пушка, и Лиа усети миризмата на черния барут дори от това разстояние. Задъхана се хвана се за едно младо дръвче. Обзе я вледеняващ ужас не толкова за себе си, колкото за Харисън. И за нейния син. Ако с нея се случеше нещо, ако умреше, кой щеше да спаси Уилям? Щом Едмънд не успя да му помогне досега, какво щеше да стане после?

Зад себе си долови шум от ступен клон и се обърна. Усети нечие присъствие. Близо, много близо до себе си. Огледа се, но не видя нищо, всичко се сливаше в снежната белота.

— Харисън? — извика тя тихо.

Чувахе собствения си дъх и вятъра. В студения въздух дъхът ѝ ставаше видим.

— Харисън?

След това го видя — едно нашарено с бои лице, което я гледаше иззад купчина паднали дървета. Тя извика приглушено. Човекът бързо скочи.

Лиа се обърна и започна да бяга. Собственият ѝ крясък отекна в ушите ѝ. Тичаше колкото се може по-бързо, като се мушкаше под клоните и прескачаше падналите дървета. Наметалото ѝ се закачи някъде и падна от раменете ѝ. Тичаше като подгонено животно и чуваше дивака зад себе си. Какво искаше? Господи, къде ли бе Харисън? Дробовете ѝ горяха. По слепоочието ѝ се стичаше пот

въпреки ниската температура. Мислеше само за Уилям. Не знаеше дали Харисън щеше да го намери, ако този дивак я убиеше. Съжаляваше, че не каза на Харисън, че Уилям е негов син. Мисълта за собствената ѝ смърт бе непосилна. Тогава Харисън никога нямаше да научи нейната тайна.

Дивакът вече бе толкова близо, че почувства дъхът му до врата си. Той я хвана за косата и тя изкрещя, като се дръпна силно, без да обръща внимание на болката. Кичур от косата ѝ остана в ръката му.

— Не! Не! — крещеше тя.

Прескочи едно паднало дърво и заобиколи храст червени боровинки. Дръпна един клон, за да се придвижи напред, и внезапно го пусна назад. Храстът удари дивака с бодлите си и той извика от болка.

Повдигайки полата си, Лиа заобиколи едно дърво. Изнемогваше от непосилния бяг. Очакваше всеки момент да усети стоманеното острие на томахащата върху тялото си, но продължаваше да бяга. Бягаше бе посока. Чуваше стъпките на мокасините на индианеца. Усещаше миризмата на кожените му дрехи. Знаеше, че е вече много близо, но не смееше да се обърне.

След това изведнъж Лиа го видя на пътеката прел себе си. Опита се да спре и да се обърне назад, но почти се сблъска с него. Усети миризмата на тялото му. Приглушено извика, когато той я събори на земята и скочи върху нея.

Тя започна да дере отвратителното му лице. Струйки пот се стичаха по лицето му и размазваха боите...

Той се смееше и дишаше в лицето ѝ. Миришеше на уиски, кисела пот и развалено месо.

Тя отвори очи, за да види човека, който щеше да я убие, искаше и той да я види добре.

— Кучи сине! — изкрещя тя, като го ухапа за врата, единственото място, което достигна.

Дивакът изкрещя от болка и размаха ножа си. Устните му се свиха в гримаса.

След това Лиа разбра какво искаше той. Да я изнасили.

Помисли за секунда. Дали щеше да я пусне, след като я изнасили? Животът на Уилям бе по-важен от всичко останало. Струваше си да направи тази жертва за него. Бе чувала и за други

изнасилени жени. Но в кръглите очи на дивака, чието лице бе покрито с бяла и черна боя, не видя нищо човешко. Този мъж бе просто животно. Инстинктивно разбра, че той щеше я убие, след като я изнасили. Тогава какво? Не можеше да се съпротивлява повече. Индианецът едва ли бе по-едър от нея, но беше по-мускулест и набит. Имаше нож.

Единственият ѝ шанс бе пистолетът, пъхнат дълбоко в полата ѝ. Как да го извади? Събрала последните си сили, Лиа успя да скочи. Трябваше да направи невъзможното, ако искаше да оцелее.

Той изсумтя и сграбчи полата ѝ и Лиа усети студения въздух по оголените си крака.

Дивакът изрева силно, хвана я за косата и удари главата ѝ в земята. Главата ѝ се замая. Преди миг участник в един ужасен акт, сега тя се чувстваше само негов наблюдател. Не усещаше тялото си, а само снега под себе си и хапещия леден въздух по голите си бедра. Главата ѝ се въртеше. Като че ли не бе тя самата.

Още миг и той щеше да я обладае. Още миг и щеше да умре.

Почти без да съзнава какво прави, ръката ѝ опипваше снега, докато хвана дръжката на пистолета.

Дивакът се опитваше да развърже връзките на кожените си панталони и сумтеше от удоволствие.

Лиа погледна към небето и си помисли колко чисто и синьо беше то днес.

След това вдигна пистолета и го допря до индианеца. Дръпна спусъка.

Куршумът го отхвърли назад и Лиа усети сладникавата миризма на изгоряла плът и вкуса на собствените си сълзи. След това затвори очи. Светът около нея се разпадна.

— Лиа, Лиа!

Лиа чуваше гласа му... Гласа на Харисън. Усмихна се. Той бе жив. Харисън бе жив. Искеше да отвори очи, но ѝ бе толкова студено, че не можеше да го направи. Главата я цепеше.

— Лиа! — разтърси я той.

Насили се да отвори очи. Харисън я гледаше, красивото му и мило лице бе изплашено. Тя се усмихна.

— Ох, ох... — Това бе единственото, което промълви.

— Лиа, добре ли си?

Очите ѝ се затвориха и с мъка тя ги отвори отново.

— Ударих си главата... той мъртъв ли е?

— Мъртъв като камък.

Усети, че той оправя полата ѝ.

— Само с един изстрел. Знаех, че това е последният ми шанс. —

Не изпитваше никакви угризения на съвестта.

Той погали бузата ѝ и забеляза, че е покрита със засъхнала кръв.

— Колко души бяха? — попита тя. Все още бе замаяна.

Повръщаше ѝ се.

— Трима.

Лиа се засмя уморено.

— Ти печелиш!

— Студено ли ти е, Лиа? Къде е наметалото ти?

— Загубих го някъде между дърветата. Тичах толкова бързо.

— Нека видя главата ти. Ще те изправя малко.

— Ох! — потрепери тя, когато Харисън докосна главата ѝ и я погали нежно.

— Добре те е наредил, но студеният сняг е спрял кръвта. — Харисън взе ръката ѝ в своята и я разтърка. — Нещо друго да те боли?

— Той не ме изнасили — каза тя, понеже знаеше, че мисли за това. — Опита се, но не му позволих, Харисън. Пазя се за теб, само за теб. Не бих му се дала.

Харисън се наведе над нея и отстрани нападалата по лицето ѝ коса.

— Ти си смела жена, Лиа. Гордея се с теб.

— Кои... кои бяха те?

— Някаква банда, просто си търсеха белята.

— Можеше и да ме убие — тя облиза сухите си устни, — нали?

— Да — прошепна той. — Съжалявам, че не можах да дойда по-рано. Толкова ми е тежко, Лиа.

Тя отвори очи и го погледна. Едва сега видя кръвта по сакото му. Имаше дълбока рана на ръката си, а устната му бе разцепена. Бузата му също кървеше.

— Когато тръгнах, знаех колко рискувам. Освен това нищо лошо не ми се е случило.

— Все още не, но трябва да те стопля. Конете избягаха заедно с провизиите ни. — Той клекна и оправи косата си. Триъгълната му шапка бе изчезнала и косата му беше пусната над раменете.

— Можеш ли да седнеш?

— Да. Поне така мисля. — Бавно се надигна. За момент всичко около нея се завъртя, доповръща ѝ се. Тя отпусна глава върху коленете си и леко разтри с ръка тила си. През тънката ръкавица усети засъхналата си кръв. Беше си наранила главата повече, отколкото предполагаше. Преди не я болеше, но сега почувства остра болка.

— Добре съм — каза тя. — Нека си почина минута-две и ще стана.

Все още седейки в снега, тя се сгуши в него.

— Скоро ще се стъмни. Нуждаеш се от огън и дрехи.

— Не знаем къде сме. Как...

— Разчитай на мен. Знам едно място, което е наблизко, ако ориентирите ми са верни. — Той я изгледа внимателно. — Можеш ли да вървиш?

Тя кимна.

Харисън се изправи и ѝ помогна да стане. Когато Лиа стана, главата ѝ се завъртя и тя се олюля.

— Дръж се! — Той я хвана през кръста и я притисна към себе си. — Не си толкова добре, колкото си мислеше.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Чувстваше се като малко дете. Вече всичко бе свършило. Защо плачеше тогава?

— Добре съм — изрече тя през сълзи. — Просто ми дай малко време.

Но той я взе на ръце.

— Не можеш да ме носиш. Тежка съм. — С тези думи тя отпусна главата си върху рамото му. При него бе толкова топло.

Засмян, той я целуна по слепоочието. Радваше се, че е добре.

— Знаеш ли, винаги съм харесвал силните жени.

— Но...

— Не е далеч. Само ме прегърни.

Лиа го послуша. Толкова ѝ се спеше, че не можеше да държи очите си отворени.

— Харисън?

Сега той вървеше по-бързо. Гората ставаше все по-гъста.

— Да, мила?

— Обичам те — прошепна тя. — Независимо от това, което казвам. Независимо от всичко, което правя. Знаеш ли това?

— Знам.

Лиа чу отговора на Харисън и затвори очи, а върху устните ѝ се появи щастлива усмивка.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лия усещаше, че се движи. На кон ли бе? Не, не беше на кон. Някой я носеше... Отвори очи и спомените от преживяното нахлуха в главата ѝ. Беше се стъмнило.

— Харисън? — Усещаше рамото му до бузата си.

— Да, Лиа?

Тя вдигна глава и го погледна. Беше я завил със скъсаното си палто, но тя все още мръзнеше. Беше се измокрила, докато лежеше върху снега.

— Харисън, пусни ме долу.

— Не е далеч.

Тя леко го докосна по гърдите.

— Добре съм вече. Повярвай ми. Само ми е студено. Ще ме пуснеш ли долу?

Той спря и внимателно я погледна.

— Имаш голяма подутина на главата си. Наистина Ли можеш да вървиш?

— Преди ми се виеше свят. Но сега съм добре.

Той я пусна на земята, но продължи да я придържа за раменете.

— Добре ли си?

Тя се сви, за да се стопли, и пъкна ръце в ръкавите на самото на Харисън. Все още бе замаяна, но не биваше да му го казва.

— Не бях припаднала. Никога през живота си не съм припадала.

— Тя вдигна чело. — Моля те, кажи ми, че не съм припаднала.

Той се засмя.

— Не си. Просто заспа в ръцете ми. Тя затвори очи.

— Не мога да повярвам, че съм припаднала. Много съм уморена. Съжалявам.

Той разтърка рамото ѝ.

— Не бъди глупава, Лиа. Ти беше в безсъзнание, но това не те прави по-слаба.

Тя направи недоволна гримаса.

— Главата ме боли.

— И така трябва. Имаш късмет, че главата ти е толкова здрава.

Тя мушна ръката си в неговата и се притисна по-плътно към него.

— Да вървим. Замръзвам, а сигурно и на теб ти е студено.

— Трябваше да се върна да потърся наметалото ти. — Той бутна един отрупан със сняг боров клон. — Искам да ти е топло. Цялата си мокра от снега, на който си лежала.

Снегът скърцаше под краката ѝ.

— А къде отиваме?

— Знам един човек, който живее наблизко. Един трапер и жена му. Те ще ни дадат храна и някакви топли дрехи.

Лиа хвана по-здраво ръката му. Все още се чувстваше нестабилна.

— Откъде ги познаваш?

— Казах ти. Известно време бях скаут. Заедно с Колхийк.

— А, Колхийк... — Тя погледна към притъмнялата гора. Чувстваше се неспокойна и объркана. Странно как залязващото слънце променяше познатите предмети и им придаваше причудливи очертания.

— Къде мислиш, че е отишъл? — попита тя тихо.

Той поклати глава.

— Не знам.

Тя стисна ръката му.

— Не се ли интересуваш?

— О, интересувам се. Някога го обичах като брат, но той ме нарани. Обиди цялото село и постави в опасност живота им.

Лиа мълчеше и мислеше за жената, за която се бяха борили двамата. Не искаше да мисли за нея, но не можеше иначе. Харисън ѝ бе казал, че била влюбена в него.

— Как се казваше?

— Кой?

Тя се усмихна в тъмнината.

— Знаеш кой — отговори тихо.

— Пролетният Дъжд ли?

— Да. — Тя въздъхна. — Искам да знам, Харисън. Ти... любил ли си се с нея?

— Да.

Тя притисна бузата си до ръката му.

— Добре. А аз се ожених за друг. — Тъй като той не отговори, тя продължи: — Но ти не си я обичал, нали?

— Опитах се. Исках да я обикна. Исках да те забравя. Исках да се ожения за индианка, която да ми роди деца.

Думата „деца“ отекна в ушите на Лиа, но тя не искаше да говори на тази тема. Нито дори за Уилям.

— Ти не си я обичал, но Колхийк я е обичал, така ли?

— Да. Той на няколко пъти ѝ предлагаше да се оженият.

— Понеже ти си ѝ отказал.

— Казах ѝ, че не мога. Нечестно бе от моя страна да се ожения за нея, след като дълбоко в сърцето си чувствах, че ти си моя жена. Мразех те и същевременно продължавах да те обичам. — Той повдигна един клон, за да ѝ направи път. — Но той я преследваше, преди ние с нея да заговорим за женитба.

— И когато ѝ отказа, тя не прояви интерес към Колхийк.

— Не. За нея бях незаменим. Каза му го право в очите. Винаги ще се чувствам виновен за това.

— Не бива. Ти не си отговорен за думите и делата на другите.

— Веднъж, когато бяхме насаме, тя ми каза — Колхийк я плаши. Каза ми, че видяла лошата му страна — тази, която аз не бях виждал.

Лиа стисна по-силно ръката му. Очевидно му беше неудобно да сподели всичко.

— Какво се случи с нея? Каква е тайната на нейната смърт?

— Беше убита на пътя. Тя и нейният придружител братовчед ѝ. Бяха тръгнали заедно към едно село, разположено на запад от нашето. Преди да ги убият, ги бяха измъчвали.

— Кой го е извършил?

— Никога не разбрахме. Казаха, че са бели, но... — Той млъкна.

— Но какво? — попита тя тихо.

Той се обърна, за да я погледне, и дори в тъмнината на лунната нощ тя видя болката в тъмните му очи.

— Мислил съм много за това. Според мен са били индианци — шоуни, делауер, някой, който се е опитван да ни излъже, че са бели.

— Кому е нужно да прави това?

— Не знам.

— И така, какво стана между теб и Колхийк?

— Не знам. Просто, след като тя си тръгна, след като бе убита, нещата се промениха. Престанахме да бъдем приятели. Той все искаше да се изтъкне и неговите приятели и близки се отчуждиха от него. Аз също вече не се чувствах спокойно в селото си. Магията бе изчезнала.

— Учудвам се, че не си се върнал в Делауер.

— Мислех да го направя. Между мен и баща ми се издигаше стена. Мислех да се върна и да я разруша.

— Но?

— Не можех, Лиа. Не можех да се върна у дома и да гледам вас с Едмънд ръка за ръка в черквата, на парти на масата на баща ми. Не можех да понеса мисълта, че ще ви гледам заедно и ще знам, че си спала с това копеле.

Лиа въздъхна. Всичко бе толкова объркано. Как да обясни на Харисън, че Едмънд никога не я бе докоснал? Ще ѝ повярва ли? Ако ѝ повярваше, щеше да разбере, че Уилям не може да бъде син на Едмънд. Тогава щеше да разбере истината.

— Още колко ще вървим? — попита тя, за да смени темата на разговора. — Студено ми е.

— Вече сме близо. Трябва да видим пушека от комина. Време е да го усетим. — Чувстваше се неудобно. — Отдавна не съм идвал. Надявам се, че сме близо.

Продължиха да вървят мълчаливо в снега, всеки потънал в мислите си. Лиа се чувстваше много уморена, но не се оплакваше. Нейният Уилям бе все още някъде сам и имаше нужда от нея.

— Ето че наближихме — измърмори внезапно Харисън.

— Какво? — Лиа погледна нагоре. Бе толкова уморена и напрегната в старанието си да не се препъне, че не забеляза пътеката. — Видя ли колибата?

— Погледни напред — посочи ѝ той.

Лиа се взря. Най-напред не видя нищо, но след това съзря очертанията на дървена постройка, сгъшена сред покритите със сняг дървета. Малкото прозорче не светеше. Коминът не пушеше.

— Няма никой, нали?

— Не се вижда. — Той вдигна ръка. — Чакай тук, докато проверя дали всичко е наред.

Тя се засмя.

— Говориш на жена, която току-що е убила един мъж и го е оставила да гние в снега. Идвам с теб.

Харисън искаше да каже нещо, но замълча.

— Тогава не се отдалечавай от мен. — Той извади ножа от ножницата и двамата се приближиха до дървената хижа.

— Хелоу!

Никой не отговори.

— Хей вие там?

Стигнаха до предната врата. Тя бе затворена с кожен каиш. Лиа го дръпна и отвори. Вътре бе тъмно като в рог и студено.

Харисън, с ножа в ръка, мина пред нея. Влезе вътре и за момент се спря. Погледна към Лиа, която го чакани навън на снега.

— Няма никой. — Той ѝ подаде ръката си. Лиа я пое и влезе вътре, като затвори дървената врата след себе си. За момент застанаха неподвижни, за да се ориентират в тъмнината. Вътре бе по-тъмно, отколкото навън.

— Стой тук, а аз ще се опитам да намеря светлина. — Харисън пресече стаята, спъна се в нещо и го изрита с крак. — По дяволите този стол! — измърмори той.

Лиа се засмя.

Харисън търсеше нещо в другия край на стаята. Бе коленичил на земята. Сигурно търсеше огнището.

Той удари парче кремък в желязото и запали с искрата събраните в огнището съчки. След миг дървата лумнаха.

Лиа се приближи.

— Дори и дърва са събрани.

— Ноа е такъв. Може би е отишъл да заведе жена си на гости при нейните роднини или пък проверява капаните.

Тя се доближи до огнището, за да стопли ръцете си. Върху ръкавиците ѝ имаше засъхнала кръв. Тя ги свали и ги хвърли на пода.

— Сигурен ли си, че той няма да има нищо против?

— Ноа? Не, разбира се. Той оставя вратата отворена. Казва, че домът му винаги ще бъде подслон за изпадналия в нужда пътник. — Харисън потри ръце. — Нека ви дим какво можем да направим, за да се стоплим.

— Скоро ще стане топло и ще съблека мокрите си дрехи.

Тя все още грееше ръцете си. Топлината бе толкова приятна. Погледът ѝ обходи малката хижа, в която почти нямаше мебели. От тавана висяха метални капани за животни. До едната стена се намираше огнището. До другата имаше вградено тясно легло. Видях скрин, малка маса и стол. Другият стол лежеше преобърнат, след като Харисън го бе ритнал. До вратата видях някаква купчина. Предполагам, че са животински кожи. Стаята миришеше на щавени кожи и пушек.

— Мислиш ли, че има нещо за ядене?

— Сигурен съм. Доколкото познавам Ноа, килерът му е пълен с провизии.

— Страшно съм гладна. А освен това обувките ми убиват. — Тя седна на една мечка кожа до огнището и изу тесните си обувки. Краката ѝ бяха толкова студени и страшно я боляха. Просто не можеше да стъпва.

Харисън започна да отваря разни кутии и буркани, търсейки нещо за ядене.

— Има пушено сърнешко месо и дори няколко кифли. Ноа сигурно току-що е излязъл. — Той отиде при нея, като дъвчеше една кифла. — Вземи това, а аз ще потърся вода.

Лиа пое кожената торба със сърнешко месо и кутията с кифли. След малко Харисън се върна с кофа сняг. Постави я върху огнището и хвърли едно дърво в огъня.

Лиа потупа кожената постелка до себе си.

— Достатъчно си работил, сър, ела и седни до мен да вечеряме.

— С удоволствие, милейди. — Той се поклони като джентълмен и седна до нея.

Тя му подаде парче сърнешко месо.

— Ти си моят герой. Отново ме спаси от студ и глад. Той се засмя.

— Ако искаш да знаеш, постъпих много глупаво, че попаднах в тази ситуация. Трябваше да бъда по-внимателен. Трябваше да предположа, че индианците могат да се появят, но бях твърде зает с борбата си с теб.

Тя му подаде второ парче месо.

— Важното е, че всичко мина благополучно и за двамата.

— Знаеш, че се гордея с теб, Лиа. Ти си смела жена.

— Правя това, което е необходимо. — Тя изпъна крака и започна да мърда пръстите си.

— Как е главата ти?

— Боли ме, но не колкото краката.

— Краката ли?

Тя посочи обувките.

— Нали знаеш, че взехме тези обувки от жената във фермера. Мисля, че са с два номера по-малки от размера на обувките ми.

Той се намръщи.

— Защо не ми каза?

— Какво да ти казвам. Нуждаех се от обувки, за да стигна до тук. От нейните или от неговите.

Харисън пропълзя, седна на пода, хвана единия ѝ край и започна да го разтрива.

Лиа замърка от удоволствие.

— Не трябва да го правиш.

— Приятно ми е. — Той започна да масажира ходилата ѝ. След това пхна ръката си под полата ѝ и събу вълнените ѝ чорапи. Захвърли двата чорапа на пода близо до огъня.

Лиа пышкаше от удоволствие, докато той разтриваше голите ѝ стъпала. Излегна се на мечата кожа.

— Чудесно е.

— А какво ще кажеш за това? — Той плъзна ръката си от ходилото нагоре към прасеца ѝ, като продължавани да я разтрива нежно.

— Още по-хубаво.

Ръката му тръгна по-нагоре, от коляното към бедрото.

Тя затвори очи, наслаждавайки се на неговите ласки. Преди малко стъпалата и краката ѝ бяха измръзнали до безчувственост, но сега потръпваха, стопляни от него вия допир.

— Все по-добре ми става.

Лиа знаеше какво ще последва. Бе се зарекла да не се люби повече с Харисън, но сега това изглеждаше толкова глупаво. Индианецът почти я бе изнасилил. Защо да не се отдаде на човека, когото желаше?

Тя вдигна очи и погледите им се срещнаха. Харисън склони глава и целуна коляното ѝ, без да престава да я гледа. Лиа се надигна и

разрови с пръсти черната му и гъста коса.

— Ела и легни до мен — подкани го тя.

Харисън се изтегна и се опря на лакът. С другата си ръка започна да гали тялото ѝ.

— Толкова ми липсваше, Лиа. Не мога да ти се наситя. Тя погали брадясалото му лице.

— Заклех се да не правя това никога, мислех, че ще ме заболи твърде много, когато отново се разделим, но...

— Но?

— Но има нещо, което боли повече. — Тя го галеше по скулите, по врата. — Да бъдеш толкова близо до мен и да не те притежавам. Харисън, днес можеше да ни се случи най-лошото. Можеха да ме убият. Както и теб.

Той взе ръката ѝ и я постави на устните си. Целуна върховете на пръстите ѝ.

— Значи ли това, че ще се любим само когато се докоснем до смъртта?

Тя се засмя и се притисна към него, търкайки устните си в неговите.

— Защото, ако искаш да кажеш това, цялото ни пътуване е свързано с опасности. Утре сутринта ще прекосим буйната река, след това трябва да минем през един лагер на мохикани. После...

Тя се смееше високо, целуваше устните и търсеше езика му.

Харисън въздишаше, обгръщаше я с ръцете си, притискаше я все по-плътно до себе си. Топлината на неговото тяло проникваше през дрехите ѝ. Тя усети, че зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, напиреха и се очертаваха през влажната ленена риза.

Разгърна муселиновата му риза и докосна с език кожата му. Пръстите ѝ галеха широките му рамене и изучаваха всяка извивка на мускулестото му тяло.

— Наричай ме развратница — промълви тя, — но те желая, Харисън. Искам да се любим. — Взе ръката му и я постави на гърдите си. — Искам да ме галиш. — Тя повдигна клепачи. — Искам да запазя този спомен за цял живот.

— О, Лиа — изстена той. — Как бих искал да променя миналото. Не трябваше да те напускам, преди да те видя. Не трябваше да се съмнявам в теб.

— Шшт. Станало — станало. Беше твърде отдавна: Харисън. Не можем ли просто да го забравим?

Той я притисна така плътно, сякаш не искаше да пусне завинаги. Целуваше главата ѝ, мястото, където се бе ударила. След това целуна върха на носа ѝ, трапчинката на бузата ѝ. Постави ръката си върху гърдата ѝ и тя въздъхна от удоволствие.

Харисън свали палтото от раменете ѝ. Започна да разкопчава корсажа ѝ, но тя отблъсна ръката му. Изправи се бавно, без да откъсва поглед от него. След това започна да се съблича. Сваляше всяка дреха бавно и предизвикателно, наслаждавайки се на страстта в очите му.

Когато остана само по долната си риза, вдигна през рамките ѝ и я свлече в краката си.

Харисън се изправи и Лиа протегна ръце. Прегърнаха се, а след това тя се отдръпна.

— Нека аз — прошепна Лиа и хвана краищата на прокъсаната му муселинова риза. Вдигна я нагоре и го съблече. Пръстите ѝ галеха гърдите му. Докосна с устни зърната на гърдите му и ги засмука нежно.

Той изпъшка.

Лиа наведе глава и започна да целува мускулестия му корем, след това езикът ѝ докосна плътта му над колана на панталоните.

Харисън мачкаше косата ѝ и шепнеше:

— Лиа, Лиа...

Коленичила, тя дръпна връзките на бричовете му. Бавно свали панталоните му и откри мускулестия му таз, бедрата и прасците. Той остана гол, само с набедрената превръзка около слабините си. Тя докосна с длан издутата кожа. Не бе достатъчно да чува дрезгавото му пъшкане. Лиа отвърза колана му и свали парчето кожа. Членът му нарасна в ръцете ѝ. Тя го галеше и целуваше по цялата му дължина.

— Стига, стига — дръпна ѝ ръцете той. — Ако продължаваш да ме мъчиш така, всичко ще свърши много бързо, мила Лиа.

Тя се засмя, гласът ѝ бе дрезгав от обзелото я желание. Радваше се, че може да му даде толкова много удоволствие.

— Страхливец — подразни го тя.

— Кой, аз? — извика той и я събори на пода. Зарови лице между гърдите ѝ. — Страхливец ли каза?

Кожата на Лиа, доскоро студена и влажна, сега бе гореща и тръпнеща. Пулсът ѝ се ускоряваше. Чувстваше, че желанието по него я сгорещява.

— Искам да ме любиш — прошепна тя. — Желая те, Харисън. Толкова дълго съм те желала.

Той коленичи и нежно я положи върху кожата пред горящия огън. След това се наведе над нея, като дразнеше с език ухото ѝ.

— Нежна и сладка — каза той и докосна с устни нейните, — или — той притисна силно устата си в нейната и провери езика си — огнена страст? Коя предпочиташ?

Тя го погледна. Очите му бяха пълни с любов. Тя се усмихна прелъстително. Чувстваше, че цялото ѝ тяло се разтърсва от желание.

— Огнена — отговори тя. — Твърде стара съм и времето е кратко, за да се ухажваме.

Харисън я сграбчи и притисна силно устата си в нейната. Тя усети езика му и разтвори устни, за да го посрещне. Докато езиците им се докосваха страстно, тя го привлече върху себе си. Искаше да усети твърдостта на мъжкото му тяло върху своето.

Той прокара ръце по тялото ѝ. Докосваше гърдите, плоския корем, тайния извор на женствеността ѝ.

Лиа се гърчеше под ръцете му. Усещаше вълните на желанието във вените си. Сърцето ѝ трескаво туптеше. Неговите груби, мъжествени ръце я милваха навсякъде докосваха най-интимните ѝ места. Чувстваше твърдия му член до бедрата си. Тя се повдигна предизвикателно към него. Желанието ѝ да се отдаде на екстаза растеше.

Харисън се засмя.

— Твърде нетърпелива си, мила моя. — Той разтвори крака и я възседна, като тежестта му падаше върху неговите колене, а не върху бедрата ѝ. Притисна устата си нейната и леко захапа долната ѝ устна. — Наистина много бързаш.

Тя отвори очи. Светлината на огъня хвърляше отблясъци върху дългата му черна коса. Боже, колко приятно бе. Колко щеше да ѝ липсва, когато се разделят.

Видя, че Харисън се протегна за кофата, която бе донесъл отвън.

— Какво правиш? — попита усмихнато тя. Той взе малко сняг от кофата.

— Просто се опитвам да те охладя — подразни я Харисън и пусна малко сняг между гърдите ѝ.

Лиа изписка и се опита да се дръпне. Той се засмя.

— Студено ли ти е?

— Да! — Легнала под него, тя се бореше, но той я държеше здраво с мускулестите си бедра. — Да, студено ми е.

Той се наведе над нея и започна да ближе снега. Лиа усети горещи, разтърсващи вълни от удоволствие.

— О... — въздъхна тя.

— Харесва ли ти? — попита я той. Взе още малко сняг и този път разтърка с него корема ѝ. Снегът бе студен, но тя почувства горещия му език. Това, което щеше да изпита, приятно я възбуждаше.

— Така ли измъчвате жените, вие, шоуните? — успя да каже Лиа.

— А сега, когато знаеш нашата тайна, не ще те оставя никога...

Тя повдигна очи. Усети вълни на възбуда, каквито не бе изпитвала никога досега.

— Кой ти каза, че искам да ме оставиш? — изрече тя.

При следващата порция сняг Лиа затвори очи. Студеният сняг се разтапяше върху горещата ѝ кожа и тя повдигаше гърба си. Провря пръсти в косата му и се изпъваше, а устата му трескаво я целуваше.

Лиа се замая от любовния екстаз. Светлината на огъня и действителността изчезнаха. Реален бе само този мъж, който я възбуждаше с допира на езика си.

— Харисън — изпъшка тя. Сгуши се в раменете му, бе толкова близко до върха на екстаза.

Той повдигна глава и целуна корема ѝ. Тя го прегърна. Харисън се протегна и разтвори бедрата ѝ. Лиа се притисна към него и се повдигна. Членът му я прониза.

— Харисън, Харисън — шептеше тя. Чувстваше силата на растящото в нея желание. Повдигна бедра, за да го посрещне.

— Лиа...

Лиа усети жадувания екстаз и извика от удоволствие. Харисън я последва.

— Обичам те — извика той обезумял. — Обичам те и няма да те дам никому. — Притискайки се плътно до нея, той зарови лице във врата ѝ. — Не и този път.

Лиа легна върху кожата и затвори очи, за да спре напращащите сълзи. „Защо животът е толкова безнадежден? — питаше се тя. — Защо?“

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лиа и Харисън се любиха още два пъти тази нощ. Бе нощ, която Лиа щеше да запомни. Много скоро лъчите на слънцето се промъкнаха през малкото прозорче на хижата. Трябваше да станат и да тръгнат отново на път.

Закусиха с останалите царевични кифли и поговориха. И двамата мислеха за прекараната вълшебна нощ. И двамата се страхуваха да не развалят тази магия.

Време бе да се облекат и да поемат към Хъдзън и Харисън беше сигурен, че ако вървят бързо, ще пристигнат във форт Де Поне преди нощта да падне.

Лиа стана от мечата кожа. Бе наметнала прокъсаното палто на Харисън, за да се стопли. Носеше само долната си риза.

— Ще вземеш техните дрехи, така ли? — попита го тя, като го видя да се рови в скрина до леглото.

— Имаме нужда от прилични дрехи, за да ни бъде топло. Ноа няма да се обиди. И аз не бих му се разсърдил, ако той се окаже в моето положение. — Той ѝ хвърли една кожена туника от скрина. — Облечи я.

Тя взе женската туника. Беше с дълги ръкави и висока яка, почти до коленете ѝ, украсена и с цепки от двете страни. Високата яка придаваше някаква особена красота на туниката.

— Ще трябва нещо да платим — каза тя. Той ѝ хвърли един чифт гамаши.

— Ето и това. Ще оставя на Ноа бележка, но парите ти, както виждам, свършват. Мисля, че след корабкрушението трябваше да се върнем в Танър, но щяхме да загубим доста време.

Лиа остави палтото върху стола и облече туниката. Като мушкаше ръката си в ръкава, пръстенът ѝ се закачи за кожата. Колко удобно се чувстваше в тази туника, независимо от това, че бе прилепнала плътно за бедрата ѝ. Обу гамашите и се почувства малко неловко.

— Не съм очаквала, че ще се наложи да нося мъжки панталони.

Харисън сложи една по-голяма туника. Не бе украсена, но имаше ресни по краищата.

— Това не са панталони, а гамаша, и сред индианците както мъжете, така и жените ги носят през зимата. Ще видиш, че с тях ще можеш да се движиш по-лесно. Роклята ти пречеше.

Лиа сложи гамашите.

— Може би, но все още се чувствам неудобно. Той се наведе и продължи да рови в скрина. Намери чифт бели мокасини от сърнешка кожа.

— Виж дали ще ти станат, мис Изящно Краче.

Тя хвана мокасините, които той ѝ подхвърли и запрати единия обратно по него. Удари го по рамото.

И двамата се засмяха, а тя взе трикракото столче и седна на него. Започна да обува вълнените си чорапи.

Харисън се намръщи.

— Индианците не носят чорапи, Лиа.

— Е, добре. Аз не съм индианка. — Тя сложи и другия си чорап. След това обу единия мокасин и започна да го завързва.

Той навличаше на босите си крака един чифт по-големи мокасини.

— Да. Завържи ги по-здраво, за да не се намокриш, когато нагазиш във водата до колене.

Меката кожа прилепваше удобно на крака и прасеца ѝ. Тя размърда пръсти.

— Добре са ми. Благодаря на Бога.

Той ѝ хвърли мокасина, с който го бе замерила.

— Ще видиш колко по-топло е с кожата, отколкото с вълнените дрехи.

Лиа се оправяше в новите си дрехи.

— Туниката е тежка.

— Но топла. Обещавам ти това. — Той се бе облякъл и потупваше хълбоците си. — А сега наметалата, малко храна и амуниции за пистолета ти и сме готови.

Тя погледна пистолета, който лежеше върху масата, където Харисън го бе оставил миналата нощ.

— Не знам какво става с мен, Харисън. — Тя го погледна. — Вчера убих човек.

— Уби го, за да оцелееш, мила. Ако и друг те нападне, и него ще убиеш. — Той отиде при нея и ѝ подаде пистолета. — Обещай ми.

Трябваше да признае, че се почувства добре с пистолета в ръка. Усети по-голяма сигурност в себе си. Харисън бе прав. Тя не се гордееше, че е убила човек. Миналата нощ се бе помолила за душата му. Но бе оцеляла и затова имаше надежда да намери Уилям.

— Зареден ли е?

— Този мъж го зареди миналата нощ. Той се усмихна и я погледна.

— Какво? — Тя го посочи с ръка. — Облече дрехите и вече си шоун. Дори интонацията ти е друга. Как го правиш?

Той стегна ножницата на колана си около хълбоците и мушна вътре ножа.

— Не мога да ти обясня, Лиа. — Той търсеше точни те думи. — Като че ли у мен живеят двама души. — Той повдигна веждите си. — Това безпокои ли те?

Лиа поклати глава и се усмихна.

— Харесвам и двамата.

Той се доближи и я целуна по слепоочието.

— До вратата има окачена една шапка от заешка кожа. Прибери си косата и я сложи. Бих искал отдалеч да те помислят за мъж. Колкото по-малко хора убия, за да те защитя, толкова по-добре. — Той я погледна косо. — Особено след вчерашния ден, мисля, че нямаш нужда от мен.

— Но аз не мисля така — каза тихо тя. — Имам нужда от теб повече, отколкото мислех.

Докато Харисън приготви двете торби с храна, Лиа сплете косата си като индианка и мушна дългата си червена плитка под шапката. Нахлупи я ниско над челото си, обърна се и го погледна.

— Харесваш ли ме?

Той се засмя.

— Много. — Хвърли ѝ едната торба с провизии и още една, пълна със сняг. — Носиш храна и вода. Аз също нося храна и вода. Ако се разделим...

— Няма да се разделим. Нищо няма да се случи — прекъсна го тя.

— Ако трябва да се разделим — продължи той, — и двамата имаме храна. — Той хвърли малко сняг от кофата върху огнището. Огънят просъска и изгасна. — Оставих една бележка за Ноа. Може би на връщане ще спрем отново. Ще му благодарим лично.

Той тръгна към вратата и взе двете кожени наметала, окачени на закачалката. Бяха така скроени, че имаха само две цепнатини за ръцете и кожени връзки около врата.

— Готова ли си, Лиа? Трябва да тръгваме.

Тя мина покрай масата и видя дрехите, които бяха оставили, и прочете бележката, която Харисън бе написал. С гръб към Харисън, тя завъртя пръстена си, който бе носила в продължение на девет години.

— Лиа.

— Идвам. — Тя извади пръстена си и го постави върху бележката. След това се насочи към вратата. Стъпваше самоуверено. — Готова съм. Нека да тръгваме. Когато стигнем до форта, ще мога да намеря сина си.

Лиа и Харисън газеха в снега през целия ден. Страхуваха да не срещнат други деградирани индианци и затова, вместо да вървят по пътеката, тръгнаха през гората, която обикаляше около реката Хъдзън. Лиа вървеше трудно. Бе уморена, а преспите на места бяха твърде високи. Но не се оплакваше. Не искаше Харисън да я оставя. Искаше заедно да намеря Уилям.

От време на време говореха. Лиа мислеше, че трябва да пази силите си, но от друга страна, странната замисленост на Харисън я тревожеше. Струваше ѝ се, че колкото повече приближаваха форта, толкова по-вече той се отдалечаваше от нея. Знаеше, че мисли за Едмънд, но как да го заговори.

Точно когато се здрачаваше, Харисън неочаквано спря.

— Дотук ще вървиш.

Лиа го погледна объркана. Не очакваше това от него нито за миг. Беше напълно неподготвена.

— Дотук? Какво искаш да кажеш? Не сме стигнали още Де Поне. — Лиа усети, че бузите ѝ пламнаха. Не можеше да повярва в това, което чу. — По дяволите, продължавам! Става дума за сина ми! За моя съпруг!

Харисън избухна.

— А, за твоя съпруг, така ли? За него се безпокоиш сега, така ли? Смятах, че мислиш повече за сина си. Чух да казваш, че не се интересува какво е станало с бащата.

Когато го погледна, пронизващият му поглед и изплаши.

— Не преиначавай думите ми, Харисън! — Тя хвърли торбата на земята. — Каза ми, че ще отидем във форта без войниците на Уошингтън. Обеща ми, че ще бъда с теб.

— Никога не съм ти обещавал, че ще влезеш във форта. Твърде опасно е. Твърде опасно за мен, за теб, за момчето.

Лиа разтърка очите си. Главата я болеше, а краката и ръцете ѝ бяха изстинали. Почувства се предадена.

— Трябва да дойда с теб — каза тя тихо. — Дори и да е мъртъв, трябва да знам това.

— Ще отида сам или изобщо няма да отида. — Той започна да прави заслон от клоните на едно високо дърво.

Тя гледаше объркана. Нямахте го нежният мъж, който я държеше в ръцете си през миналата нощ. Мъжът, който виждаше сега, не бе Харисън, когото познаваше, нито дори Харисън от последните седмици. Това бе дивакът, когото срещна в селото. Тя погледна настрана, очите ѝ се замъглиха от сълзи на отчаяние. Нямахте друг избор, освен да го остави да отиде сам. Нямахте представа къде се намира фортът.

— Тогава върви сам — каза му тя грубо. — Никога няма да ти простя това. Не е честно да ме доведеш толкова далече и да ме оставяш сама.

— Ти трябва да останеш жива — каза той студено — и това е най-важното. — Не ѝ даде възможност да говори. — Ще ме чакаш тук. Ден, два. Ако не дойда до два дни, върни се обратно по реката.

— Няма да се върна без Уилям! Не и без моя Уилс.

— Прави това, което ти казвам, жено! — Тя се обърна. — Стой тук в този заслон — продължи той. — Не пали огън, ако нямаш нужда. Оставям ти и моята храна. — Той спря за малко. — Ако ме следваш, аз ще разбера. Ако тръгнеш след мен, ще правя кръгове, за да те заблудя, разбираш ли, Лиа?

Тя не отговори.

— Този мъж ще се върне.

Лиа не се обърна, докато не се увери, че е изчезнал от погледа ѝ. Единственото нещо, което ѝ оставаше, бе да чака тук сред снега, загърнала се в коженото наметало. Никога през живота си не се бе чувствала толкова самотна.

Харисън се опитваше да изглежда самоуверен. Разбираше, че се бе държал грубо с Лиа, но не знаеше как да се справи по друг начин с нея. Животът ѝ му бе много скъп, за да рискува да я убият или ранят. Фор Де Поне не бе място за една жена. Това, което каза, бе истина. Не знаеше кой е там сега и не искаше да рискува.

Харисън се движеше зигзаг по снега в продължение на повече от час. В гората стана тъмно, но той бързаше.

Това, за което мислеше, бе Бийл. Какво да направи, ако го намери? Дали да го убие? Да го убие хладнокръвно. Дали да го остави, да вземе момчето и да бяга?

Колко абсурдна бе ситуацията. Ако го върне у дома му при съпругата му, Харисън губеше жената, която считаше за собствена съпруга. Но той бе обещал да спаси Бийл. Колкото повече мислеше за случая, толкова по-объркан му се виждаше. Накрая реши, че ще направи това, което обстоятелствата му продиктуват.

Харисън разбра, че приближава форта по миризмата на пушека. Това не бе обикновен дим. Миризмата бе твърде силна. Може би фортът гореше.

След четвърт миля започна да чува първите викове на мъжете. Чуваха се изстрели от пушки. Хората крещяха от болка. Колкото повече Харисън наближаваше, толкова по-неспокоен ставаше. Ако детето бе тук, шансът да е живо бе твърде малък. Бяха минали седмици от неговото залавяне, цели два месеца. Вероятно синът на Лиа бе мъртъв.

Харисън си представи как ще се върне и ще каже на Лиа за станалото. Бе обещал на своите хора, че няма да участва във войната. Не искаше да взема ничия страна в битката. Можеше просто да каже на Лиа, че детето е мъртво. Знаеше, че това ще я съкруши, но не беше ли по-добре за нея да приеме факта сега, вместо да се лута в неизвестност.

Спомените от предишната нощ нахлуха в главата му, когато наближи форта. Никога не можеше да си представи, че ще обича някого така дълбоко, както нея.

Трябваше да направи това. Трябваше да го направи за нея. Дори и ако от Уилям не бе останало нищо, освен дрехите му, трябваше да разбере какво е станало. След болката, която бе причинил на Лиа през тези години, след болката, която си бяха причинили един на друг, това бе много важно за тях.

Когато наближи, Харисън видя пламъците на горящия форт, които се издигаха в черното небе. В краката му лежеше мъртъв човек, облечен в синя униформа, прободен от индианска стрела. Мъжът, почти момче, бе убит, докато е отстъпвал. Капитан Митчел бе спазил обещанието си. Бе изпратил заповед да се провери форт Де Поне на Хъдзън. Американците бяха атакували форта, за да намерят капитан Бийл и сина му. Не можеше да има друга причина за това, което се бе случило.

Като прескочи убитото момче, Харисън започна да пълзи към форта. Сините все още се биеха на вратите, но за съжаление губеха. Ирокезите пращаха стрелите си навсякъде.

Харисън се сви ниско в снега. Крясъците на викащите ирокези и на умиращите отекваха в главата му. Нима не бе истински шоунски боец? Харисън ненавиждаше мисълта за убийство.

Силен боен вик изпълни въздуха и Харисън се огледа наоколо. Видя група хурони, които идваха от далечната стена на форта.

Подкрепления.

Чу се тръбата на сините и останалите живи войници започнаха да отстъпват в гората. Командирът на взвода яздеше на кон сред хората си и даваше заповеди.

Харисън видя високите стени на форта. Индианки хвърляха сняг, за да потушат огъня.

Как можеше да влезе вътре? Това бе английски форт, но за Харисън бе ясно, че тук командват ирокезите.

Чу скриптене в снега и се обърна. Почувства присъствието на хурон, преди дори да го бе видял. Като се завъртя, Харисън хвана колана си. Това бе някак първичен инстинкт. Хвана дръжката на ножа си, преди да осъзнае какво прави.

Харисън видя бойната тояга над главата си. След това чу притъпения звук от смъртоносния удар на ножа си, който разреза гърдите на хурона и прободете сърцето му.

Жертвата бе мъртва. Хуронът падна по очи и снегът се покри с кръвта на мъртвеца.

Всичко бе станало толкова бързо, че той нямаше време да мисли. Погледна в краката на мъртвеца, който лежеше по очи в дълбокия сняг.

Украсените му мокасини се различаваха от тези Харисън. Жената на приятеля му Ноа бе от племето на делауерите. Тя шиеше мокасини, които украсяваше в стила на делауер. Самата изработка на мокасините бе различна при различните племена.

Харисън се наведе в снега, обърна мъртвия хурон по гръб и започна да отвързва мокасините.

След като успя да събуе мокасините на убития, той събу своите и седна в снега. Краката на хурона бяха малко по-големи от неговите, но мокасините, общо взето, му паснаха. Харисън сложи своите мокасини върху гърдите на умрелия. Наведе се и взе торбата медикаменти, оръжието, перата и морските миди, които бе украсена косата му. В тъмнината Харисън се облече с дрехите на хурон. Той изкопа дупка в снега и изтъркаля вътре тялото на умрелия. Покри хурона с повече сняг.

Доволен, погледна небето и звездите, и се помоли за късмет изтананика една от песните на баба си.

След това праметна през рамо бойната тояга на хурона и тръгна към форта. С отстъпването на американските войници вратите бяха широко отворени, за да се потуши огънят върху външните стени.

Харисън пое дълбоко дъх, мина през отворените врати и влезе във форта.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Харисън влезе през вратите на форт Де Понс сякаш бе минавал много пъти оттук. Един ранен хурон куцаше след него. Харисън му кимна и го поздрави.

Няколко английски войници стояха на вратите и говореха с група индианци. Наоколо тичаха индианки с кофи сняг и потушаваха последните пламъци във форта.

В центъра на заледената поляна гореше огън. Ирокези облечени в еленови кожи и английски дрехи, стояха наоколо и топлеха ръцете си. Хвалеха се с победата си. Навсякъде сновяха хора. Жените превързваха ранените. Все още цареше голяма суматоха след битката, точно на това се надяваше и Харисън.

Отиде до огъня и протегна ръце, за да ги стопли. Един мохикан до него го погледна. Харисън също го изгледа любопитно.

— Искаш ли нещо?

Започна да говори развален английски, като се молеше индианците, които са вътре във форта, да говорят английски. Ако трябваше да говори ирокезки, бе загубен.

Мохиканът се обърна отново към огъня.

— Не те познавам, братко.

— Познаваш ли всички тук? — попита го Харисън хладнокръвно.

— Не, не — мохиканът отново му хвърли бърз поглед. — Ти с другите ли дойде?

— Дойдох сам. Продължавам нагоре по реката.

Мохиканът се засмя.

— Тази битка с белите беше прекрасна. Това ни дава възможност да имаме всичко, което искаме, нали?

— Винаги имам това, което искам.

Мохиканът кимна с уважение.

— Тук има храна. Една жена ще ти донесе да хапнеш.

Харисън гледаше горящите дървета.

— Нещо пиете ли?

— Това ще стане през нощта. Англичаните имат бурета, скрити в стените, но тази нощ ще празнуваме победата. — Мохиканът го остави. — Ще видя къде са жените, които носят храна.

С крайчеца на окоото Харисън го проследи къде отива. Около огъня имаше и други мъже. Всички сметнаха, че познава мохикана, с когото бе говорил. Размени и с тях по някоя дума, но предпочиташе да стои настрана. Това бе единственият начин да се предпази от неприятности.

Междувременно няколко индианки донесоха храна върху дървени тави. Харисън седна с другите мъже върху кожите, които бяха постлани край огъня, и започна да се храни. След малко един английски войник претърколи бъчва с бира сред насядалите и бързо се скри в една от дървените постройките.

Харисън се преструваше, че пие с другите. Не искаше да предизвиква излишни подозрения. Мъжете около огъня бяха ирокези и няколко алгонкуини, които, изглежда, го бяха приели, без да показват желание да го разпитват. Тези хора бяха отхвърлени даже от собствените им села и единствено това ги обединяваше.

Колкото повече минаваше времето, толкова по-пияни ставаха всички. Танцуваха, пееха и се хвалеха с подвизите си. Бяха убивали, плячкосвали и изнасилвали.

Един шоун се сби с един сенек. Метисът шоун падна поразен от томаховката на противника си до вратите на форта.

Водачът на тази банда от негодяхи бе един ирокез на име Малкият Джоузеф. Той даваше команди и се считаше за героя на тази победа. За Харисън бе ясно, че тези мъже не държаха особено на съюза с англичаните. Дори бяха склонни да се избиват и помежду си. Това просто им се нравеше.

Късно след полунощ Харисън седеше облегнат на една от вътрешните стени на форта. Духаше силен и студен вятър. Една привлекателна индианка на около двадесетина години му бе донесла нова халба с бира. Малкият Джоузеф пиянски я бутна в скута му, предлагайки му да прави любов. Харисън отказа, като се извини, че е пил много и няма желание.

Морската Птица изглеждаше доволна.

Харисън я видя да отива към дървената постройка. Предполагаше, че жените спят някъде заедно. През цялата нощ се мъчеше да разбере къде спят. Той вече бе разбрал къде са запасите от храна и къде спяха мъжете индианци. Разбра къде е оръжието, но вътрешните постройки бяха изградени в такъв безпорядък, че не можеше да отгатне къде са затворническите килии. Ако Бийл и момчето бяха тук, именно това трябваше да бъде мястото, където са затворени.

Харисън се преструваше, че отпива от бирата.

— Тези англичани... те са глупаци, щом се бият за тези дървени стени, нали така?

Малкият Джоузеф отвори очи, изкашля се и се изплю.

— Този мъж не се интересува за какво се бият, а дали плащат.

Харисън се захили.

— Поради каква причина са тук англичаните? Защо държат този форт толкова далеч от боевете?

Джоузеф сви рамене.

— Водят тук затворници. Ние изтръгваме от тях информацията, която трябва на англичаните. Плащат ни с уиски и пушки.

Харисън се престори, че отпива. Той избърса устата си с опакото на ръката, като леко замотаваше думите.

— Затворници? Кой ли е толкова важен, за да го докарат тук?

Малкият Джоузеф сви черните си рунтави вежди.

— Защо питаш, хуроне?

Като разбра, че трябва да отстъпи, преди да му се е случила беда, Харисън се оригна високо и се поглади по корема.

— Нямам причина. Мислех, че този мъж може да помогне при разпита на затворниците. — Той стана, като се олюляваше.

— Къде отиваш? — попита Малкият Джоузеф подозрително.

— Да пикая. — Харисън се засмя. — Защо, искаш ли да дойдеш с мен?

Един от мъжете, който седеше край тях, се разсмя. За момент Малкият Джоузеф погледна Харисън и след това също се ухили.

— Върви да пикаеш. — След това махна с ръка. — Върви да пикаеш, миризливи хуроне.

Харисън тръгна. Беше благодарен, че Малкият Джоузеф не му зададе повече въпроси. Надяваше се, че може да разгледа сградите

наоколо, след като мъжете заспят, но като че ли те нямаха такова намерение. Може би щяха да пият до зори, докато окончателно паднат на земята.

Той се върна към групата. И така, какво ще стане, ако пият през цялата нощ. Това бе добре дошло за него. Търпението бе главното в тази ситуация, а той бе търпелив човек. Скоро щеше да разбере дали Бийл и синът му са тук.

Следващия ден Харисън прекара сред ирокезите, говореше по-малко с тях, без да получи информация за това, което го интересуваше. Опитва се да се помотае сред сградите в задната част на форта, но Малкият Джоузеф го спря и го попита дали иска да отиде на лов. След това Малкият Джоузеф го следеше много зорко и Харисън не можеше да направи нищо.

Когато се стъмни и войниците изтъркаляха още една бъчва с бира за индианците, Харисън започна да се безпокои. Не искаше да оставя Лиа сама в гората още една нощ. Обеща ѝ да разбере дали Уилям е бил някога във форта. Реши да остане до другия ден на обяд.

През цялата нощ Харисън остана буден, като се преструваше, че спи. Тъй като знаеше, че Малкият Джоузеф храни подозрения към него, той се опасяваше да заспи. Ирокезите бързо можеха да му прережат гърлото.

Като повечето индианци Харисън остана навън край огъня. Беше студено, но значително по-топло, отколкото да спи в гората. Докато другите спяха, той бе нащрек. За да ангажира вниманието си, започна да мисли за Лиа. Спомни си всяка една дума, която му бе казала, откакто се видяха. Мислеше за всяко докосване, всеки шепот всяка усмивка. Спомни си цвета на прекрасната ѝ коса, която блестеше на слънчевата светлина. Спомни си смеха, който го възбуждаше, и вкуса на устата ѝ... вкусът на всичко, до което се бе докоснал.

Харисън знаеше, че няма да позволи да загуби Лиа отново. Независимо какво щеше да му струва, той ще я притежава. Спомни си думите на баба си, които отекваха в главата му. Тя му каза, че за него ще бъде по-добре, ако се разбере с Лиа. Истината бе, че без нея не можеше да живее.

След това възникна въпросът какво да направи, за да я има. Да убие Бийл? И двамата с Лиа го мразеха. Момчето щеше да свикне с това, че е мъртъв. Но щеше ли Лиа да приеме смъртта на съпруга си като акт на любов, или ще започне да го обвинява? Нямаше ли са мият Харисън да обвинява себе си?

Сега не можеше да каже нищо.

Другият избор — неблагоприятен, но все пак избор — бе да стане любовник на Лиа. Ще се върне в земите на баща си, ще облече дрехите, които по-рано бе носил, и ще стане синът, който баща му заслужаваше да има. Той и Лиа ще се наслаждават на тази връзка до края на живота си или поне докато Бийл умре от естествена смърт.

Но колко тежко ще му бъде да наблюдава Лиа заедно с Бийл. Харисън не бе сигурен дали може да понесе мисълта да се върне с нея у дома. Ако Бийл я обиди, Харисън знаеше, че ще го убие. Нищо не бе в състояние да го възпре.

Харисън се обърна на една страна и се загледа в загасващата жарава. Слънцето се показваше на хоризонта. Ивици оранжева светлина се пръскаха върху заострените стени на форта. Моляше се Лиа да е добре в гората. Знаеше, че е направил добре, като я остави там. Не бе сигурен, че ще може да я защити тук сред тези варвари.

Харисън чу, че до него има някой, и се обърна. Бе жена — Морската Птица, която Джоузеф му предлагаше преди две нощи.

Тя видя, че той я наблюдава, и хвърли едно дърво в огъня. Очевидно се страхуваше от него, страхуваше се от всички.

Харисън седна.

— Царевичните питки, които направи, бяха чудесни — каза той. Говореше за това, което му бе донесла миналата вечер. — Имаш ли още?

Тя кимна.

— Медени.

Той помръдна малко и тя скочи на крака. Харисън се усмихна.

— Всичко е наред. — Той направи съответния жест за мир, но не бе сигурен дали ще разбере това, което й казва.

— Не се страхувай от този мъж. — Реши да рискува. Това бе едно вътрешно чувство, на което се бе научил да се доверява. — Не съм като тях.

— Не си ли? — попита тихо тя.

— Не. Дошъл съм, за да потърся двама затворници.

— Тук няма никакви затворници. Поне сега.

— Но какво стана с онези, които бяха тук? Търся едно момче, бяло момче, което се нарича Уилям Бийл. На осем лета е. Бил е отвлечен.

Морската Птица пристъпи предпазливо към него и погледна Малкия Джоузеф, който спеше недалеч от тях.

— Добре — окуражи я Харисън, като коленичи. — Майката на момчето го търси. — Той се поколеба, докато я наблюдаваше. Тя като че ли искаше да му каже нещо. — Виждала ли си момчето? С тъмна коса е. — Той докосна собствената си коса. — С тъмни очи. — Посочи своите очи. — Вдигна ръка над земята, за да покаже колко е висок.

Морската Птица сведе поглед.

— Имаше едно момче.

Тя говореше толкова тихо, че Харисън не бе сигурен в това, което казва.

— Момче? Тук ли е още?

Тя вдигна главата си и каза:

— Тръгна си.

Харисън усети, че сърцето му спира. Не разбираше нищо от деца, но знаеше, че сърцето на Лиа ще се разкъса, а той ще страда за нея.

— Мъртво ли е? — попита предпазливо Харисън. Направи друго движение с ръка, за да бъде сигурен, че го е разбрала.

Тя поклати глава, дългите ѝ черни плитки се разлюляха.

— Не е мъртво. Тръгна си. Продадох го.

Харисън скочи изненадан и тя отстъпи бързо назад.

Без да мръдне от мястото си, Харисън запита тихо:

— Продадох го? На кого? Можеш ли да ми кажеш. Морска Птицо?

— На един мохикан. — Тя се изплю в огъня. — На един негодяй — Двете Половини.

— Двете Половини? — повтори Харисън. — Сигурна ли си? Къде може този мъж да намери Двете Половини?

Тя се обърна, като посочи на северозапад.

— Племето на костенурката. Мохикани — повтори тя с отвращение.

Харисън направи недоволна гримаса. По дяволите, какъв късмет имаше!

— Този мъж ти благодари — каза той, като все още се усмихваше. — От дъното на сърцето си. Със сърцето на майката, която го е родила. — Той сложи ръка на сърцето си.

Тя се дръпна настрани.

— Надявам се, че ще намериш момчето. Надявам се, че ще убиеш Двете Половини и ще оставиш тялото му на вълците. — Гласът ѝ секна. — Преди много луни той взе и сина на Морската Птица.

След като каза това, тя си тръгна. Харисън я видя да изчезва към вътрешните стени на форта. Искаше да я извика, да я успокои, но какво ли би могъл да ѝ каже?

Сутринта рано незабелязано напусна форта и тръгна към мястото, където бе оставил Лиа.

През цялата нощ Лиа се гушеше в студената гробовна тъмнина и чакаше завръщането на Харисън. Каза ѝ да го чака два дни. Но защо толкова дълго? Фортът не бе далеч. Едмънд и Уилям или бяха там, или не бяха. Защо трябваше да остава там в продължение на два дни?

След това Лиа помисли за Едмънд. Те бяха врагове с Харисън. Ако Харисън намереше Едмънд, той щеше да загуби Лиа. Разбира се, и двамата знаеха това още от самото начало, но сега всичко ставаше по-реално.

Защо Харисън трябваше да спасява Едмънд?

През цялото време ѝ обещаваше, че ще я заведе при Уилям, и сега, в последната минута, той промени решението си. Дали наистина бе тръгнал към форта? Но нали сам ѝ бе казал предната нощ, че няма да позволи да я загуби отново?

Лиа погледна в мрака. Видя един подскачащ заек. Колкото по-дълго седеше в снега, толкова по-яръстна ставаше.

Харисън я искаше за себе си. Той не бе отишъл във форта, както ѝ бе обещал. Затова мълча през целия ден. Бе кроил планове как да я изиграе. Предположи, че ще се върне и ще ѝ каже, че Едмънд и Уилям са убити. Разбира се, той мразеше Едмънд, но защо трябваше да мисли така и за Уилям? Никога не бе виждал момчето.

Лиа бе тръгнала да го търси, а не Харисън. Харисън бе намерил това, което търсеше.

Лиа прекара цялата нощ в мисли. Сутринта яде малко изсушени боровинки от торбата си. Слънцето изгря и тя прекара утрото седнала на едно слънчево място и вперила поглед в гората. В началото всичко ѝ изглеждаше безмълвно, но след това започна да долавя присъствието на животните наоколо.

Над главата ѝ, от дърветата се подаваха чинки, чий то червен цвят контрастираше със снега. Една катеричка драскаше с ноктите си в снега зад заслона ѝ, очевидно търсеше храна. Лиа дори видя една сърна да се движи срамежливо недалеч от нея. Тя хрусна няколко клонки, които не бяха покрити със сняг, и бързо изчезна.

Слънцето започна да залязва и скоро се стъмни. На Лиа ѝ бе топло, докато седеше на слънце, но сега, кога то стана тъмно, усети по-силно студа. След като седя така в продължение на час, тя реши да се изправи. Зъбите ѝ тракаха.

— Ще запалят огън — измърмори тя. — По дяволите! По дяволите, Харисън Ди Ней! — Лиа започна да събира съчки за огън.

Цял ден чакаше Харисън. През целия ден се опитваше да убеди себе си, че нейните неблагоприятния са резултат от опасенията за сина ѝ и страха да не остане сама в гората. Лиа искаше да вярва, че Харисън ще се върне за нея. Искеше да вярва, че той ще ѝ донесе нови ни за сина ѝ.

Но той и преди я бе напуснал, нали? Каза ѝ, че я обича, и след това я напусна. Вече го направи веднъж. Можеше да го направи отново.

Лиа събираше клонки до мястото, където се бе приютила. Искеше да вика. Да плаче.

Харисън го нямаше. И ако се покаже, щеше да бъде без Уилям.

Тя се наведе с праханта и се опита да запали огън.

— Кучи син — измърмори тя. — Защо ти се доверих? И ти си като другите мъже! Само заради това, че легнал с теб, не биваше да си те доверявам. Ти, кучи сине!

Какво да прави сега? Беше съвсем сама в тази снежна пустош. Нямаше никаква представа какво да направи, за да намери сина си. Не знаеше дори къде е фортът!

Една искра се възпламени над сухите листа, които бе събрала. Тънкият пламък подпали и другите сухи листа. Лиа прибави една клонка, след това друга.

Не знаеше точно къде се намира фортът, но знаеше посоката. Не бе глупава. Беше пропътувала стотици мили, за да търси Уилям. Нямахше нужда от никого, който да я ескортира. Щеше да се оправи сама.

След минута огънят вече бумтеше. Тя се усмихна доволна. „Твърде късно е да тръгвам сега, но утре ще го направя. Ще намеря този форт и моя Уилям. — Тя извади ръцете си, за да ги стопли на огъня. — Никой не може да ме спре. Не и този път.“

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Харисън разрови студената пепел от огъня на Лиа. Къде, по дяволите, бе тя? Следите по снега показваха, че никой не бе идвал тук. Лиа бе тръгнала сама.

Кожената ѝ торба с провизиите бе закачена на един клон. Харисън дръпна торбата от дървото и изруга тихо. Защо не го бе послушала? Защо не го бе изчакала, както ѝ бе поръчал?

Той се завъртя наоколо, като се опитваше да разбере в каква посока е тръгнала. Ако е чакала да съмне, както предполагаше, че е направила, нямаше да е далеч.

Той обиколи покрай бивака. Лесно намери следите от мокасините ѝ върху пресния сняг. Бе тръгнала на запад.

Но защо на запад?

Защото е смятала, че това е посоката, в която се намира фортът.

— За бога, Лиа — измърмори той. — Защо не ми вярваш? — Метна торбата върху рамото си и тръгна по следите ѝ.

Бе му нужен половин час, за да я настигне. Снегът бе дълбок, гората гъста и пътеката скалиста. На няколко пъти видя местата, където бе газила и падала в дълбоките преспи. Когато я зърна сред дърветата, той извика:

— Лиа!

Вместо да се обърне, тя тръгна по-бързо. Харисън също забърза.

— Лиа! — извика повторно той.

Тя се затича.

— По дяволите, Лиа! Какво мислиш, че правиш?

— Остави ме! — изкрещя тя, като се шмугна през един храст.

Харисън се затича. Опитваше се да потисне яда си. Беше глупост да си губят времето, като я гони на запад, като в действителност трябваше да тръгнат на север. Синът ѝ бе на север. Двете Половини живееше на север. Трябваше да бързат, за да не ги завари големият сняг.

— Лиа.

— Кучи син! — изкрещя тя.

— Лиа! — Той бързо я настигаше. — Лиа, ще ме почакаш ли? Какво ти стана?

— Мъртви ли са? Това ще ми кажеш, нали? — Тя се спъна и падна на колене, но преди да успее да стане, той я хвана за наметалото. Тя бързо се отскубна и смени посоката.

Харисън тичаше след нея.

— Лиа, това е глупаво, разбери ме.

— Мислиш, че ще се предам? Не, няма да го направя! Няма да го направя за никого, дори и за теб! Не и не!

— Лиа! — Той се протегна, за да я хване за рамото. Когато я докосна, тя се завъртя и се замята срещу него. Харисън бе толкова изненадан, че се подхлъзна на едно заледено място и падна. Двамата се боричкаха в снега.

Харисън вече бе загубил търпение.

— Лиа!

Той я хвана за раменете и я обърна по гръб. Прикова я към земята. Тя се бореше с него, доколкото можеше. За негово учудване бе по-силна, отколкото предполагаше. Това бе всичко, което можеше да направи, без да я нарани.

Лиа бе цялата в сняг. Сняг имаше по косата, която се бе развързала, по заешката ѝ шапка. Дори по миглите си имаше снежинки. Бузите ѝ се бяха зачервили.

— Да не би да си полудяла?

— Махни се от мен! — Тя се опита за последен път да стане и след това се отпусна на снега. — Просто ме пусни! Нямам нужда от теб. Нямам нужда от никого. Аз самата ще го намеря.

Говореше като обезумяла. Изведнъж Харисън разбра каква бе причината. Тя се страхуваше. Бе се изплашила, че той няма да се върне. Страхуваше се, че синът ѝ е мъртъв. Страхуваше се, че е сама в гората, не знаеше какво да прави и накъде да тръгне.

— Всичко ще се нареди — успокой я той. — Казах ти, че ще се върна при теб, и го направих. Казах, че отивам за два дни. Нямах и два дни, и аз се върнах. Лиа.

Тя започна отново да се бори.

— Лиа, знам, че веднъж те оставих. Кълна се в Бога, тогава бях твърде млад. Няма да го направя отново. Вече съм зрял мъж. Знам

какво представляваш за мен. Независимо от това, което ще се случи, ще намеря начин да бъдем заедно.

— Пусни ме да стана! Пусни ме да вървя!

— Лиа, казах ти, че ще продължим заедно. Ние сме партньори, ти и аз. Ще направим всичко заедно.

— Просто ме пусни да стана! Ще отида във форта! Ще намеря сина си сама. Ще намеря...

— Лиа, почакай, чуй ме!

— Аз... — тя примига с очи. — Какво? Ти си го намерил? Къде... къде е той? Къде е синът ми?

Харисън я пусна и освободи ръцете ѝ. Все още и притискаше с краката си.

— Не, той не е там. Продали са го.

— Продали са го? — Тя закри лицето си със заснежената ръкавица. — Продаден? О, Боже. — Тя го погледна ужасена. — Кога? Преди колко време?

Той я пусна. Подаде ѝ ръка, за да седне, и коленичи в снега до нея.

— Не знам. Но не е много отдавна.

— О, Харисън, той е мъртъв, така ли? Сигурно е мъртъв.

— Не! Не! — Харисън хвана китките ѝ. — Послушай ме, Лиа. Погледни ме и ме послушай.

Тя вдигна бавно поглед и срещна неговия. Страхът и болката в ясните ѝ сини очи бяха толкова силни, че Харисън изпита физическа болка. Едва сега разбра колко силна бе любовта му към нея. Любовта на Лиа към сина ѝ бе толкова голяма, че Харисън изпита известна ревност. Независимо колко го обичаше, част от нейното сърце щеше да бъде завинаги със сина ѝ.

— Лиа — каза той бавно. — Щом като е оцелял и е стигнал до форта, значи все още е жив. Щяха да го убият веднага, ако са искали да се отърват от него.

— Продаден? Защо?

— Може би като роб.

Лиа прехапа долната си устна. Ръцете ѝ трепереха, но успя да събере сили.

— Знаеш ли къде са го отвели?

— Да.

Лиа се протегна, сграбчи Харисън и силно го притисна към себе си.

— Съжалявам, че се държах като глупачка, неблагодарна и невярваща глупачка. Благодаря ти. — Тя го притисна по-силно към себе си. — Благодаря ти.

За миг просто остана сгушена в него. Той погали мократа ѝ коса и я целуна по бузата. След това я хвана за раменете и я погледна в очите.

— Лиа, трябва да тръгваме. Селото, където може би е той, е на север. Времето се застуди. Ако снежната буря ни заvari тук, ще стане невъзможно да се придвижим до пролетта.

Лиа стана, като се хвана за раменете му.

— Не — каза тя решително. — Той ще бъде при мен тази зима. Ще го намерим.

— Тогава да тръгваме. — Харисън също се изправи — Все още е светло. Нека видим докъде ще можем да вървим.

Тя свали шапката си и я изтърси о коляното си.

— Аз съм готова. — Сложи си отново шапката и се усмихна. — Готова съм, партньоре.

Харисън се огледа, за да се ориентира, и посочи север. Лиа тръгна след него. Вървяха около пет минути, преди тя да заговори.

— Харисън?

Той я чу да въздиша.

— Лиа? — Вече знаеше какво ще го запита, преди още да е отворила уста.

— А Едмънд?

— Не попитах.

Уилям се наведе над потока и разби леда с кофата, която носеше. След като направи дупка в леда измърмори:

— Миризливи червенокожи. Карат ме да работя като роб. — Удари отново и отново леда ядосано. — Не знае ли кой съм? Аз съм Едмънд Уилям Бийл. Аз съм господарят Бийл. Господарят на Танър.

Накрая счупи леда и водата избълбука през тясната дупка. С края на кофата си Уилям направи по-голяма дупка, както го бе учил мохиканът Азар.

— Е, добре. Ще му покажа аз на този Азар. — Уилям прехапа долната си устна. — Ще избягам. Ще намеря мама в Ню Джърси и ще доведе тук цялата армия, за да избие червенокожите.

Напълни кофата с вода, изправи се и тръгна обратно из снежната гора към къщата, която се виждаше и далечината.

— Ще ви избия всичките. — Уилям говореше тихо, като влезе в къщата, където живееха Азар, жена му и няколко други семейства.

Азар, който седеше близо до огъня и гравираше една дървена пръчка, погледна Уилям и се усмихна.

— Донесе вода — каза той на своя език. — Добро момче си. Вода, добро момче — повтори той на английски.

Уилям остави кофата в краката му. Беше се намръщил.

— Да носиш вода е работа за жени. За робите. Не съм негър, за да ми заповядваш.

— Говори на нашия език — каза му тихо Азар. — Няма да научиш езика ни, ако не го говориш.

— Нямам нужда да уча езика ви, тъй като няма да остана тук. Казах ти. Ще се върна у дома при мама.

Азар поклати глава, като се опитваше да бъде търпелив. Момчето бе изключително умно. Вече разбираше твърде много от езика на мохиканите. Азар бе сигурен в това. Когато искаше нещо, той умееше да го каже. Но детето бе упорито.

— Вече ти казах, че ако тръгнеш сега, ще умреш в снега.

Уилям застана на края на кожената постелка, където Азар бе седнал, кръстосал крака под себе си.

— Не ме интересува какво казваш — отговори Уилям нацупено. — Не искам да бъда тук. Мразя те и искам да се върна у дома.

Азар въздъхна. Независимо от нежеланието на момчето да стане част от семейството на Азар, той се бе привързал към него. Наистина Уилям бе разглезен от живота при белите, но бе умен и находчив. Азар бе самотен. Въпреки че момчето бе винаги нацупено, Азар вече имаше с кого да говори, да ходи за риба, да ловува. След време щеше да забрави живота си при белите и да стане член на Седемте народа.

— Виж, виж какво съм ти направил — каза Азар, като промени темата. Той му подаде полугравираната пръчка. — Когато я свърша, ще ти направя един прекрасен лък. Ти ще бъдеш един млад ловец, Аена.

Уилям погледна гравираната пръчка, която Азар изработваше. Наистина бе твърде красива. Уилям искаше да я докосне, но не го направи.

— Нямам нужда от този глупав лък — каза той и излезе.

Азар погледна лъка, който лежеше в скута му. Бяха му необходими дни, за да гавира дървото. Той докосна с пръст гравюрата.

— Трябва време — каза той тихо, като се опитваше да не се ядосва. — Детето просто има нужда от време.

Лиа и Харисън газеха един до друг в снега, на запад от Хъдзън и на север към планините Кетскил. С всеки изминат ден ставаше все по-трудно да се върви. Снегът ставаше все по-дълбок, а пътеката все по-стръмна. Вървяха бавно и мъчително. Стотици път, Лиа мислеше, че е толкова уморена, че ще падне, но мисълта за Уилям я поддържаше.

Уилям бе минал през този сняг, може би през същите планини. Щом той бе успял да направи това, ти също трябваше да го направи.

На два дни път от форт Де Поне, Лиа и Харисън видяха една изгоряла до основи хижа. Бяха останали огнището, коминът и няколко дървени стълба. Стените бяха изгорели. До едно яворово дърво се виждаха останки от крава. Някой добър стопанин я бе вързал за това дърво.

На няколко крачки от предната врата Лиа и Харисън видяха мъртвото тяло на една жена на средна възраст. Лежеше с лице към снежната покривка ръцете ѝ бяха разперени, дрехите ѝ навити около кръста. Бялата ѝ кожа бе почти посиняла.

В гърлото на Лиа се надигна буца и очите ѝ се напълниха със сълзи. Харисън се наведе, за да види тялото. Той свали ръкавицата си и я пусна в снега.

Лиа се приближи предпазливо и оправи полата на жената върху голите ѝ крака и прасци.

— Кой ли го е направил? Индианците? — прошепна Лиа.

— Ирокези, предполагам, като имам предвид, че се намираме на север.

— Човекът, който е взел Уилям? — Мисълта, че може би Уилям е присъствувал на тази кървава сцена, почти я смаза.

— Може би. — Харисън разгледа тялото на мъртвата, за да види дали има някакви рани. Той я докосна с уважение, което направи силно впечатление на Лиа.

Тя приклекна до него. За първи път не се срамуваше, че плаче. Видя, че Харисън вдигна наметалото на мъртвата. Имаше следи от удари, нанесени с индианска сопа.

— Господи, бедната жена. Не мога да си представя такава брутална смърт.

Харисън се изправи. Избърса ръката си в гамашите. Като че ли искаше да отстрани болката, която бе изпитал от допира си до мъртвото тяло.

— Това се е случило скоро. Преди ден-два, не повече от седмица.

— Защо са го направили? — попита Лиа разярено.

Той поклати глава и тръгна към изгорялата хижа.

Ритна с крак натрошените и почернели камъни.

— Омраза. Просто омраза. Червенокожи срещу бели, бели срещу червенокожи.

— Но тази жена не би могла да попречи на никого? — Тя нервно се засмя. Смехът ѝ премина в ридание. — Тя е била една обикновена фермерка.

— Който го е направил, е взел някои неща. Не виждам нищо наоколо. — Той вдигна един капак, може би от чайник. Когато го избърса с края на коженото си наметало, видя, че е сребърен.

— Те са пътували, иначе биха взели и други ценни неща.

— Мислиш, че варварите са направили това. Убили са я просто така, за разнообразие.

— Не всички червенокожи са жестоки — каза тихо Харисън. — Както и не всички бели са поначало добри.

Лиа се сви, за да се стопли.

— Харисън, не исках да кажа, че всички индианци са жестоки.

Той пусна капака на чайника от ръката си.

— Знам, че не искаш да кажеш това. Той прекрачи прага на къщата и стъпи върху снега. — Тази жена не е била сама тук. Предполагам, че някъде наблизо има тяло на мъж. Ти мини оттам, а аз ще потърся от тази страна. — Той спря. — Или по-добре не мърдай оттук.

Тя вдигна ръка.

— Не се безпокой за мен. Вече свикнах с всичко.

Лиа и Харисън се разделиха в две посоки, за да потърсят тялото на мъжа. Лиа намери няколко мъртви пилета, удушени, и малко куче, което лежеше върху снега изкормено. Вътрешностите му се подаваха навън. Повдигна ѝ се от това, което видя, въпреки че бе яла само малко изсушени боровинки.

Опря се на едно дърво и пое дълбоко дъх, за да се съвземе. Помисли, че може да намери и сина си така, по лице в тази снежна пустош. Вдигна поглед и видя, че Харисън идва при нея.

— Намерих го — каза той със свито гърло.

— Къде?

— При плевнята. Предполагам, че е съпругът ѝ. Не видях нещо повече от един почернял скелет.

Лиа затвори очи, като шепнеше молитва. Когато ги отвори, видя, че Харисън бе тръгнал към хижата.

— Къде отиваш? — попита го Лиа.

— Не можем да заровим труповете. Не можем да изкопаем гробове в замръзналата земя, но поне можем да ги покрием, за да ги запазим от вълците. Ще преместя жената.

— Ще дойда да ти помогна — предложи му Лиа.

Той поклати глава.

— Не. Почивай. Ще го направя сам.

Харисън прекоси покрития със сняг двор. Вървени с големи и твърди крачки. В ръката си носеше малка общита с маниста торба с медикаменти, която бе намерил в плевнята. Това бе торбата, която някога бе дал на Колхийк...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В момента, когато видя своя стар приятел Небесната Светлина, Азар разбра, че нещо се бе случило. Беше късен следобед и Азар бе завел Аена на потока, за да му покаже как се лови риба под леда. Ледът не бе толкова дебел, за да ходят по него както бе през други зими, но все пак успяха да хванат две пъстърви до брега. За първи път Азар чу момчето да се смее и този смях зарадва сърцето му.

— Защо идваш при мен, стари приятелю? — попити Азар грубо на ирокезки.

Небесната Светлина погледна момчето, след това приятеля си.

— Искам да поговоря насаме с теб.

Азар даде въдицата на Аена и отново му показва как да лови риба.

— Знам, знам — каза Уилям възбудено на индиански.

Азар стана бавно, като се държеше с ръката гърба. С идването на зимата старите му кокали започваха да го наболяват. Той хвърли ръкавиците в скута на момчето.

— Сложи си ръкавиците, преди да са замръзнали ръцете ти и да са окапали. Не искам момче без ръце. Такова момче ще използвам за стръв на рибите.

Уилям се засмя на шегата на Азар и взе ръкавиците.

Азар се усмихна и бавно тръгна към салкъма, под който го чакаше Небесната Светлина. Трудно му бе да седи и да гледа как светът около него се разпадайте под ударите на белите. Но сега, когато намери Аена, започна да мисли, че може би бели и червенокожи ще заживеят в мир. Може би...

Азар погледна приятеля си и му подаде ръка.

— Не ми казвай лоши новини днес, стари приятелю, защото не съм в добро настроение да слушам лоши неща.

— Ще трябва да чуеш, стари човече. Някой е дошъл за бялото момче.

Азар погледна лицето на Небесната Светлина. Видя прошарената му коса, която се подаваше под заешката му шапка, набръчканото му,

обрулено от ветровете лице. Видя в Небесната Светлина себе си и се учуди как така бяха минали годините. Като че ли бе вчера, когато той и неговият приятел тичаха голи из селото като деца и гонеха една малка миеша се мечка. Като ли бе вчера, когато се ожени за младата девойка, Бягащия Заек. Като че ли вчера бе станал баща. Като че ли вчера бе погребал и последния си син, жертва на войната между бели и червенокожи.

Азар погледна покритите си със сняг мокасини. Усети напирашите в очите си сълзи. Срамуваше се от мекушавостта си.

— Който и да е дошъл, не е за това момче. Аена не е момчето, което търсят.

— Търсят едно момче на име Уилям. Уилям Бийл.

Азар смени тона си.

— Той е мой. Аз го купих от Двете Половини.

— Той е бял, а ти си глупак. Ти не си неговият баща, приятелю.

— Той нямаше да бъде жив, ако не бях аз. Двете Половини щеше да го хвърли от скалите или да го остави да умре на пътя, когато се разболя. Държах го в ръцете си като новородено. Правех му каша и го хранех. Носех го на гръб, когато не можеше да ходи. Неговият живот е мой.

— Знаеш, че е дете на врага.

— Няма да го дам никому — изкрещя ядосано Азар.

— Да, ти си прав. Но искаш ли да се биеш за него? — попита го Небесната Светлина. — Ще рискуваш ли живота на хората от селото заради това бяло мършаво дете.

— Всеки мохикан от това село ще бъде на моя страна. Чакат само моята дума.

— Защото те уважават. Но аз пак те питам, струва ли си да се биеш за това дете?

Азар погледна момчето, което смяташе за свое. Неговият Аена се бе загледал в дупката в леда. Наблюдаваше дали рибата ще клъвне. Старият мъж се усмихна. Не се интересуваше каква е кожата на момчето. Не страдаше от предразсъдъци като другите от селото. Обичаше момчето, което се наричаше Уилям.

Но в думите на Небесната Светлина прозираше горчивата истина.

— Кой го търси? — попита рязко той.

— Майка му.

Азар почувства, че сърцето му се свива. Аена продължаваше да плаче насън за майка си.

— Майка му е дошла тук през планините, за да го види? — Азар се учуди.

— Не. Изпратила е един шоунски боец. Метис Нарича се Харисън.

Азар отново погледна Уилям. Той се радваше на въдицата си, твърде тежка за него. Това му доставяше удоволствие.

— Ще се срещна с този Харисън. Но това не означава, че ще дам момчето — отговори твърдо Азар.

— Аз го купих и той е мой роб. Дал съм твърде висока цена, за да се откажа от него така лесно.

Небесната Светлина кимна с глава, но не каза нищо. От дълги години бяха приятели и вече знаеше как да разговаря с Азар.

— Остани тук и лови риба — каза Азар на Уилям. — Имам работа в селото с моя смахнат приятел. Скоро ще се върна с топла и сладка вода.

Уилям кимна. Бе твърде зает с риболова, за да обърне повече внимание на Азар. Азар добави рязко:

— И стой настрани от леда. Този мъж няма да те спаси, ако паднеш и реката те понесе.

След това тръгна умислен към селото. Каза на Небесната Светлина да изпрати Харисън при него. Ще го посрещне у дома си.

Когато влезе у дома си, Азар съблече наметалото и ръкавиците си и седна до огъня. Каза на жена си, Бягация Заек, да му направи билков чай.

В момента, когато погледна човека, който твърдеше, че се казва Харисън, той не го хареса. Този мъж не му приличаше на метис. Имаше вид на човек, който си търси белята.

Колхийк влезе в дома на Азар и поздрави сърдечно. Азар се преструваше, че не го вижда, духаше горещия чай, но внимателно го изучаваше под вежди.

Шоунът бе облечен в кожени дрехи. Не носеше оръжие, а само един ловджийски нож през кръста си, което се стори твърде подозрително за Азар. Никой не би тръгнал толкова далеч без оръжие, освен ако не бе глупак. Другото, което направи силно впечатление на

Азар, бе, че косата му бе подстригана в стила на мохиканите. Кой боец би се подстригал като враговете си? Третото, което го учуди още повече, бяха очите му. Азар не хареса блясъка в черните му, шоунски очи.

— Търся едно бяло момче. Майка му го нарича Уилям Бийл — каза неканеният гост.

Азар отпи от чая, като се чудеше коя ли майка ще изпрати такъв човек да търси детето й. Та той бе мъж, на когото не можеш да се довериш. Ясно виждаше аурата от сива светлина над главата му?

Азар въздъхна, искаше да спечели време, преди да отговори.

— Нямам бяло момче при мен. За какво ми е бяло момче?

— Говорех с мохикана Двете Половини. Каза ми, че ти е продал момчето и ти си го довел в селото.

Азар погледна шоуна.

— Двете Половини трябва да се научи да си държи затворена устата. Какво му плати за тази информация? Уиски или пушки?

— Значи, детето е при теб.

— Аз го купих — отговори Азар. — Той ми е роб излъга той. — Няма да се откажа от него.

— Слушай, стари човече...

Азар вдигна глава, тъмните му очи пронизваха предизвикателно шоуна. Колхийк спря на средата на изречението си. След това започна отново да говори, този път по-внимателно.

— Майката на детето е обезумяла от мъка по него... Той бе отвлечен с баща си, но баща му умря.

— Откъде да знам, че не лъжеш?

— Името на момчето е Уилям Бийл. Майка му се нарича Лиа Бийл. Идва от имение, което се нарича Танър, на залива Чеспийк.

Това, което шоунът казваше, бе истина. Аена бе казал същото на Азар. Но Азар все още се колебаеше.

— Ще помисля върху твоите думи.

— Няма време. Трябва да взема момчето и да тръгна на юг още тази нощ. Майка му ме чака.

— Не. — Азар поклати глава. Знаеше, че едно де, е принадлежи на майка си, а не на непознати хора. Разумът му диктуваше да пусне детето да си върви, но някакво неосъзнато съмнение го караше да не върна на шоуна. Той отново отпи от чая си. — Не, момчето трябва...

Преди Азар да успее да завърши мисълта си, Уилям се втурна през вратата.

— Азар! Хванах рибата! — извика той на развален мохикански. — Това момче хвана риба! — Като вили непознатия край огъня, Уилям се спря и се взря във високия шоун. Азар кимна.

— Хубаво е, че си хванал риба, но аз ти казах да стоиш настрани от реката.

— Беше ми студено. — Уилям продължаваше да гледа непознатия. — Искях да видя рибата.

— Уилям — каза Колхийк.

Устата на момчето остана отворена.

— Познаваш ли ме? — попита то на английски.

Азар искаше да прекъсне момчето, за да не говори с шоуна, но знаеше, че не може да направи това. Не можеше да откаже да го даде на любящата му майка. Небесната Светлина бе прав. Независимо от любовта си към момчето, не можеше да иска неговите хора да се бият в негова защита. Беше трудно да се бие с дузината млади бойци, с които бе дошъл този шоун.

— Твоята майка ме изпрати да те взема — каза Колхийк.

— Майка ми! — Уилям подскочи във въздуха, но когато мокасините му се удариха в меката кожа, която покриваше пода, черните му очи се свиха подозрително.

— Майка ми е изпратила един миризлив червенокож да ме вземе?

Колхийк се усмихна насила.

— Да, тя ме изпрати. Боеше се, че никой бял няма да може да те намери. Чакат те на реката Хъдзън. Тази вечер можем да тръгнем.

— Тази вечер! — Уилям нададе радостен вик, като забрави подозренията си. — Тази вечер! Тази вечер ще видя мама!

— Не! — отсече Азар. — Не тази вечер!

Лицето на момчето посърна, след това ядосано погледна Азар.

— Не можеш да направиш това! — изкрещя той. — Не можеш да ме държиш тук! Мама го е изпратила за мен! — Той се хвърли върху Азар и започна да го удря с юмруци.

Азар сграбчи Уилям за раменете и го разтърси толкова силно, че зъбите му изтракаха.

— Аена — изрева той на своя език. — Достатъчно.

Момчето се хвърли отчаяно на пода.

Азар погледна шоуна, като му каза остро:

— Сега е твърде късно за тръгване. Тази вечер ще празнуваме годежа на племенника ми. Ти и твоите хора сте добре дошли на празненството. Утре можете да потеглите с момчето.

Метисът се поколеба. Азар видя гнева в очите му. Видя свитите му юмруци под ресните на ръкавите. Но шоунът кимна в знак на съгласие и напусна дома, като остави Азар и плачещото момче.

Харисън и Лиа покриха внимателно телата на загиналите и тръгнаха бързо. Изкачиха се високо на планината, като вървяха по една добре отъпкана пътека. След като напуснаха хижата, Лиа имаше чувството, че Харисън тръгна по-бързо от когато и да било преди това. Като че ли някаква невидима сила го теглеше напред. Когато Лиа го попита дали сигурен, че пътуват в правилната посока, той не и отговори. Но изобщо не се колебаеше, когато избираше посоката. Вървяха по виещата се в планини и пътека. Харисън вървеше напред, ръководен от някакъв инстинкт.

Лиа недоумяваше дали не е разбрал, че Уилям негов син. Но не го попита. Знаеше, че рано или късно трябва да му каже истината. И двамата трябваше да знаят истината, но не и сега. Най-напред да го намерят жив и здрав.

Когато слънцето започна да залязва, два дни след като бяха напуснали изгорената хижа, Лиа попита кога ще спрат за нощуване. Тя бе смъртно уморена и от часове не усещаше пръстите на краката си.

Харисън поклати глава. Мислеше за нещо. На няколко пъти спираше по пътеката, за да разгледа и кое парче изгоряло дърво или боклук, оставен от индианците, които минаваха през тези планини.

— Трябва да вървим — каза тихо Харисън.

Лиа изтича, за да го настигне.

— Искаш да кажеш, че сме близо, така ли? Мислиш, че сме намерили селото?

Той помисли малко, преди да отговори.

— Мисля, че скоро ще срещнем часовоите. Просто се моли да не ни свалят скалповете, преди да сме влезли в селото.

Косата на Лиа настръхна от това, което чу. Никога не бе мислила, че може да е твърде опасно да влязат в даден лагер. Наистина знаеше, че шоуните и мохиканите са врагове. Ако бяха взели сина ѝ, разбира се, че нямаше да я пуснат в селото.

Хвана Харисън за ръкава.

— Нека аз да вляза — каза тя тихо. — Ти стой и ме чакай тук. На мен няма да ми направят нищо лошо. Аз съм само една жена и не съм опасна за тях.

Харисън се изсмя силно, но не се зарадва от предложението ѝ.

— Тези мъже вземат роби, мила. Те търгуват с хора. Защо мислиш, че не биха искали да прибавят към колекцията си една красива червенокоса жена?

Лиа се спря. Все още го държеше за ръката. Погледите им се срещнаха.

— Ти дойде толкова далеч с мен, Харисън. Направи за мен повече, отколкото исках.

— Казах ти, че ще ти помогна да намериш момчето си, живо или мъртво. — Говореше така твърдо, както първия ден, когато го бе видяла в неговото село. — Ние все още не сме го намерили.

Тя стисна ръката му.

— Не чу ли какво ти казах? Искам да те освободя от нашето споразумение. Не искам да загубиш животи си или да те ранят заради глупостта на мъжа ми.

— Казах ти, че ще намеря момчето. — Черните му очи проникваха дълбоко в душата ѝ. — Лиа, трябва да побързаме.

В гласа на Харисън имаше нещо, което я предупреждаваше за някаква опасност. Той знаеше нещо, което не искаше да ѝ съобщи.

— Харисън...

Той тръгна.

— Побързай, Лиа.

За миг тя спря на пътеката, като го видя да изчезва в едно дърво. Искеше да го извика. Искеше да ѝ каже това, което криеше. Вече знаеше, че трябва да му се довери.

— Идвам — извика тя. — Харисън, почакай ме. Само след половин час се стъмни съвсем. Изведнъж Харисън приклепна и хвана дръжката на ножа си. Лиа веднага падна на снега, като забрави колко ѝ

студено. Извади заредения си пистолет от колана на гамашите си и се послуша.

За момент не чуваше нищо друго, освен звука на бухал и пърхането на масивните му криле. След това на веднъж долови шума от стъпки в снега.

Един индианец изскочи пред тях и нададе гърлен вик. Харисън му подаде няколко сигнала с ръце и за говори бавно на английски.

— Не искаме да ви причиним нищо лошо. Идвам при вас с мир.
— Той все стоеше приведен, като изразяваше по този начин подчинение. Ръката му обаче върху дръжката на ножа.

Индианецът погледна любопитно Лиа.

— Попитай го дали е виждал сина ми — извика Лиа на Харисън.

— Лиа!

— Попитай го! — настояваше тя. — Попитай го, по дяволите!

Харисън погледна отново закръгления мохикан.

— Моята придружителка пита...

Мохаукът започна да се смее.

— Момчето е вожд, така ли? — каза той на правилен английски.
— Толкова много хора го търсят.

Харисън се изправи бавно, ръцете му бяха все пипна хълбоците.

— Ти познаваш ли това момче?

Небесното Перо се захили, като обърна дланта си.

— Един мъж носи мокасини на делауер, но говори като шоун.
Думите се плащат. Това е земята на мохиканите. За всичко се плаща.

Харисън разтвори дланите си.

— Ограбиха ни по пътя. Нямаме нищо...

— Чакай! — Лиа се надигна от земята и се приближи до двамата мъже. Смъкна от ухото си обицата с изумруд. Беше спомен от баба й, но тя не се разтревожи. Този индианец бе последната й възможност да намери сина си. Чувстваше го с всичките си сетива.

— Ето, вземи това. — Тя протегна обицата. Светлината от изгряващата луна се отразяваше в зеления камък.

Небесното Перо се протегна да вземе обицата като лакомо дете.

Лиа държеше обицата на разстояние.

— Бялото момче. Аз съм майка му. Името му е Уилям. От север го доведе един мохикан — Двете, половини. Знаеш ли къде е момчето?

Небесното Перо грабна обицата от ръката й.

— Двете половини е моят баща. — Той се захили, като постави обичата на ухото си.

— Тогава моят син е жив, нали?

— Да. — Той се опря на копието си. Клатеше главата си, за да усети обичата си. — Да, жив е. Жив и здрав. При един стар глупак, Азар.

Коленете на Лиа се разтрепериха. За момент помисли, че ще припадне. Очевидно Харисън забеля това, защото я хвана за ръката: — Да, той е жив — продължи Небесното перо. — Шоунът, когото сте изпратили за него, е вече в селото.

Лиа погледна объркано Харисън. Почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне. Нещо не бе в ред. Разбра го от суровия поглед на Харисън.

— За какво говори той? — чу се да пита. — Не съм изпращала никого. Не може да са войниците. Те са се отказали да търсят Едмънд. Харисън, кой е тръгнал да търси Уилям?

Харисън я стисна здраво за рамото и тя изкрещя от болка.

— Колхийк — отговори Харисън и гласът му прокънтя в главата ѝ. — Колхийк търси сина ти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лия помисли, че ще извика. Щеше да припадне. Дивакът бе взел сина й. Колхийк, човекът, който се бе заклел, че ще й отмъсти. Човекът, който мразеше Харисън.

В гърлото й се надигна буца. Не беше възможно. Не Може да е дошъл толкова далеч, само и само да си отмъсти. Но само един поглед върху лицето на Харисън бе достатъчен да разбере, че това е самата истина.

Лиа се изправи. Нямаше време за губене. Това бе последният й шанс. Мохиканът каза, че Уилям е в селото. Каза, че и Колхийк е там. Това означаваше, че все още имаха шанс. Трябваше само да стигнат навреме с Харисън.

— О! — тя извика с разтреперан глас. — Той... той го е направил, нали? Е, добре.

Очите на мохикана се свиха.

— Той каза, че майката чака долу.

— Да, наистина, уморих се от чакане — отговори тя надменно. — Истина е, че помолих Харисън да довели момчето.

— Харисън? — попита мохиканът подозрително.

— Да. И така, бъди добър да ни заведеш в селото. Тя видя сина си и ще благодаря на шоуна, че го е намери.

Небесното Перо провери Харисън за оръжие.

— Нямате пушки, нали?

— Казах ти, че ни ограбиха. — Харисън стоеше неподвижен, докато мохиканът проверяваше кожено и му наметало, като го потупваше грубо.

Когато Небесното Перо реши да провери Лиа, тя дръпна настрана и вдигна брадичката си.

— Независимо от това как изглеждам в тези кожени дрехи, аз съм англичанка. Не мислиш, че нося оръжие нали? Няма да ти позволя да ме пребъркваш.

Лиа не разбра дали английският го обърка или пък тонът на гласа ѝ го респектира, но той свали ръцете си долу.

— Следвайте този мъж до селото.

Лиа плъзна ръката си под наметалото, за да бъде сигурна, че пистолетът ѝ бе на място, и тръгна след ли мата мъже.

Когато приближиха селото, чу шум от барабани и кратуни. Звучите се различаваха от тези в шоунски село. Ударите бяха по-бързи и безумни. Чуваха и песни. Това не бе официална церемония. Звучеше някакво весело празненство.

— Как ще се оправим? — прошепна Лиа, докато вървяха след мохикана. — Ако Колхийк е взел Уилям.

— Ако все още са в селото, ако той е взел сина ти ще си го върнем. Ще вземем Уилям.

— Харисън...

— Просто ме следвай и ако се стигне до бои се измъкваш. Разбираш ли?

— Няма да тръгна без Уилям.

— По дяволите, Лиа — просъска той, като се опитваше да не го чуе мохиканът. — Аз ще взема Уилям! Ще го доведе при теб. Но след всичко станало той заслужава да види майка си жива и здрава, нали?

Лиа отвори уста, за да каже нещо, но не посмя. Нямаше смисъл да спорят. Когато му дойде времето, щеше да направи това, което трябва.

След миг минаха през един тунел от високи дървета, покрити със сняг, и се попаднаха в светлината на огъня, запален в центъра на селото.

Огънят бе голям. Наоколо имаше дълги дървени постройките. Една група от полуголи индианци танцуваха, пееха и пляскаха с ръце. Лицата и гърдите им бяха украсени. Някои носеха дървени маски. Чуваха се барабани и удари на кратуни. Жените и децата стояха в кръг около огъня, пляскаха с ръце в такт и подвикваха на танцуващите.

Мохиканът ги заведе направо в центъра, там, където гореше огънят. Малко извън светлия кръг те спряха пред един мъж, който седеше с кръстосани крака и държеше полуоглозган еленски бут в скута си. Другите индианци бяха толкова заети с песните и танците си, че не забелязаха непознатите или поне не проявиха интерес към тях.

„Този мъж е сигурно бащата — помисли Лиа. — Двете Половини, човекът, който е купил сина ми.“ Това бе всичко, което можеше да направи сега. Искаше да извади пистолета си и да застреля мохикана между двете му черни като маниста очи.

Небесното Перо говореше на родния си език на баща си. Старият мъж отговаряше. Известно време двамата шумно разговаряха. Гласът на Небесното Перо се извиси. Накрая старият мъж прекъсна сина си по средата на изречението, като проряза въздуха с ръка. Небесното перо ядосано се отдалечи.

Двете Половини погледна към него, като избърса ръкава на широкото си френското сако мазната си уста.

— Ако този мъж знаеше, че толкова много хора ще се интересуват от момчето, щях да го продам по-скъпо на Азар — каза той със същия английски акцент, с който и говореше синът му.

— Дойдох за моя син — каза твърдо Лиа.

— А този мъж?

Лиа погледна Харисън.

— Той ме придружава. — Точно когато говореше, ѝ се стори, че видя едно познато лице край огъня. Почувства, че сърцето ѝ заби лудо. Лицето му бе по-слабо, кожата му по-мургава, но това бе Уилям. Господи! Това е господин Уилям! Молеше се да не я види, затова се обърна отново към Двете Половини, който продължаваше да ѝ говори нещо.

— И как се нарича този делауер-шоуни?

— Харисън — отговори Харисън. — Аз съм метис.

Лиа следеше с поглед Уилям, който седеше в скута на възрастен индианец и пляскаше с ръце в такт с барабаните.

— Много странно — каза Двете Половини, като даде знак на една от жените да го освободи от тежестта на еленовия бут в скута му.

Харисън проследи погледа на Лиа и видя Уилям, след това се обърна отново към Двете Половини.

— Кое е странното? — попита предпазливо той.

— Това, че и двамата мъже, които търсят Уилям Бийл, се наричат Харисън.

Харисън не изпускаше от поглед мохикана.

— Човекът, който е дошъл преди мен в селото и твърди, че се казва Харисън, е самозванец. Той се казва Колхийк, човек, който носи в сърцето си омраза срещу тази жена и мен. Той иска да вземе детето, за да ни накаже.

— Не ме интересува. Той ми плати добре, за да го доведе тук. Уиски, пушки, обеща да даде и още.

— Той е лъжец и не може да му се вярва.

Двете Половини се надигна бавно. Очевидно случаят го забавляваше.

— Ако този мъж го попитат за теб и той ли така ще отговори?

Очите на Харисън се свиха застрашително.

— Дай ми момчето и аз ще напусна с мир. Шоунът Колхийк не бива да знае, че сме тук.

Двете Половини отметна назад глава, като се смееше.

— Не казвай, че един мохикан ще се изплаши от един мъж и една жена.

Харисън посегна с ръка към ревера на палтото на Двете Половини. Преди да разбере какво става, той бе извлечен зад едно дърво, там, където никой не ги виждаше. Звукът от барабаните беше толкова силен, че дори и да бе извикал, никой нямаше да го чуе.

Лиа изтича след него.

Харисън разтърси на няколко пъти Двете Половини и приближи лицето си до неговото.

— Избирай, мохикане — каза Харисън с глас, от който Лиа потрепери. — Но те предупреждавам, ако ме ядосаш, ще си изпатиш от делауерите и шоуните, взети заедно. Тази жена с огнена коса ще доведе американците от хиляди мили. Ще изгорим селото и ще убием всеки, който е сукал от майчината си гръд. Ще оскверним гробовете ви и ще ограбим душите ви.

Кървясалите очи на Двете Половини изразяваха неописуем ужас.

— Момчето не означава нищо за мен. Аз го продадох на Азар.

— Човекът, който сега го държи ли?

— Да. Старият мъж ще го даде на човека, който се нарича Колхийк. Те ще тръгнат утре.

Харисън бавно отпусна наметалото на Двете Половини, но не го освободи напълно. Даде знак на Лиа да се приближи.

Когато Лиа погледна Харисън, ѝ бе трудно да запази самообладание. Този човек не бе нежният мъж, който я държеше в ръцете си миналата нощ и я любеше. Той човек бе един жесток дивак.

— Ако можем да го вземем от къщата, където живее, когато всички заспят, ще бъде най-добре, Лиа.

— Не! — тя скръсти ръце. — Колхийк е някъде тук и селото. Не можем да рискуваме, Харисън.

Харисън отново погледна Двете Половини.

— Къде е Колхийк?

— Аз... аз не знам. Той и неговите хора пият уиски.

— Неговите хора? Той е довел хора със себе си, така ли?

— Да. — Двете Половини вдигна ръце, като покача пръстите си.

— Кои са тези хора? — настояваше Харисън и разтърси още веднъж Двете Половини.

Индианецът затрепери.

— Този мъж не знае. Двама са мохикани, но от друго село. Един шоун. Аз... не знам.

Харисън погледна Лиа.

— Отстъпници. Наемници. Никой друг не би тръгна с Колхийк, след като го изгониха.

— Те са пияни. Няма да разберат, че сте тук. Вземете момчето от стария човек. Няма да кажа никому нищо.

Харисън хвана по-здраво наметалото на Две Половини.

— Наистина няма да го направиш, защото ако го сториш, ще прокълна теб и твоите близки!

— Върви! Върви! Вземи детето!

— Хайде Харисън — подкани го Лиа. — Нека го вземем сега.

— За Бога, той е в средата на селото! Не можем да го измъкнем оттам незабелязано. Ако Колхийк ни види...

— Този мъж ще измъкне момчето! Този мъж ще доведе момчето при майка му — изрази готовност Двете Половини. — Не ни кълнете! Не проклиняйте кръвта на моите близки!

За момент Лиа се замисли.

— Добре — прошепна тя. — Нека доведе Уилям.

— Не можеш да се довериш на този мъж — каза Харисън, като освободи Двете Половини толкова внезапно, че той почти падна. — Погледни го! Той първи е купил момчето от англичаните!

Лиа погледна свирепо Двете Половини, като смъкна качулката си и остави огнената си коса да се разстеле свободно върху раменете ѝ. Тя пристъпи застрашително към него. Вече не се страхуваше от мохикана. Сега, когато намери сина си, никой не бе в състояние да я откъсне от него, най-малко пък този варварин, дори цялото село нямаше да може да стори това.

Двете Половини отстъпи назад изплашен и направи знак, за да се предпази от злото.

— Мохиканът ще направи това, което обеща — каза тихо тя, — тъй като иначе ще рискува много. Не си струва да заплатиш с душата си за едно момче, нали Две Половини?

— Не си струва — повтори Двете Половини.

— А сега го доведи. Не му казвай, че съм тук. Просто го доведи при мен и ние ще тръгнем.

— Ще бъде трудно да взема момчето от Азар. Той... той не се доверява на този мъж.

— Направи го! — заплаши то Лиа. — Не ме интересува как ще го направиш. Искам само да доведеш сина ми при мен.

Двете Половини направи кръг около Лиа и Харисън И тръгна към лагерния огън.

В момента, когато бе вече далеч от тях, Харисън сграбчи грубо Лиа за ръката.

— Казах ти да ме оставиш да се справя сам. Казах ти...

— И аз ти казах — тя освободи ръката си, — че никога няма да се оставя един мъж да разполага с мен отново. Нито баща ми, нито Едмънд, нито дори ти! — Докосна гърдите си с показалец. — Вече реших. Ще вземем Уилям. Не мога да чакам до сутринта. Това е най-доброто решение.

— И ако бъркаш?

Тя повдигна очи към него.

— Ще понеса последствията от това, което съм направила.

За момент Лиа помисли, че той отново ще я предизвика, но Харисън просто отмести поглед и въздъхна дълбоко. Прокара ръка по косата си, като оправи плитката си.

— Двете Половини ще го доведе и двамата ще тръгнете веднага. Аз ще ви прикривам.

— Добре.

— Какво? Няма ли отново да спориш с мен?

Тя мина встрани, за да наблюдава Двете Половини.

— Споря само когато бъркаш. — Тя посочи с ръка. — Виж, той е вече при тях. Казах ти, че ще го направи. Ти наистина го изплаши с всичко това, което му каза за ограбване на душите им.

— Мохиканите са много суеверни.

Тя наблюдаваше тълпата от индианци, които танцуваха.

— Не виждам Колхийк. Може би... В този момент тя го видя.

— Харисън — прошепна Лиа.

— Колхийк?

Тя успя само да кимне с глава. Ето го и него, на десет фута разстояние от Уилям и мъжа с посивялата коса на име Азар. Колхийк седеше в сянката на огъня, кръстосал ръце пред гърдите си и наблюдаваше. Изглеждаше сериозен и студен.

Двете Половини се приближи до Уилям.

Колхийк гледаше в друга посока. Две млади девойки танцуваха по снега и привличаха вниманието му.

— Още малко — прошепна Лиа. — Моля те, Господи!

Двете Половини се наведе и прошепна нещо в ухото на стария мъж. Уилям все още седеше. Ядеше парче месо в една дървена чиния.

Азар вдигна поглед и погледна към тъмнината, където чакаха Лиа и Харисън. — Дъхът на Лиа спря.

Азар каза нещо на Уилям. Уилям поклати глава. Азар отново заговори, като подаде ръката на Уилям на Двете Половини.

— Моля те, Уилям — промърмори Лиа. — Ела при мен. Ела при мен, сине.

Но Уилям все още клатеше глава. Той хвърли на земята дървената чиния. Лиа отново погледна Колхийк. Той вече наблюдаваше Азар и Двете Половини.

— Не! — прошепна Лиа. — Не! — Почувства ръката на Харисън на рамото си.

— Тичай. Разбираш ли? — каза ѝ Харисън. — Когато момчето дойде, тичай.

Лиа не разбра кой най-напред тръгна — Колхийк или Двете Половини.

Изведнъж Двете Половини дръпна Уилям от скута на Азар и побягна. Колхийк скочи сред танцуващите, като ги разблъска. Настъпи

хаос.

Отнякъде изскочи Небесното Перо и се изпречи пред Колхийк.

Колхийк нададе вик за смъртоносен удар. Лиа видя ножа в ръката му. Той се издигна и заби в дебелия врат на Небесното Перо. Индианецът падна, като нададе предсмъртен вик.

Азар изтича след Двете Половини и Уилям, като се провираше сред тълпата от объркани мохикани. Отнякъде се появи индианци, облечени в еленови кожи. Това бяха хората на Колхийк. Лиа изтръпна от изстрелите, които се разнесоха. Пространството около тях се изпълни със свистящи стрели.

— Лиа, тичай! — изкрещя Харисън, като я блъсна.

Лиа поклати глава. Нямаше да тръгне без Уилям. Не и когато бе толкова близо до него. Двете Половини тичаше към нея с Уилям, който пицеше в ръцете му.

Колхийк мина покрай Небесното Перо, който лежеше по очи върху снега. Когато мина покрай него, той се наведе и задълба с ножа във врата на убития. След това го измъкна. Мохиканът издаде един последен къркорещ звук, тялото му се разтърси в конвулсии и той вече бе мъртъв.

Времето като че ли бе спряло. Лиа стоеше безпомощна.

Видя кръвта върху стоманеното острие на ножа, което Колхийк изтри в гамашите си. Видя Уилям, който отвори уста, за да извика отново. В какофонията от ужас от викове чу само неговия глас. Падаха мъже. Жените и децата тичаха да се спасят в къщите си. Кръв обагри снега.

— Уилям! — изкрещя Лиа, като покри ушите си с ръце, за да не чува стоновите на умиращите.

Следващият удар Колхийк насочи в гърба на Двете Половини. Мохиканът падна на колене, като все още държеше Уилям в ръцете си. Лиа видя как Харисън изтича към сина й, но той все още бе далеч от него. Искаше да изпревари Колхийк.

Изведнъж отнякъде се появи побелелият Азар.

— Аена! — извика той.

Уилям се измъкна от снега и скочи. Той се затича към мъжа с протегнати ръце в противоположна посока на тази, където бе Лиа.

Лиа протегна ръце. Чувстваше, че Уилям се изплъзва от ръцете й.

— Уилям! Не! Аз съм тук! — изкрещя тя. — Насам!

Азар скочи с пъргавина на много по-млад човек и преди Колхийк да ги настигне, изчезна в тълпата от смъртно изплашени мохикани, която се бе смесила с отрепките на Колхийк.

Лиа не можеше да стои повече безучастна и се втурна в хаоса от хора. Извади пистолета от колана си.

Чуваха се гърмежи. Носеше се миризма на барут и изгоряла плът. Видя един мъж да пада, ударен с томаха в гърдите, но тя го прескочи. Бе цялата устремена към Уилям. Виждаше изплашеното му лице, докато мохиканът го носеше.

— Пусни го, стари човече — изкрещя заплашително Колхийк. — Остави момчето или ще умреш.

Азар тичаше така, както никога преди това не бе тичал. Бе сгушил Уилям в ръцете си. Тичаше към гората.

— Ще го пусна само ако съм мъртъв — извика той. Лиа не видя откъде се взе томаха, може би някой от бандата я даде на Колхийк. Той я метна с лекота. Томаха излетя по посока на тичащия мъж. Измина като че ли цяла вечност, преди тя да прекоси разстоянието между Колхийк и човека, който се опитваше да спаси сина й.

След това чу тъпия звук от смъртоносния удар в тялото на стария човек. Кръвта плисна върху кожената му туника. Той направи крачка, след това с последни усилия още една и падна.

— Тичай, мой Аена — изкрещя Азар, като го пусна от ръцете си. — Бягай от злото.

— Харисън! — извика Лиа, когато Колхийк се затича към сина й. — Спри го!

С нож в ръка Харисън скочи напред.

— Внимавай! — изкрещя тя, когато един индианец запрети бойната си тояга над главата му.

Харисън се отдръпна от атакуващия и скочи на гърба на Колхийк.

Уилям извика и падна на земята. Двамата мъже бяха върху него.

— Бягай, Уилс! — изкрещя Лиа. — Бягай.

— Мамо? — Уилям се измъкна изпод Колхийк и Харисън, които сега се биеха в ръкопашна схватка. — Мамо? — извика диво той все още приклепнал. Търсеше да я види сред тълпата от биещи се.

— Насам!

Уилям я видя и лицето му светна. Опитваше се да стане от покритата със сняг земя.

— Мамо!

Уилям бе на безопасно разстояние от Колхийк, когато един шоун го хвана за глезена.

Момчето извика и се завъртя, за да се освободи от индианеца.

— Пусни ме, отвратителен червенокож.

Лиа се отдръпна от двама мохикани, взорът ѝ бе устремен към сина ѝ, Харисън лежеше върху земята, леко зашеметен от удара в главата си.

— Пусни го, Колхийк! — крещеше Лиа. Тя се спря в снега. Беше без наметало. Въпреки студа по слепоочието ѝ се стичаха струйки пот. Тя изпъна гърди и застана пред Колхийк. Той все още държеше Уилям за глезена, но я погледна трескаво.

— Пусни го — повтори тя тихо. Разбра, че бе приковала вниманието му.

С ъгъла на очите си видя Харисън да става на крака с нож в ръка.

— Колхийк, пусни го — каза Лиа отново. — Пусни го или ще стрелям.

Колхийк отметна глава назад, дивият му смях проехтя в ушите ѝ. Видя, че продължаваше да дърпа сина ѝ за крака в снега.

Тя стреля.

Куршумът повали Колхийк назад. Снегът се обагри в кръв.

Харисън сграбчи Уилям в ръцете си.

Колхийк се изправи на крака и затича към гората.

— Уилям — извика Лиа, като притисна към гърдите си плачещото дете. Разтвори ръце и прегърна и двамата, като хълцаше от радост.

— Уилс, Уилс. О, Уилс. Благодаря на Бога. Ти си спасен.

Харисън се отдръпна и застана настрана. Тялото му бе покрито с кръв. Бе стиснал здраво челюсти.

— Защо, за Бога, не ми каза, Лиа? — прошепна той рязко, като минаваше покрай нея. — Защо?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Лиа не знаеше колко време стоеше там, прегърнала Уилям в обятията си. Усещаше миризма на косата му, търкаше бузата си в главата му.

— Благодаря ти, мили Боже — повтаряше тя отново и отново.

Битката бе приключила и зеленикавият дим от пушките започна да се разсейва. Всички хора на Колхийк бяха мъртви и лежаха на снега около огъня. Мохиканът превързваха ранените си. Никой не се интересувахе от Лиа, която стоеше объркана. Страхувахе се да пусне Уилям, за да не го загуби отново.

— Съжалявам, че дойде толкова далеч, за да ме намериш — хълцаше Уилям. — Щях да се върна у дома мамо. Щях да го направя. Само чаках удобен момент да избягам.

— Знам, знам — промърмори Лиа, като го люшкаташе в ръцете си, притискайки главата му към гърдите си. Всичко е наред. — Тя го целуваше по главата, галени тъмната му коса, която толкова приличаше на косата на Харисън. Не можеше да повярва, че след толкова много време, след толкова много изминати мили той бе отново в ръцете ѝ.

— Ти си на сигурно място сега — успокояваше го тя. — На сигурно място си.

През сълзи от радост Лиа видя две жени, които носеха човека, който се наричаше Азар. Тя пусна сина си от прегръдката и погледна двете жени.

— Човекът с побелялата коса се опита да те спаси — каза тя тихо. — Кой бе той?

— Азар, така се казва — отговори ѝ Уилям.

Лиа видя, че по-възрастната от двете жени плачеше. „Колко е ужасно да бъда щастлива, когато наоколо има мъртви“ — помисли тя. Тя взе ръката на Уилям в своята и тръгна след жените, като се надяваше, че ще може да помогне с нещо. Ако не беше този Азар, Колхийк може би щеше да ѝ отнеме Уилям завинаги.

— Съжалявам — промълви Лиа, като тръгна до двете жени. — Мога ли да ви помогна с нещо?

По-възрастната я погледна, черните ѝ очи бяха изпълнени със скръб.

— За този мъж няма вече помощ, освен помощта на Нийох. — Тя се усмихна тъжно. — Ела в нашата къща. Моят мъж би искал да дойдеш, за да починат мокасините ти.

— Не искам да ви безпокоя. Не...

— Направи го — каза старата жена. Сивите ѝ плитки потрепваха, докато говореше.

Лиа и Уилям си кимнаха един на друг и последваха жените у дома им. Там те поставиха Азар върху една кожа до огнището от горящи въглени.

По-възрастната жена погледна Лиа. Беше приседнала до тялото на Азар.

— Аз съм Бягация Заек — тихо каза тя на отличен английски. — Това е моят съпруг Азар.

Лиа се наведе, като все още държеше ръката на Уилям. Лицето на Азар бе смъртно бледо.

— Все още ли е жив? — попита тя.

Бягация Заек взе набръчканата ръка на съпруга си и допря до устните си.

— Да. Гърдите му все още се повдигат.

Лиа изучаваше лицето му. То бе красиво, въпреки възрастта му. Тя се наведе над него.

— Не знам дали ме чуваш, но искам да ти благодаря за това, което направи — прошепна тя нежно. — Спаси живота на сина ми. Ти си непознат, но бе с него, когато аз не можах да бъда.

Азар не отвори очи, но се усмихна.

Бягацият Заек погали ръката му.

— Любовта на моя съпруг доведе детето у дома. Той го купи от Двете Половини. Грижеше се за него, докато беше болно. — Тя се задави от напиралците в очите ѝ сълзи. — Стари глупако, ти смяташе да го направиш свой син.

Лиа се усмихна горчиво.

— Тогава аз ви благодаря стократно. Благодаря ви, че сте се грижили за него и сте го съхранили, докато дойда тук.

Азар издаде гърлен звук, клепачите му трепнаха. Промълви нещо на родния си език.

— Какво желаеш, стари човече? — попита го Бягация Заек. Опитваше се да запази самообладание. — Кажи ми.

Той отвори очи.

— А... Аена.

Лиа поклати глава. Не разбираше за какво става дума.

— Момчето — обясни Бягация Заек. — Той го наричаше Малкия Лък, Аена. Искан да види момчето.

Лиа погледна сина си и кимна. Уилям се намръщи и не помръдна от мястото си. Лиа леко го побутна.

— Уилс...

Момчето пристъпи напред с нежелание.

— Аена — изхриптя Азар. — Дете на моето сърце.

— Тук съм, Азар — каза Уилям. — Момчето ти е тук „Боже Господи — помисли Лиа, — говори така, като че ли му е баща.“

— Аена, трябва да помниш едно. — Азар се опитвани да вдигне набръчканата си ръка и да докосне слепоочието му. — Помни това, което те учеше този мъж. Как да стреляш с лък. Как да ловиш риба през леда... — Той се усмихна, присви очи от болка и затвори клепачи.

Лиа леко бутна сина си, объркана от липсата на съчувствие у него. Нали Бягация Заек ѝ бе казал, че нейният съпруг се е грижил за Уилям през тези седмици.

— Отговори му — прошепна Лиа.

— Да, Азар — каза Уилям разчувствано. — Ще си спомням.

Азар се усмихна и въздъхна.

— Уморен съм — успя да каже той.

— Стари глупако, защо тичаше така? — гълчеше го Бягация Заек. — Мислиш, че си млад елен ли?

Азар успя да се усмихне.

— Почти го надбягах, нали? — Смехът му се превърна в хриптене.

Лиа погледна изпънатото тяло. Сълзи се стичаха по бледото лице на Бягация Заек. Погледите на двете жени се срещнаха и Лиа я погледна утешително.

Бягация Заек погали ръката на съпруга си.

— Спи, стари човече. Ще говорим по-късно. Трябва да нагостя майката на Аена. Пътешествието ѝ е било дълго и мъчително.

— Не, не! — Лиа вдигна ръка. — Не е необходимо. Остани със съпруга си.

Тя бавно се надигна.

— Моля те, нека тази стара жена да направи нещо с ръцете си. Той все още няма да умре. Ще бъде жив още часове.

Лиа кимна, почувства се неудобно, но разбра старата жена.

Бягащия Заек посочи едно легло до стената, покрито с меки кожи. В къщата влизаха и други мохикани. Стъпваха много тихо и не искаха да обезпокояват Азар и неговото семейство в тяхната скръб.

— Седни. Вземи сина си в скута — каза Бягащия Заек. — Ще ти донеса топло питие, за да те сгрее.

Лиа хвана Уилям за ръка и го поведе към кожата, където седна, кръстосала крака под себе си. Приласка го към себе си.

Уилям направи недоволна гримаса.

— За Бога, мамо, облечена си като дивачка. По чудо успях да те позная.

Лиа се засмя и оправи туниката си.

— Не ме ли харесваш? — подразни го тя. — Вече свикнах с тези дрехи.

— Не отиват на дама като теб.

Усмивката на Лиа изчезна. Той бе станал сериозен, абсолютно сериозен. Приличаше на Едмънд. „Едмънд!“ — помисли тя.

Сега за първи път мислеше за него. Господи, защо не попита сина си къде е той?

Тя погледна Уилям, като се мъчеше да си спомни какво ѝ бе казал преди малко. О, да, за нейното облекло. Точно така.

— Е, добре — каза тя тихо. — Много ми бе трудно да те намеря. Пътешествието беше трудно и уморително. Не обръщах внимание на дрехите. За мен главното бе да те намеря.

— Като се измъкнем от тук, ще ти купя нова рокля. Моята майка не трябва да носи дрехи от кожи на животни.

Тя взе малката му ръка в своята и я погали.

— Уилс — каза тя тихо. Знаеше, че трябва да го попита за Едмънд. Не можеше повече да чака. — Уилс, къде е баща ти?

Очите на Уилям се изпълниха със сълзи и той се отдръпна от нея, като разтри очите си с ръце.

— Мъртъв е.

Лиа се учуди как спокойно го каза.

— Мъртъв ли, Уилс?

— Мъртъв от седмици, може би от месеци. — Той поклати глава. — Не знам, мамо. Не знам колко време мина оттогава. — След това продължи да говори по-бързо: — Опитах се да следя дните, както ми бе казал татко, но Двете Половини бе толкова жесток към мен и ние вървахме толкова бързо, че аз се разболях и...

— Тихо — прошепна Лиа, като го погали. — Сега всичко е наред. Сега е декември, десети декември.

Той я погледна, черните му бадемови очи проблеснаха.

— Искаш да кажеш, че не съм пропуснал Коледа.

Тя се засмя.

— Разбира се, че не си пропуснал. И когато се върнем у дома, ще устроим най-голямо го празненство, откакто съществува имението Танър. Може би ще получиш за подарък и един нов жребец.

— Жребец, а не пони, мамо. Време е да яздя кон. Вече знам какво искам. Един от конете на господин Ди Ней.

Тя отново го хвана за ръка.

— За това ще говорим по-късно, а сега ме чуй. Съжалявам, че трябва да те попитам, но е много важно. Ще ми кажеш ли как умря баща ти?

Уилям погледна настрани втренчено. Говореше без всякакво колебание.

— Обеси се!

Лиа усети буца в гърлото си. Не можеше да повярва на това, което чу. Този мерзавец се бе обесил и оставил сам сина си.

— Той... той се обеси?

— Само няколко дни след като ни отвякоха. Не знам защо го направи. Войниците казаха, че е бил страхливец. — Той погледна майка си. Очите му отново се изпълниха със сълзи. — Татко не бе страхливец, нали?

— Не — успя да каже през стиснати устни Лиа. Заради сина си не искаше да каже нищо лошо за Едмънд. Какво значение имаше сега? — Не, той не бе страхливец.

— Знам това. Така казах и на войниците.

Тя го прегърна силно.

— Не бива повече да говорим за това. Поне не сега. Скоро ще бъдем у дома. Ще ми разкажеш всичко, когато се върнем.

— Но ние не можем да се върнем направо у дома. — Внезапно погледът му се измени и стана решителен. — Трябва да отидем в Ню Джърси.

— Ню Джърси ли?

— Татко каза, че лагерът ще бъде там. Трябва да отида в американския лагер и да предам информацията.

Лиа коленичи, взе ръцете на Уилям в своите, като изучаваше почернялото му от слънцето лице.

— Каква информация?

Уилс поклати глава.

— Не е за твоите уши, мадам. Само за лейтенант Рос е. Татко ми поръча да му предам съобщението и той вече ще знае какво да прави. Той самият ще говори генерал Уошингтън.

— Негодник — промърмори тихо Лиа, като погледна настрани. — Ти, отвратителен негодник, Едмънд.

Когато погледна отново Уилям, той се прозяваше и търкаше очите си. Знаеше, че трябва да контролира емоциите си заради сина си. Лиа разроши косата му. Беше пораснала, откакто се разделиха. Колко много приличаше на Харисън със сплетената плитка, която падаше отзад на гърба.

— Ще напуснем сутринта — каза тя нежно. — Защо не легнеш и не поспиш малко?

Без да спори, Уилям се търкулна на една страна и се сви на кълбо.

— Няма да тръгнеш без мен, нали, мамо? — попита той, останал без сили.

Лиа го целуна по слепоочието. Бедното дете, бе изживяло толкова много.

— Не, няма да те оставя. Не съм стигнала толкова далеч, за да те изоставя.

Той затвори очи и се сгуши в кожата.

— И аз не мисля така. — Той се обърна, като се опря в нея с гърба си. — Но да не вземаме с нас индианци, мамо. До гуша ми дойде

от тези червенокожи копелета.

Лиа бе готова да му се скара за езика, но като помисли за всичко, което бе преживял през тези два месеца, реши, че и той има нужда от разтоварване. Бе прекарал месеци в армията и след това го бяха отвлели в планините. Грижеше се за себе си като възрастен. Така че бе съвършено естествено да мисли, че трябва да говори като възрастен. Когато се върнат в Танър, ще има време да поговорят и за това.

Лиа погали копринената му коса.

— Спи, скъпи, спи и сънувай Танър. Ще се върнем скоро у дома.

Остана за малко до него, като го наблюдаваше как спи. Бягация Заек ѝ донесе топла бира в една кратунка. Лиа отпи от топлото питие. Но след около двадесет минути стана, защото внезапно се почувства неспокойна. Толкова много неща се бяха случили тази нощ. Уилям бе жив и здрав при нея. Едмънд бе мъртъв. Харисън разбра, че Уилям е негов син.

Не знаеше как е разбрал. Но той знаеше вече това. Какво друго искаше да ѝ каже, когато я попита защо не му е казала?

Лиа въздъхна. Трябваше да му каже, преди да стигнат тук. Но тогава ефектът нямаше да бъде същият. Ами ако не се бяха добрали дотук? Или пък, ако бяха стигнали, и Уилям бе мъртъв? Щеше ли да му спести болката, като му каже, че не е успял да спаси сина си?

Лиа отиде при Бягация Заек, която седеше, кръстосала крака край огнището. Азар спеше, лицето му бе станало още по-бледо.

— Той умира — каза тихо Лиа.

— Да. — Очите на жената бяха сухи. Тя успяваше да се овладее. — Но смъртта му е хубава — продължи Бягация Заек. — Той ще умре като боец. Ще умре като млад мъж.

Лиа кимна. Какво можеше да каже? Само сложи ръката си върху рамото на Бягация Заек.

— Излизам за малко навън. Искam да подишам чист въздух.

— Не се безпокой за момчето, ще го наглеждам.

Лиа се усмихна на старата жена и след това излезе от къщата.

Навън селото бе тихо. Огънят вече загасваше. Не се виждаха телата на хората на Колхийк. Единствените следи от тях бяха кървавите петна по снега. Едно куче се моташе наоколо. В къщата до нея се чу женски плач.

Тя се загърне в дрехите си, за да се стопли, и се загледа в чистото небе. Над себе си видя балдахин от звезди, толкова близко, че за миг си помисли, че може да ги докосне. Студеният вятър бе толкова остър, че като дишаше, излизаше пара от устата ѝ.

Харисън изведнъж изникна пред нея, преди дори до го е видяла или чула. Тя се усмихна. Дали това не е истинският съюз на любовта? Знаеш какво другият ще направи, преди да го е направил или казал.

Коженото наметало ѝ тежеше.

— Съжалявам — каза тихо тя, все още загледана в небето.

Когато заговори, тонът му бе суров.

— Трябваше да ми кажеш.

— Наистина трябваше.

— Лиа! — Той я сграбчи за ръката и я накара да се обърне и го погледне.

За свое учудване видя влага в очите му. Не знаеше, че това може да е толкова важно за него. Не можеше да повярва. Мъжете не се интересуваха от децата си. Гледах на тях само като на наследници. Тя потърси погледа му за разбиране и прошка.

— Когато напусна, аз бях толкова изплашена. Мразете, защото смятах, че не си ме обичал достатъчно, за да останеш.

— Бях глупак.

— Ние и двамата бяхме глупаци, твърде млади, за да разберем колко е важно да бъдем заедно. — Тя отпусна главата си. — Бях бременна, Харисън. Разбрах го няколко дни след като ти изчезна. Баща ми каза, че трябва да се ожения за Едмънд, преди да са разбрали хората. Беше ми толкова зле, Харисън. Щеше да се говори с години това в Кент.

— Едмънд знаеше ли?

— Да. Знаеше. Негодник. Каза, че не го интересува. Обеща, че ще отгледа детето като свое. Каза също никой няма да разбере, че съм прегрешила. Знаех, че искаше парите ми. Но след като се оженихме, разбрах, че е подлец. Обиждаше ме постоянно.

— Защото бе легнала с човек, който не ти е съпруг, така ли?

Тя се опитваше да задържи сълзите си.

— Защото бях легнала с червенокож. Ако беше бял, изобщо нямаше да бъде така жесток.

— Кучи син!

— Знаеш ли, през тези години той изобщо не ме докосна. — Тя се засмя нервно. — Не че го желях, но той се отнасяше с мен като че ли не бях човек, защото бях обикнала мъж с различна кожа от моята.

Харисън повдигна брадичката ѝ с показалец, като я накара да го погледне.

— Искаш да кажеш, че през всичките тези години ти...

— Никой не ме е докосвал. Бях вярна на обещанието, което ти дадох на поляната.

Харисън въздъхна дълбоко и я притегли плътно към себе си.

— Лиа, съжалявам за всичко, което ти казах, за всичко, което съм мислил, за това, което направих.

— Твърде късно е да се съжалява. — Тя се притисна до него, като се остави в силните му ръце. — Твърде късно е. Не можем да направим нищо друго, освен да започнем отначало.

Той я пусна отново и погледите им се срещнаха.

— И как можем да постигнем това?

Тя докосна устните си с пръсти.

— Той е мъртъв, Харисън.

— Бийл?

— Да, мъртъв е. Може би е станало още преди да получа съобщението, че е отвлечен.

Харисън недоумяваше.

— Не знам подробности. Не исках да разпитвам много Уилс. Поне тази нощ. Не и след това, което се случи.

— Индианците?

Тя се засмя подигравателно.

— Едва ли. Не им е дал тази възможност. Страхливецът се е обесил. Съобщил е на Уилям някаква особено важна информация и му е поръчал да я предаде на армията. След това се е обесил. — Тонът ѝ стана по-рязък. — Оставил е синът ми да се оправя сам с палачите.

Харисън я хвана здраво, като я гледаше право в очите. Тя сложи глава на рамото му. След малко той заговори.

— Не искам да говоря много за този кучи син, но ми се струва, че е направил най-доброто, което е могъл.

Лиа дръпна глава от рамото му.

— За какво говориш? Той е оставил сина си във форта при английските войници и една банда диваци.

— Може би е спасил момчето, като се е обесил.

— Не разбирам какво говориш — извика тя подигравателно. — Той е изоставил Уилям.

— Щяха да получат от него исканата информация. Щяха да го измъчват, за да успеят.

Тя не искаше да повярва на това, което ѝ казваше. Искаше единствено да запази омразата към Едмънд до смъртта си. Но това, което Харисън казваше, имаше смисъл. Не желаше да го приеме, но може би бе самата истина.

— Той се е погрижил за момчето, за нашия син — каза Харисън нежно. — Независимо от поведението му преди това, трябва да му признаеш тази заслуга.

— Той го обичаше — отговори Лиа след малко. — Невинаги го учеше на това, което според мен бе хубаво, но се опитваше да бъде добър баща.

За момент двамата се държаха един за друг, като разсъждаваха над казаното. Сега, когато Едмънд бе мъртъв, можеха да бъдат заедно. Колко ужасно е да знаеш, че някой е мъртъв и можеш отново да обичаш този, който винаги си обичал.

Лиа въздъхна и погледна Харисън в очите.

— Той прилича на теб. През всичките тези години се преструвах, че не прилича. Но с тази плитка и изгоряло от слънцето лице, не знам как другите не са го видели.

— Никой ли не знае?

— Никой, освен мен и теб сега. Това бе част от споразумението с Едмънд, когато се оженихме.

— Как мислиш, че момчето ще приеме новините?

Тя поклати глава.

— Не знам. Страхувам се... — Лиа млъкна. Как да му обясни, че Уилям бе привързан към Едмънд. Как да му обясни, че е допуснала подобно нещо да се случи в нейния дом? Тя отклони поглед встрани. — Мисля, че трябва да изчакаме. Уилям е още много напласен.

Харисън кимна.

— Щом смяташ, че така е по-добре.

Тя взе ръката му и я притисна към себе си.

— Нека влезем. Мъжът, Азар, човекът, който помогна да спасим Уилям, няма да оживее.

Тръгнаха заедно, мокасините им заскърцаха в снега. Точно пред врата се спряха и Харисън я погледна учудено.

— Не си видял тялото му, нали? — попита тя.

Харисън разбра, че става дума за Колхийк.

— Не, забелязах само кървава следа. Не видях къде го рани.

— Тогава се крие някъде наоколо.

— Сигурно вече е мъртъв. — Той стисна ръката ѝ. — Хайде. Нека влезем вътре. Утре искам да започнем нашия нов живот със сияйната зора.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тази нощ Харисън и Лиа спаха един до друг в дома на мохиканите, а синът им лежеше между тях. На разсъмване се събудиха и видяха, че Бягация Заек бди до мъжа си. За учудване на Лиа и Харисън Азар бе прекарал нощта.

— Как е той? — попита тихо Лиа, за да не разбуди другите семейства, които спяха в жилището.

Бягация Заек поклати тъжно глава. Тъмните ѝ очи бяха зачервени.

— Умира.

Лиа се наведе към нея и взе ръката ѝ. Ясно бе, че Азар нямаше да живее дълго. Дишаше все по-тежко. Лицето му бе станало синкаво. Около него миришеше на смърт.

— Благодарим ви, че се грижете за сина ни — каза Харисън.

Бягация Заек ги погледна.

— Значи той не е син на белия човек, който се самоуби.

— Не — отговори Лиа. — Но момчето не знае. Все още не знае.

Индианката се усмихна.

— Казвах на този стар мъж, че това не е бяло дете. Казах му, че в жилите му тече кръв на червенокожи. Дори и кръвта на шоуните прави хората твърде различни.

Лиа погледна встрани. Трудно ѝ бе да сдържи усмивката си.

Харисън също се засмя.

— Тази жена знае, че днес вие тръгвате и ще вземете момчето, но нека ви приготвя храна и обувки за снега. Пътуването ви ще бъде дълго и трудно, щом сте решили да стигнете Чеспийк.

— Не е необходимо да правиш това.

Бягация Заек ги погледна изморено.

— Без обувки за сняг няма да можете да прекосите планините. Не усещате ли миризмата на бурята, която идва? — Тя погледна съпруга си, очите ѝ се изпълниха с любов. — Освен това някой трябва

да носи обувките на Азар. Той няма нужда от тях там, накъдето е тръгнал.

— Благодарим ти за предложението — отговори Харисън. — Бихме искали да ти дадем нещо в замяна, но нямаме нищо. Ограбиха ни по пътя. Взеха ни конете и багажа.

Бягация Заек махна с ръка.

— Вашият подарък бе детето. Азар се подмлади с него. Не бях го виждала отдавна да се смее, откакто загинаха синовете ни.

Азар се размърда и Бягация Заек хвана ръката му.

— Толкова си близо — прошепна му тя. — Толкова близо, съпруге мой. Освободи се от болката. Не виждаш ли светлината?

Той размърда клепачи.

— Не искам... не искам да тръгвам сам... стара жено. Не и без теб...

— Стар глупак. И аз ще дойда скоро — успокой го Бягация Заек. — Само ще затвориш очи и аз ще бъда при теб. Ние всички ще бъдем заедно, ти, аз и синовете ни.

В гърлото на Лиа се надигна буца и тя прехапа долната си устна. Усети вкуса на кръв в устата си. Помоли се тя и Харисън да бъдат заедно и в смъртта така, както тези двамата.

Харисън сложи ръка на рамото ѝ. Разбираше колко тежко преживява всичко това.

— Трябва да тръгваме — прошепна Лиа.

— Не. — Бягация Заек погледна умолително Лиа. — Останете. Смъртта е момент, който трябва да се празнува. Да се сподели с другите.

Гърдите на Азар хриптяха при всяко вдишване.

— Аена? — извика той.

— Момчето — каза Бягация Заек. — Той вика момчето.

— Ще го доведе. — Харисън отиде при спящия Уилям и приклепна до него. — Уилям — каза той нежно. — Уилям, събуди се.

Лиа наблюдаваше от огнището Харисън. Това бяха първите думи, които казваше на сина си.

Уилям се обърна и се събуди бавно.

— Уилям, трябва да станеш. Азар умира.

Уилям отвори очи.

— Какво? — попита сънено той. — Какво ми каза, червенокожи?

Лиа видя, че очите на Харисън проблеснаха. Той просто се сви, когато чу Уилям.

„Моля те, Уилям — молеше се тихо тя. — Покажи му добрата си страна, покажи му съчувствието си.“

— Казах, че старият мъж Азар умира — повтори Харисън. — Той те вика.

Уилям седна, като сгъна крака под себе си.

— Нека умира — отговори студено той. Харисън се обърна към Лиа. Погледите им се срещнаха.

Досега Лиа не бе мислила, че между Харисън и Уилям ще възникнат проблеми. Тя твърде наивно смяташе, че той ще обикне Харисън така, както го обичаше тя. Стана и отиде при Уилям. Леко отстрани Харисън и коленичи до него.

— Уилс, той умира.

— Не ме интересува. Нека това червенокожо копеле умре.

Лиа почувства, че реката ѝ трепери, когато я протегна към Уилям. Тя не очакваше, че синът ѝ ще се държи така. Не и нейният Уилям.

— Уилс, нали този мъж се грижеше за теб? Нали той те купи от човека, който те взе от форта? Нали той бдеше над теб, докато бе болен?

Лиа усети, че Харисън застана зад гърба ѝ. Знаеше, че Харисън ще помисли, че синът ѝ е студен и безотговорен. Разбира се, той не би могъл да го разбере. Не можеше да разбере какви изпитания е преживял Уилям. Момчето просто реагираше неадекватно в една сложна ситуация.

Лиа хвана ръката на Уилям и го дръпна да стане.

— Уилс, той умира и иска да те види. Уилям се засмя презрително.

— Един истински мъж не може да уважава червенокож!

Майко, аз съм Бийл.

Лиа го стисна по-здраво за ръката.

— Направи го от уважение към мен — каза тя бавно, но твърдо. — Ще отидеш и ще му кажеш сбогом.

Уилям тръгна неохотно с майка си към огнището. Харисън вървеше след тях.

Когато приближиха до Азар, Лиа се наведе и дръпна сина си към себе си.

— Той е тук, Азар — каза тя. — Аена е тук.

— Аена? — Азар се опита да отвори очи. — Аена?

Лиа взе ръката на Уилям и я постави в ръката на стария човек.

— Тук — каза тя. — Той е тук.

Азар се засмя.

— Обичах те, момчето ми — измърмори той, като стисна ръката на Уилям. — Обичах те... — Той го стисна още веднъж и главата му падна назад.

Лиа видя как гърдите на Азар се надигнаха още веднъж и след това ръката му се отпусна.

Бягация Заек нададе сърцераздирателен вик. Лиа скочи, като пусна Уилям. Тя притича до Бягация Заек, коленичи от другата страна на Азар и прегърна старата жена. Бягация Заек се опитваше да контролира емоциите си.

— Няма нищо, поплачи — успокояваше я Лиа, като люлееше, като че ли бе дете. — Няма нищо лошо в това да плачеш за човека, когото обичаш.

— Моят Азар — стенеше индианката. — Моят мил го няма вече.

Лиа бе толкова съпричастна към скръбта на жена и толкова много искаше да облекчи болката ѝ, че не видя кога Уилям излезе.

Харисън последва момчето. Реши, че трябва да говори с него, без да проявява някаква омраза. Знаеше, че не трябва да бъде категоричен. Ако искаше да бъде в добри отношения със своя син, трябваше да изчака. Но някой трябваше да каже на момчето колко лошо се държало, и ако Лиа не го направи, той трябваше да го стори.

Уилям погледна Харисън и след това отклони погледа си от него, като че ли той не съществуваше.

— Той бе индианец. Сега е мъртъв индианец.

Харисън искаше да удари момчето. Лиа му бе каза колко интелигентен е техният син, колко е умен, колко обича земята на Тайдуотър. Не му бе казала обаче, че едно досадно дете.

— Кожата на човека няма значение. Доброто дело добро дело. Този човек те е защитил, той се е грижил теб, докато дойде майка ти.

Уилям сви рамене.

— Не трябваше да идва. Аз щях да се върна сам.

— Съмнявам се дали щеше да можеш.

— Точно това казваше и той. Глупак.

Харисън сграбчи Уилям за ръкава.

— Би трябвало да се срамуваш да говориш така пред един умрял човек.

Уилям се обърна към Харисън и го погледа враждебно.

— Кой си ти, че си позволяваш да ми говориш по този начин? — Той дръпна ръката си от Харисън. — Не те познавам кой си или какъв си на майка ми, но е по-добре да си гледаш работата, червена кожа.

Харисън хвана Уилям за рамото и го завъртя. Бе изгубил всякакво търпение. Не знаеше защо момчето е толкова невъзпитано, а и мразеше да му дават акъл!

— Чуй ме, ти, магаре такова...

— Харисън!

Харисън погледна. Лиа бе застанала зад тях.

— Какво става?

Нима и тя го обвиняваше за нещо?

Харисън пусна Уилям и момчето побягна. Изтича бързо през вратата.

Лиа постоя известно време и след това тръгна след Уилям, без да каже нищо.

Тъй като нямаше къде да отиде, Харисън остана сам. В гърдите му бушуваше буря от гняв. Лиа бе толкова възпитана жена. Как е могла да отгледа такъв син? Как е могла да позволи на Бийл да формира съзнанието на сина ѝ и да направи от него толкова нетолерантно дете? Как е могла да възпита сина си с толкова много предразсъдъци, като знае, че баща му е наполовина шоун?

Харисън влезе отново в къщата и тръгна към огнището на Азар. В устата си усещаше горчилка.

— Твърдя само, че трябваше да се държиш по-добре — каза Лиа внимателно, като вървеше до Харисън. Напуснаха селото на мохиканите късно сутринта с пълни торби с храна и обувките за сняг, завързани на гърбовете им. Един от мохиканите даде на Харисън скъпа пушка Браун Бес, барут и амуниции.

За Лиа бе трудно да напусне Бягация Заек. Тя прегърна и целуна възрастната жена, и се закле, че никога няма да забрави нея и съпруга и, както и това, което бяха направили за сина ѝ.

Сега Лиа, Харисън и Уилям се движеха на югоизток. Трябваше да бързат, ако искаха да се измъкнат от планините Кетскил, преди да е настъпила тежката зима с големите снеговалежи. Уилям тичаше напред по пътеката, като остави Харисън и Лиа да си говорят.

— Да се държа по-добре? — Харисън изсумтя. — По дяволите. Азар е мъртъв. Ядосах се как се държи момчето и затова реагирах.

— Ти го изплаши. Държа се лошо с него. Той е само на осем години.

— Лиа, този човек умря, за да спаси Уилям. Едно момче на осем години е достатъчно голямо, за да разбере това. Достатъчно голямо, за да покаже уважението си.

— Ти си твърде суров към него.

— А ти си твърде мека към него. За Бога, той говори точно като Бийл. Толкова арогантен е.

Лиа прегази през снега от страната на Харисън, като се опитваше да контролира емоциите си. През последните няколко дни бе ѝ се насъбрало твърде много. Толкова много неща се бяха случили, толкова много промени. Не искаше да се кара с Харисън, но чувстваше, че трябва да защити Уилям.

— Може ли само да бъдеш малко по-търпелив? Той е преминал през големи изпитания. Индианците го отвлякоха. Разбира се, че ще се отвращава от тях.

— Той е отвлечен от хора, които са били жестоки към него. Мисля, че Азар и Бягация Заек никога не са били груби. Те са били винаги внимателни към него. Лиа, старият мъж достатъчно го е обичал, за да го носи през планините.

— Ти си възрастен човек. — Тя се мушна под клона, който Харисън бе повдигнал, за да мине. — За теб е лесно да видиш разликата.

— Не си права, Лиа. Момчето е достатъчно умно, за да разбере нещата.

— Дразниш се от това, че те нарича червенокож. Нали така? Дразниш се, защото си наполовина шоун. Дразниш се от това, което той ще помисли за теб.

— Много си права! Как мислиш, че се чувствам аз? Синът ми ме мрази. Той не ме познава, но ме мрази, защото кожата ми има различен цвят от неговата. По дяволите, дори и такава разлика няма. Той прилича на мен, Лиа. Все едно, че виждам своето лице като малък. Как, по дяволите, никой не е разбрал това досега?

— Бабата на Едмънд е била тъмна ирландка. Всички казваха, че е взел нейните черни очи и тъмна кожа.

Харисън се засмя подигравателно.

— Искам да кажа, че за нас ще бъде трудно да се сближим, след като той дели хората на различни категории — бели и цветнокожи.

Лиа не знаеше какво да отговори. Просто не знаеше как да реши този проблем. Обичаше Харисън и искаше да живее с него. Но тя също така обичаше Уилям и трябваше да направи всичко възможно, за да могат и тримата да живеят заедно.

— Ще говоря с него — отговори тя внимателно.

За момент Харисън замълча. Когато заговори отново, гласът му бе по-спокоен.

— Лиа, не бих искал този проблем да ни разделя. През тези няколко седмици ти преживя един истински ад, от който успя да се върнеш. Заслужаваш да бъдеш щастлива. Искам аз да те направя щастлива. Искам и тримата да бъдем щастливи. Искам да опозная сина си. Искам да го обичам така, както обичам теб. Искам да го приема така, както ти го приемаш. — Той хвана ръката ѝ и я стисна в кожената ръкавица. — Искам да те обичам повече, отколкото те обичам сега. Пред нас е бъдещето.

— Бъдещето? — Тя погледна към небето. Видя една сива стена, която се надигаше откъм северозапад. — И какво е нашето бъдеще сега, когато съм вдовица?

Харисън хвана раменете ѝ, като я прекъсна грубо.

— Какво ще бъде нашето бъдеще ли? — Той я погледна с черните си очи, които тя обожаваше. — Ти ще станеш моя съпруга, Лиа, а аз твой съпруг.

Тя се усмихна и го погледна влюбено. В името на всичко свято, наистина бе хубаво, че отново бе любима.

— Съпруг и съпруга? Как? Харисън, не мога да живея във вигвам. Трябва да се грижа за плантацията. Трябва да възпитавам сина си.

— Ние двамата ще възпитаваме сина ни.

Тя обви ръце около врата му и го притисна към себе си.

— Ние имаме син — прошепна тя. — Танър ще бъде неговa земя един ден. Аз нося отговорност към тази земя. Сигурна съм, че ще спечелим тази война и тогава Уилям ще бъде наследник не само на Танър, но и на цялата страна.

— Не знам много за тази война и за твоята вяра в нея. Твърде дълго живях откъснат от тези неща. Но щом вярваш в тази кауза, а и моят баща вярва в нея, тогава и аз ще повярвам.

Тя се засмя.

— Не те карам да се биеш. Аз давам своя дял в борбата за свобода, когато съм на полето. Давам храна за гладните войници, дори и памук за дрехите им.

— Ти не искаш от мен да се бия, така ли? — подразни я той и хвана ръката ѝ. Двамата вървяха като ученици ръка за ръка. — Тогава какво искаш? Да сменя кожените си дрехи с копринени чорапи и панталони? Искаш отново да стана плантатор, така ли?

— Не искам това от теб. Не мога да го искам. Твоят живот е животът на шоуните.

— Не, не знам. Може би ще стана господар на Танър. Ще играя карти с часове. Ще гледам хубави коне, ще имам мулатка за любовница.

Тя взе шепа сняг от земята и я пръсна в лицето му.

— Ако го направиш, ще ти прережа гърлото — заплаши го тя, като изтича напред, преди той да я сграбчи.

Харисън побягна след нея. Хвана я след две широки крачки и я събори в прясната. Лиа се смееше и викаше докато той търкаше лицето ѝ със сняг. Тя риташе и опитваше да се освободи от него.

— Помоли ме — каза той.

Тя въртеше главата си насам-натам, като се смееше.

— Какво? Просто ме пусни!

— Помоли ме да дойда в Танър. Помоли ме да стана твой съпруг и баща на Уилям.

Лиа престана да се бори. Хвана раменете му с ръка. Погледите им се срещнаха. Не искаше да мисли за това, защото се страхуваше, че Харисън няма да пожелае да се върне в Делауер. Но сега той каза, че желае. Каза, че ще го направи за нея и сина им.

— Ще се откажеш от живота при шоуните заради мен.

— Отдавна не се чувствам доволен там, мила. Може би никога не съм бил доволен. Отидох там, за да се махна от теб и света, който ме бе отхвърлил. Но никога не съм се чувствал там като у дома си. Баща ми ми липсваше. — Той я целуна по върха на студения ѝ нос. — Ти ми липсваше. Когато настъпи пролетта, Звездна Светлина ще тръгне с моите хора на запад. Аз никога не съм смятал да тръгна с тях. Никога не можах да свикна напълно с тях. Твърде много притежавам от баща си. — Той се засмя носталгично. — Мисля, че прекалено дълго бях далеч от дома си, съгласна ли си?

Лиа докосна устните му.

— Обичам те — промълви тя. — Помни това винаги.

Те се целунаха отново, но сега целувката им бе любовна. Целувка, която слагаше началото на тяхното бъдеще.

Когато Лиа отвори очи, видя пред себе си мокасините на Уилям. Наблюдаваше ги повече като генерал, а не като малко момче.

— Мамо! — смъмри я той.

Харисън стана, пое ръката на Лиа и ѝ помогна да стане.

— Уилям — произнесе Лиа нежно. Знаеше, че трябва да му каже за Харисън, за това, че го обича, че той ще бъде нейният съпруг. Но сега не бе нито времето, нито мястото за това. Тогава какво да направи?

— Уилям, знам, че е трудно да разбереш, но...

— Мамо, ти не уважаващ паметта на баща ми, твоя съпруг. Твоето поведение ме отвращава.

Преди Лиа да му отговори, той тръгна надолу по пътеката, като я остави обидена и объркана.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Колхийк се подпря на вътрешната стена на пещерата и сложи още сухи дърва в огъня. Лявото му рамо го болеше толкова силно, че просто обезумяваше от болка. Усещаше куршума от пистолета на Лиа Бийл, който бе раздробил костта му. Хвърли нова съчка в огъня.

Кървенето бе спряло, но сега раната гореше от инфекцията. Когато махна кожената туника, видя зачервени ивици месо около раната. Знаеше, че ако остави стоманеното парче в плътта си, инфекцията щеше да се разпростре и той щеше да умре.

Кучка. Няколко инча по-надолу и щеше да бъде смъртоносно ранен в сърцето.

Той се усмихна, извади ножа от ножницата и го остави да се нагрива на огъня. Наблюдаваше блясъка на сгорещяващата се стомана.

Но той не умря. Колхийк бе жив. Колхийк щеше да живее, за да си отмъсти.

Той задържа ножа в пламъците, за да прогони лошите духове.

Раната не го тревожеше. По-скоро това, че не успя да вземе момчето, бе голямата му тревога. Лиа Бийл ще трябва да си плати за това, че се подигра с него в селото му. Колхийк не можеше да се примири с мисълта да бъде втори. Харисън също трябваше да си плати за това, че му отне жената, която обичаше.

Колхийк присви очи от болката и треската, която го мъчеше. Защо той и Харисън враждуваха толкова отдавна? Дали заради чернокосата Пролетен Дъжд или заради жената с огнена коса, Лиа Бийл?

Той ще ѝ даде последен шанс. Ще я вземе. Ще ѝ даде възможност да го обича, един последен шанс...

Колхийк махна туниката от рамото си и откри ужасната рана. Обърна се, за да застане на светло. Небето навън бе сиво и зловещо, надигаше се снежна буря. Може би с дни няма да може да се измъкне оттук. Но поне щеше да има време да се излекува. Колхийк бе убил два заека и ги бе оставил отвън пред входа на пещерата. Зайците щяха да

са му достатъчна храна, а вода ще има от снега. Докато мине бурята, рамото му ще се излекува и той ще може да продължи.

Колхийк докосна с върха на ножа раната, захапа края на туниката си и я пристегна. Челото му се покри с пот.

Когато мине бурята, когато стане по-силен, той ще тръгне по следите на Лиа Бийл и Харисън. Ще вземе тази жена от метиса, който се смята за по-добър от другите. Ще ѝ докаже, че той е за предпочитане, че Колхийк е по-добър от метиса. Ще я остави да избира — да избира за втори път, още един, последен шанс. И след това...

Колхийк заби върха на ножа в тялото си и захапа по-здраво кожената туника. Почувства как ножът разкъсва кожата му и накрая чу, че металът изтръгва оловното топче.

И след това... Тя ще бъде негова или ще умре...

С нечовешко усилие на волята той изтръгна топчето от кървавата дупка и се подпря върху студената скала. С едно последно усилие взе шепа билки от торбата и покри с тях раната. Наложил ги с парче кожа, за да спре кръвта, след това се загледа в стената на пещерата и изведнъж видя образа на червенокосата жена. Усети, че ножът се изплъзва от ръката му, но нямаше сили, за да го задържи. Всичко се смеси сега, болката и образът на жената, която обичаше...

Търпение, от това имаше нужда сега, за да получи това, което желае. Търпение...

Колхийк затвори очи и изпадна в безсъзнание.

— Казах ви да вървим — настояваше Уилям, като тичаше пред Лиа и Харисън. — Трябва да бързаме. Трябва да предам съобщението на лейтенант Рос. Татко каза, че трябва да го направя колкото се може по-бързо. Информацията е жизненоважна за армията. Така каза.

Снегът бе започнал да вали следобед. В началото слаби снежинки, които танцуваха и блестяха. Но сега започна да духа вятър и снегът хапеше лицата им. Навяваше големи преспи. Температурата бързо спадна.

— Уилям, Харисън смята, че е най-добре да спрем и да се подготвим за бурята. Ако снежната буря ни заvari без огън, ще умрем.

— Снежна буря ли? Това са само снежинки. — Уилям падна в една пряспа и размаха ръце, за да се изправи на крака. Колкото повече се опитваше, толкова по-дълбоко затъваше.

— Не бива да се отказваме. Трябва да продължим.

Лиа се обърна към Харисън. Снегът бе покрил качулката на наметалото му и полепваше по наболата му черна брада.

Той я погледна неспокойно, като се опита да хване Уилям за яката на коженото наметало и да го измъкне от снега.

— Ти можеш да продължиш, а ние с майка ти ще останем да преспим. След ден-два ще изровим замръзналото ти тяло от снега и ще го занесем у дома тържествено.

Лиа почти се засмя. Харисън бе прав. Уилям говореше твърде много, откакто сутринта напуснаха селото на мохиканите. Започна и нея да я дразни. Слава Богу, Харисън се отнасяше към него с чувство за хумор. Това бе добре.

— Това ли искаш? — попита тя Уилям. — Искаш да вървиш сам ли?

Уилям плю настрани и промърмори нещо, като избърса ядосано снега от очите и устата си.

— Това ще бъде чудесно. Ще тръгна сам. Ще предам съобщенията на моите началници сам.

Лиа го хвана за наметалото, преди да тръгне отново.

— Уилям, държиш се глупаво. — Тя просто трябваше да говори силно, за да чуе собствения си глас. — Това е истинска виелица.

Той се опита да се откъсне от нея.

— Остави ме да вървя! Искам да си отида у дома! Искам да предам съобщението на баща ми и да се върна у дома!

Лиа го държеше за наметалото и погледна към Харисън.

— Е, къде ще лагеруваме тогава? Смятах да намерим някоя пещера, но... — Последните му думи се загубиха във воя на вятъра.

Харисън се наведе по-близо, за да могат да го чуят. Главата му не се виждаше изпод качулката му.

— Ще построим вигвам от сняг. Виждам едно подходящо място по-нататък.

— Какво?

— Снежен вигвам. — Той тръгна, като й даде знак да го последва.

Лиа не обърна внимание на протестите на Уилям и го повлече след себе си.

— Виждате ли, тук снегът е направил най-голяма преспа. — Харисън посочи една стена в скалата, която се извисяваше над тях. — Тази стена ще спира вятъра.

— Ще спим в снега ли? — извика Лиа. — И ще ни бъде ли топло?

— Ще се учудите, като разберете колко топло ще ни бъде. Ще се опитам да издигна стена, за да запалим и огън.

Лиа го погледна със съмнение, но той вече бе коленичил, като дълбаеше в прясната, която бе твърде дълбока.

Лиа дръпна Уилям към себе си и оправи качулката му, за да види лицето му. Очите му бяха пълни със сълзи. Сърцето я болеше за всичко, което бе преживял през последните седмици, но Харисън бе прав. Засега само това можеше да послужи като извинение за поведението му. Тя отговаряше за него и той трябваше да я слуша.

— Знам, че бързаш, за да стигнеш колкото се може по-скоро. Знам, че е важно да предадеш съобщението на баща си на лейтенант Рос, но...

— Мамо, ние можем да бъде на Хъдзън след ден-два!

— Но — продължи тя — за да предадеш това съобщение, трябва да си жив и здрав.

— Той не знае какво говори! — Уилям вдигна ядосано юмрука си по посока на Харисън. — Глупав индианец! Снегът ще ни затрупа. Това не е снежна буря. Трябва да вървим.

Лиа въздъхна. Бе страшно изморена. Очакваше да се разбере със сина си, но вместо това завари едно мърморецо и упорито момче.

— Уилям, не можеш да говориш така за Харисън.

— Мога да кажа всичко, което искам. Глупав индианец. Татко казваше, че те всички са глупави езичници.

— Твоят баща вече не е жив. Аз съм майка ти и аз съм това, което имаш само. Аз съм тази, която вземам решения.

Той кимна по посока на Харисън.

— Искаш да кажеш, че той взема решения.

Тя го хвана по-здраво за наметалото. Търпението ѝ се изчерпваше.

— Имам предвид себе си. Сега аз отговарям за теб.

— Досега ти не си се грижела за мен, мамо. Затова успяха да ме откраднат.

Лиа не искаше да спори с него. Не искаше да обвинява мъртвия, но трябваше да го направи. Уилям бе достатъчно голям, за да разбере истината. Може би я знаеше, но не искаше да я приеме.

— Уилям, не исках да отиваш в Ню Йорк. Не си ли спомняш? Казах, че там не си на сигурно място. Баща ти те взе въпреки моите протести. Помниш ли?

— Не си спомням! — изкрещя той ядосано. — Не знам такова нещо!

Тя го хвана още по-здраво за наметалото.

— Добре, но факт е, че аз съм твоята майка, и ще правиш това, което ти кажа. Сега ще лагеруваме тук, докато още виждаме носовете си върху лицата.

Той вдигна ръце, като скръсти високо китките си.

— Ще ме насилиш да остана? Ще ми вържеш ръцете, както те правеха, така ли?

Думите му я жегнаха. Тя го пусна. Когато заговори, тонът ѝ бе нежен, но твърд. Ясно бе, че цял ден можеха да продължават да говорят по този начин и нямаше да има никакви резултати.

— Събери дърва и ги донеси тук при нас. Уилям тръгна да търси дърва нацупено.

— Гледай да са хубави! — извика тя след него. — Защото иначе ще трябва пак да търсиш.

Тя го видя, че тръгна. Наблюдаваше го дали ще направи това, което му каза, и след това отиде при Харисън.

Мина през преспите, които ставаха все по-дълбоки, коленичи до Харисън и започна да копае с него. Той бе направил вече доста голяма дупка в снега. Бе намерил една здрава кора от дърво и я използваше като лопата.

— Ядоса ли те? — извика той, като хвърляше снега зад себе си.

Лиа загребва сняг с шепите си.

— Започвам да мисля, че трябваше да го оставя при мохиканите...

Снегът продължи да вали през нощта и на другия ден. Лиа, Харисън и Уилям седяха в снежната пещера, която бяха направили до скалата. Харисън издигна една стена пред входа и запали огън, който постоянно гореше. Беше ужасно студено. Топлината от огъня нагряваше вътрешността на снежния вигвам, а отвън духаше толкова студен вятър, че снегът просто не можеше да се стопи.

Въпреки виещия вятър Лиа спа добре върху коженото си наметало, а това на Уилям използва като одеяло. Харисън наблюдаваше огъня през цялата нощ с пушка в скута си.

Лиа знаеше, че се страхува Колхийк да не е някъде наоколо и да ги дебне, но никой от двамата не спомена името му. Засега трябваше само да бъдат нащрек и да вървят колкото се може по-бързо на юг. Щом стигнат пределите на цивилизацията, той нямаше да бъде толкова опасен за тях.

Тя се събуди рано сутринта и пропълзя покрай Уилям. Седна до Харисън и двамата се заговориха. Независимо от опасността, която ги дебнеше заради снежната виелица, Лиа бе спокойна. Започнаха да обсъждат плановете си за бъдещето.

За първи път от много години тя почувства радостна надежда в сърцето си. Харисън очевидно бе решил да се върне в Танър и да започне там живота, за който бяха мечтали като юноши. Очакваше с нетърпение да се завърне при баща си и да поиска прошка. Искаше и той самият вече да стане добър баща.

Заговориха за Уилям и решиха, че след като се върнат у дома, в Тайдуотър, ще му кажат за плановете си да се оженят. Харисън смяташе, че трябва да се оженят след няколко седмици. Лиа знаеше, че Уилям трудно щеше да приеме това. Може би ще мисли, че предава Едмънд. Но Лиа не смяташе отново да принася в жертва живота и щастието си.

Още не бе решила как ще му каже, че Харисън е неговият баща. В един момент смяташе, че трябва да порасне, за да му каже, но след това решаваше, че за него ще бъде по-добре да се върне в Танър, като знае истината.

Харисън чувстваше, че момчето трябва да знае истината, но й каза, че ще се съгласи с всяко нейно решение. Надяваше се, че ако успее да създаде приятелски отношения с Уилям по време на пътуването, то тогава за момчето щеше да бъде по-лесно да приеме

истината. Досега опитите за сближаване, които бе направил, бяха грубо отхвърлени.

След като Уилям се събуди, те закусиха с храната, която бе приготвила Бягация Заек. Харисън започна да дялка пулове за дама от дърво. В началото Уилям отказа да се включи в тази дейност, но след като седя в продължение на два часа върху кръстосаните си крака и наблюдаваше Харисън, го попита дали няма нужда от някаква помощ.

Харисън предложи на сина си един нож, който му бе дала Бягация Заек, и скоро двамата седяха един до друг и дялкаха пуловете за дама. Харисън говореше, докато Уилям седеше и се опитваше да се държи резервирано.

Като видя баща и син да седят с кръстосани крака един до друг, в гърлото на Лиа се надигна буца. Никога не бе и помислила, че могат някога да бъдат семейство, само те тримата. Сега това бе реалност.

След като издялкаха пуловете, черните бяха отбелязани с Х. Харисън нарисова с овъглена пръчка квадрати върху опакоето на коженото си наметало и тримата започнаха да играят. Играха в продължение на часове. Като се свечери, снегът престана да вали. За победител бе обявен Харисън. Малко след него бе Уилям. Двамата, син и баща, дразнеха Лиа колко слабо играе и ѝ предлагаха да я учат.

Тази вечер те ядоха сърнешко месо, сушени плодове и последния царевичен хляб, който им бе дала Бягация Заек. Лиа и Уилям заспаха, а Харисън отново остана на поста си. Независимо от предложението на Лиа да го замести, за да поспи, Харисън настояваше, че това е негово задължение. На разсъмване Лиа се събуди и видя, че съпругът и синът ѝ ги нямаше.

— Харисън? Уилям? — Лиа изпълзя от заслона, като примигваше на светлината. Бурята бе преминала и оставила планини от сняг наоколо. — Харисън?

— Тук сме! — извика ѝ той отнякъде. След малко се появи по една пътека, която почти се бе загубила в снега.

— Къде е Уилям? — попита тя, като се изправи.

— Хвърлих проклетото момче от скалите — отговори той сериозно.

Лиа едва се сдържа да не се засмее. Дали Харисън винаги е имал това чувство за хумор? Не си спомняше, но може би на шестнадесет години бе твърде млада, за да разбере това.

— Къде е той?

— Е, добре. — Той се отърси от снега. — Не съм го хвърлил от скалите, защото трябваше да вървя твърде дълго, за да го намеря. Но го намерих и завързах за един дъб на една миля оттук.

— Сериозно ли? Къде е той?

— Наблюдава един капан за зайци. Показах му как се прави капан и сега се крие зад едно дърво и наблюдава как заекът ще се хване.

— Наистина ли ще се хване?

— Не. Но му е много интересно и следващия път ще може да направи още по-добър капан сам. Той е много умен, когато не използва енергията си за саркастични обвинения.

Тя се изправи, като се смееше. Бе без наметало и почувства студа, но не каза нищо. Искаше да получи целувка от мъжа, когото обичаше.

— Целувка — прошепна тя.

Той се наведе и леко докосна устните ѝ.

— Хубаво е — подразни го тя, — но не може ли още по-хубаво, така, както един мъжествен шоуун може да го направи.

Той я погледна с тъмните си очи.

— Играеш си с огъня, мила. — Той я хвана през кръста така здраво, че Лиа извика. Тя сложи ръцете си върху широките му рамене. — Така ли?

Той притисна устата си към нейната, притегляйки я силно. Прокара езика си между устните ѝ, целуваше я страстно. Тя усети, че по цялото ѝ тяло се разлива блажена топлина. Още една целувка и коленете ѝ се подкосиха. Една целувка и после още една.

Отметна глава назад, останала без дъх. С блясък и очите, тя се надигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

Той повдигна вежди:

— Тук? Сега?

— Тук — отговори тя. — Сега.

— А момчето?

— Какво момчето? — Тя взе ръката му и го дръпна да влязат вътре. — Ти самият каза, че е зает.

Харисън се промъкна след нея.

— Не знам, Лиа. Аз...

Тя вече събличаше туниката си. Твърдите ѝ гърди бяха настръхнали от студа, зърната ѝ се втвърдиха.

— Не искаш ли? — Тя развърза връзките на гамашите си.

Погледът на Харисън проблесна при вида на гърдите ѝ и той въздъхна.

Лиа го погледна и видя, че я съзерцава с очи, замъглени от желание.

— Просто набързо — промърмори тя с дрезгав глас. Коленичи, като се наведе към него, за да целуне трапчинката на брадата му. Докато го целуваше, свали ръкавицата му и приближи ръката му до гърдата си.

— Изкушаваш ли ме?

Тя го целуна по адамовата ябълка.

— Харесва ли ти?

Той изпъшка, когато тя докосна с пръсти набъбналия му член през панталоните.

— Мисля, че ми харесва — каза ѝ Харисън.

— И на мен — отговори Лиа.

Пръстите ѝ намериха връзките на гамашите му и с малко помощ от негова страна, тя ги събу.

— Тук е студено — оплака се той. Тя го бутна леко върху наметалото.

— Нека те стопля.

Той я хвана за голия кръст, придърпа я към себе си и започна да се притиска към гърдите ѝ.

— Сладка моя — стенеше той.

Тя го възседна, като притискаше бедрата си в неговите. Членът му докосваше голото ѝ бедро и тя стенеше доволна.

— Магьосница — подразни я той, като ухапа нежно зърното на гърдите ѝ между зъбите си.

Тя хвана члена му и започна да го гали. Наслаждаваше се на неговите стонове от удоволствие. Той бе отпуснал отново главата си върху наметалото ѝ.

— Магьосница, вълшебница...

Тя се засмя гърлено и се надигна, като вмъкна члена му в себе си.

— Лиа...

Тя затвори очи, усещаше биенето на пулса си. Повдигаше се над него и се наслаждаваше на усещанията си. За момент забрави всичко наоколо. Това, което имаше значение, бе само усещането, че се любят и тази първична нужда да се наслаждават един на друг.

Той прокара пръсти през разпуснатата ѝ коса и я дръпна към себе си, докато устните им се срещнаха в един върховен танц на страстта. Тя се движеше над него все по-бързо и по-бързо, желанието ѝ ставаше все по-горещо и по-бурно с всяко движение на члена му.

Лиа вдигна глава, за да си поеме дъх. Сега, с ръце, обхванали бедрата ѝ, той се движеше все по-бързо... и по-дълбоко.

Още едно движение и Лиа изпита върховното блаженство. Простена отново и почувства пак вълните на екстаза. За момент Харисън преустанови движенията си, но след това, не можейки да се контролира повече, я обърна по гръб и самият той изпита върховното блаженство да я притежава.

Стенанията на Харисън накараха Лиа да се усмихне. Пое дълбоко дъх. Почувства се умиротворена. Харисън я обърна, като се задъхваше.

— Облечи това, магьоснице — каза той, като ѝ хвърли туниката.
— Преди синът ти да е видял каква блудница си.

Тя се засмя, като се обличаше.

— Признай си, че така ме харесваш.

Той също се засмя и започна да обува босите си крака в гамашите и да ги стяга с връзките.

— Няма да го призная, а отново ще те любя. Лиа оправи косата си.

— Любят се хората, които са влюбени един в друг. Това е едно от нещата, които Уилям трябва да разбере.

— Съгласен съм, но нека не стоварваме всичко на главата му в един ден. Ти самата каза...

Лиа бе толкова съсредоточена в опитите си да развърже връзките на гамашите си, че не забеляза, че Харисън спря наред изречението.

Нещо я накара да погледне към вратата.

Тя извика слабо. Беше Уилям. Стоеше там и държеше един умрял заек за краката, като я гледаше укорително.

— Уилям...

Лицето на момчето се изопна.

— Значи това, което татко казваше, е вярно, така ли?

Лиа се намръщи.

— Какво?

— Той каза, че те е спасил, като се е оженил за теб, но не знае дали е постъпил правилно. — Уилям сви горната си устна презрително, така, както много пъти правеше това Едмънд. — Ти си просто една проститутка, мамо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Харисън се опита да улови ръката на Уилям. Лиа разбра, че това е само една реакция, но протегна ръка, за да го спре.

Уилям бе изкрещял и замахнал с юмрук към лицето на Харисън, но го удари по рамото.

— Уилям! — извика Лиа.

Уилям се препъна назад, обърна се и изскочи навън.

— Това малко...

Лиа хвана ръката на Харисън, като го задържа да не излезе след сина им.

— Съжалявам. Не трябваше да прави това. — Тя бе просто ужасена. — Не трябваше да се опитва да те удря.

— Не това е най-лошото. По-лошо е това, което каза — изфуча Харисън.

— Харисън, моля те... — Лиа хвана ръката му, сълзите напиреха в очите ѝ. Струваше ѝ се, че през последни те седмици бе плакала повече, отколкото през последните десет години.

— Той няма право да ти говори по този начин, Лиа. Няма никакво извинение, нито индианци, нито войната нито Бийл! Никое дете няма право да нарича майка си така!

Лиа хвана здраво ръката му, сълзите се ронеха по бузите ѝ.

— Съжалявам — повтори тя. — Не бе такова момче, преди Едмънд да го вземе. — Тя го погледна. — Поне аз не смятам, че е бил такъв.

— Но, за Бога, Лиа! — възкликна Харисън. Изведнъж забеляза, че Лиа плачеше. — Не плачи, мила. — Той я взе в скута си и я притисна към гърдите си. — Спокойно, не плачи. Той е просто дете. Не разбира какво говори.

Тя поклати глава.

— Не е виновен само той. Едмънд е виновен. — Тя го погледна. — Как е могъл да каже такова нещо? Как е могъл да го каже на Уилям?

Харисън вдигна наметалото от земята и покри босите ѝ крака, като я успокояваше.

— Не знам. Може би е ревност. Но това няма значение. Това, което има значение, е да не позволяваме на Уилям да се държи по този начин. Трябва да има някаква граница и мисля, че момчето прескочи тази граница.

Лиа избърса очите си, като се чувстваше глупаво. Къде бе нейната сила сега? Уилям бе дете, а тя бе зряла жена. Знаеше, че не бива да му позволява да я обижда така.

— Защо нещата се объркаха толкова?

Харисън се засмя и я погали по огнената коса около слепоочието. Косата ѝ бе влажна.

— Не знам какво да кажа. Баба ми винаги твърдеше, че ако желанията ни се покриват с реалността, не бихме могли да ги оценим.

Тя го погледна благодарно и се почувства по-добре. Не биваше да позволява да се обижда от думите на Уилям. Той просто повтаряше това, което баща му бе казал. Но въпреки това я заболя.

— Нещо друго, което твоята баба би предложила?

— Че едновременно можеш да се караш на едно дете и да го обичаш.

Като се освободи от шока на обвиненията от сина си, Лиа почувства, че в гърдите ѝ напират яд. Опита се да бъде търпелива. Дори спори с Харисън заради Уилям. Беше твърде снизходителна към него.

Лиа грабна гамашите си и ги обу на бос крак.

— Ще ти кажа от какво има нужда това лошо момче и това е малко бой по задника. — Тя дръпна нагоре гамашите. — Трябва да помни как трябва да се обръща към майка си!

Харисън постави ръка върху нейната.

— Не бива да го биеш.

Тя го погледна, като все повече се ядосваше на Уилям.

— А защо пък не? Един бой може да оправи нещата. Мисля, че нищо друго няма да помогне.

Харисън поклати глава.

— Шоуните никога не бият децата си.

Тя обу мокасините си и завърза връзките.

— Но ти току-що каза, че трябва да го накажем.

— Да го смърим.

Лиа ядосано го погледна.

— Това ли е нашият първи спор за това как трябва да възпитаваме сина си?

— Не. — Той й хвърли наметалото. — Спорим за четвърти или пети път. Опитвах се да си държа устата затворена. Ще имам много време да възпитавам сина си като истински баща.

Тя го заплаши с пръст.

— С теб пак ще говорим. По-добре е да го хвана, преди да е стигнал Хъдзън или да са го отвлекли отново.

Лиа го погледна и се измъкна от снежния вигвам на слънце.

— Уилям! — Тя се изправи, като завърза наметалото около раменете си. Никой не отговори. Наоколо бе тихо и снежно.

— Уилям Едмънд Бийл! Отговори на майка си! Не се чу никакъв отговор.

Лиа погледна надолу към снега. Лесно щеше да намери следите му в дълбокия сняг. Откри го на няколкостотин ярда надолу по пътеката. Седеше в снега, облегнат на скалата.

Тя оправи един кичур от огнената си коса и скръсти ръце на гърдите си.

— Уилям дължиш ми извинение.

Той издаде напред долната си устна.

— Уилям?

— Как можа да го направиш, мамо? Баща ми още не е изстинал в земята и ти... с един индианец!

Лиа хвана ръката му и го измъкна от снега.

— Сега ме чуй, млади момко, и слушай добре. До тук ми дойде — тя посочи с ръка шията си — от теб и твоите номера. Не знам как сте живели с Едмънд през тези месеци, но всичко трябва да се промени, млади момко. Не ме интересува дали индианците са те отвлекли, не ме интересува дали това са били негодници. Всичко вече е свършило и нищо не те оправдава да обиждаш майка си.

— Татко каза...

— Е, добре, твоят баща бе един лъжец.

Уилям я погледна, като се мъчеше да спре сълзите си.

— Не, не беше — каза тихо той.

— Ти изобщо не знаеш какво означава думата „проститутка“ — каза Лиа.

Той сви устни.

— Курва, уличница. Те вървяха след войниците. Спяха с мъжете, те... ти знаеш, за пари.

— Е, добре, аз никога не правя това за друго, освен за любов. Бях влюбена в Харисън, преди да дойде баща ти. — След като бе започнала да говори, не можеше да спре. Трябваше да му каже истината. Трябваше да го накара да я разбере. — Нещо лошо се случи и ние с Харисън не можахме да бъдем заедно. Омъжих се за Едмънд Бийл, но никога не го обичах, Уилям. Той също не ме обичаше. — Тя отпусна ръката си. — Знам, че ти е трудно да разбереш това, но ние никога не бяхме щастливи заедно. В сърцето ми Харисън бе винаги моят съпруг през всичките тези години, а аз бях негова жена.

— Не, това не е истина. — Той ритна сняг към нея. — Ти ми казваш това, защото това копеле, индианецът...

Тя се наведе, като го придърпа към себе си. Погледна го в черните очи, които бяха като тези на Харисън.

— Този индианец е твой баща и ще стане мой съпруг скоро, така че, моля те, да се държиш с него прилично!

Долната устна на Уилям трепереше. Той я погледна недоумяващо. Поклати глава, отвори уста, но че можа да каже нищо.

Лиа кимна.

Уилям поклати отново глава.

— Аз... аз съм Уилям Едмънд Бийл, син на Едмънд Бийл, сега господар на Танър. Аз...

— Ти си Уилям Едмънд Бийл и съм сигурна, че Едмънд Бийл те е обичал, но не той те е създал. — Тя посочи пътеката. — Този мъж, червенокожият, те е създал с любов към мен.

Сълзи се стичаха по бузите на Уилям и той ги бършеше с ръкавиците си.

— Не е истина — повтаряше той. — Не е истина. Аз не съм червенокож. Аз съм ирландец. Затова очите ми са тъмни, затова съм мургав.

— Не е истина, Уилям. Всички тези лъжи ги измисли баща ти. Едмънд те лъжеше и аз живеях с тези лъжи, защото това бе единственото, което можех да направя.

Уилям я погледна. Лицето му бе покрито със сълзи.

— Мразя те, мамо! Мразя те заради това!

Лиа покри устата си с ръка. Трябва да бъде силна.

— Едмънд Бийл те обичаше и той бе добър с теб, но... — Тя въздъхна. — Но той те е научил на неща, които са лоши. Не трябва да съдим за хората по цвета на кожата им, Уилям. Не трябва да делим хората на черни, червенокожи и бели. — Тя го хвана за раменете и коленичи, за да види очите му. — Това, което има значение, са съкровищата, които носим в сърцето си. — Тя се потупа по гърдите. — Тук.

Уилям гледаше втренчено майка си. Гледаше все така сърдито.

— Този мъж не ми е баща. Не можеш да ме накараш да бъда негов син. Не бива да идва в Танър.

— Той ще дойде. Това трябва да стане. Ние трябваше да бъдем заедно.

Уилям изтри сълзите си с кожените си ръкавици.

— Ще избягам.

— Танър е твойт дом.

— Ще отида във Филаделфия при леля Джени. Татко искаше да уча във Франция. Ще отида там — продължи да упорства той.

Лиа прокара пръсти в косата си. Къде бе щастието, което очакваше? Едмънд го нямаше. Бяха се намерили отново с Харисън. И двамата сега бяха свободни да живеят заедно. Никога не бе мислила, че Уилям ще им създаде проблеми. Тя погледна сина си. Очевидно този разговор бе безсмислен.

Може би момчето имаше нужда от повече време, за да премисли нещата. С течение на времето ще свикне с Харисън, надяваше се тя. Сега трябваше да постигне това, за което бе дошла. Уилям трябва да разбере, че тя е негова майка и че трябва да я уважава.

— Искам извинение, и то сега.

— Не, мамо.

— Сега, Уилям — каза тя спокойно.

Той отпусна брадичката си.

— Съжалявам за това, което казах. — Той я погледна. — Но не съжалявам за това, което казах за него — той кимна по посока на снежния вигвам, — и няма да живея под един покрив с червенокож.

Лиа не искаше повече да настоява.

— Приемам извинението. Ако не се съобразяваш какви ми ги говориш, ще те заболи гърбът. Единствената причина да не те

напляскам, е, че Харисън не ми позволи. А сега си опаковай нещата. Време е да тръгваме. Чака ни дълъг път. Ще се наложи да вървим бавно в снега.

Уилям се дръпна, когато тя поиска да го докосне. Лиа просто стоеше и го наблюдаваше. Молеше се всичко да свърши добре.

След половин час вече бяха на път. Предстоеше им дълго пътуване далеч от планинската верига. И тримата носеха на краката си решетките за сняг. В началото Лиа не се чувстваше удобно с тях, но след като свикна разбра, че ще ѝ бъде по-лесно да върви с тях. Отново ще отново тя благодари на Бягация Заек за провизиите и обувките, които им бе дала. Без тях щяха да затъват в дълбокия сняг и да вървят по-бавно.

Пътуваха мълчаливо. Уилям вървеше пред тях, като упорито не забелязваше присъствието на Харисън. Лиа се бе вгълбила в собствените си мисли, изгаряна от вътрешна борба между задълженията към сина си и правото си за щастие. Харисън вървеше мълчаливо.

През тази нощ те направиха бивак под един хребет. Бяха почти напуснали планините. На два пъти през деня видяха следи от други хора. Минаха покрай една изоставена хижа с пресни гробове. Видяха следи от Харисън разрови студената пепел и изглеждаше загрижен, но когато Лиа го попита за това, което правеше, той ѝ каза, че няма защо да се безпокои.

След като хапнаха малко от изсушеното сърнешко месо, те се приготвиха да нощуват. Харисън трябваш да си почине за час или два, докато Лиа остане да наблюдава, а след това Харисън щеше да остане буден през нощта. Никой не спомена от кого трябваше да ги пазят. Не искаха да плашат Уилям. Но Лиа знаеше, че Колхийк може да е някъде наблизо и да ги следи, като изчаква подходящ момент.

Лиа не знаеше защо искаше да открадне Уилям, освен, за да им отмъсти. Но той нямаше да успее да го отвлече. Следващия път, когато се наложи да стреля щеше да го убие.

Лиа седна и започна да грее ръцете си на огъня. Уилям седеше до нея, а „Браун Бес“ помежду им. Харисън разгърна наметалото си, за да легне да спи.

Един особен шум в гората привлече вниманието на Лиа. Уилям също го чу.

— Като че ли е някакво животно. — Лиа се взря и тъмнината. — Ранено животно.

Уилям скочи. Лиа го хвана за ръка.

— Къде си тръгнал?

— То е ранено, мамо. Винаги си казвала, че трябва да се грижим за ранените.

— Уилям...

Отново се чуха стонове, този път по-близо.

— Това е куче — каза Уилям възбудено. — Не можеш ли да познаеш? Прилича на Фрекълс.

Преди Лиа да успее да реагира, Уилям се изплъзна от ръцете ѝ и потъна в тъмнината.

— Уилям, върни се! — Лиа скочи, като взе „Браун Бес“ със себе си. — Уилям!

Намери го на няколко ярда, сред дърветата. Бе коленичил в снега. Беше намерил източника на стонове.

— Мамо, това е куче. Казах ти, че е куче.

Лиа се наведе. На слабата светлина видя очертанията на едно малко, жълто-кафяво куче. Кучето лижеше ръката на Уилям.

— Внимавай. Ранено е. Може да те ухапе.

— Няма да ме ухапе. — Уилям го сгуши в ръцете си.

— Може би е гладно. Трябва да го нахраним.

Като се върнаха край огъня, Уилям постави кучето върху коженото си наметало и се наведе, за да го види по-добре.

— О, то е ранено. Виж лапата му.

Лиа постави пушката на земята и коленичи. Задното краче бе смазано.

— Може би е попаднало в капан или се е одрал някъде — каза тя, като обърна предпазливо лапата му.

Кучето постави главата си върху скута на Уилям.

— Бедното животно — промълви Лиа, като го галеше по гърба. Кучето имаше вид на добре гледано, поне доскоро. Едното му ухо бе отхапано в края, може би в някаква битка преди много време. — Сигурно е гладно.

— Трябва да те нахраним, нали, Сам? — Уилям почеса кучето зад изгризаното ухо. — Ще го нарека Сам.

— Уилям, не можеш да се грижиш за това куче — каза нежно Лиа.

— Не можем да го оставим тук. То е ранено и е гладно. — Уилям прегърна кучето. — Може би е било хванато от индианци като мен и е успяло да се измъкне. — Уилям се усмихна. Това бе първата му истинска усмивка, откакто го бяха намерили. — Точно като мен, защото и аз успях да се измъкна.

Лиа погледна Харисън, който спеше дълбоко. Изглеждаше ужасно уморен. Под очите си имаше тъмни кръгове от недоспиване. Тя знаеше, че той няма да хареса идеята да вземат кучето със себе си. Нямаха време за излишни глупости. Колкото по-бързо се доберяха до Танър, толкова по-добре.

Лиа погледна сина си.

— Нека видим дали не можем да превържем лапата му. Ако не може да върви само, значи не можем да го вземем.

— Чуваш ли, Сам? — Уилям сложи ръце около врата на кучето. То свря муцуна в ръката на момчето. — Ще дойдеш с мен в моя дом, който се нарича Танър. Имам едно женско куче на име Фрекълс. Ще я харесаш.

Лиа стана и отиде до торбата с медикаменти, която им бе дала Бягачия Заек. Сигурно ще може да намери нещо подходящо, за да направи компрес на лапата му.

Лиа знаеше, че бе глупаво да се съгласи Уилям да вземе кучето, но как можеше да му откаже? Това момче бе неин син и тя не можеше да го лиши от тази радост. Може би ако се грижи за кучето, ще промени отношението си към тях.

Разбира се, ако Уилям задържи кучето, тя трябва да каже на Харисън.

Погледна към него. Може би е добре да остане цялата нощ будна, за да може да си почине. Това ще го ободри, а за нея това ще бъде една радост.

Марк Лими коленичи в покрития с кръв сняг и вдигна главата на своя брат близък.

— Мат? Мати, чуваш ли ме? — Той го повдигна и го постави полуседнал. Доближи ухо до гърдите му. Мати все още дишаше.

Чуваше се как кръвта му къркори в гърдите. Дрехите му се бяха напластили със сняг. Може би бе лежал там цял ден. — Мати?

Марк бе напуснал хижата в полите на Кетскил, след като падна големият сняг, за да провери капаните надолу по реката. Когато остави Мат и неговата млада жена индианка, всичко бе наред. Помисли си, че за тях ще бъде добре да останат сами през нощта. Бяха женени отскоро.

Марк пристигна сутринта и видя този ужас. Мати се бе проснал до събраните на куп дърва студен и безчувствен. Мери лежеше мъртва върху пода на хижата. Гърлото ѝ бе прерязано, дори не бе изнасилена. Нищо в хижата не бе докоснато. Пушката висеше над вратата. Това бе едно брутално, безсмислено убийство.

В гърлото му се надигна буца, когато погледна смазаното тяло на брат си. Който и да го бе направил, това бе нещо ужасно. Брат му бе не само застрелян, но след това тялото му бе смазано от бой с тояга.

— Мати? — Марк разтърси брат си. — Мати, чуваш ли ме?

Клепачите на Мати трепнаха. Той отвори уста, за да заговори, но от нея се показаха само кървави балони.

— М... Марк, ти ли си? Марк се опита да се засмее.

— Аз съм, братко.

Долната устна на Мати потрепери.

— Видя ли кучето ми? Видя ли Крал Джордж?

— Не съм го виждал, Мати.

— Копеле. Изглеждаше добър човек. Прекара нощта край огнището. Каза, че бил метис. — Той се усмихна. — Хареса сготвеното от Мери. Бе приготвила сърнешко и кнедли с ябълки.

— Знам, Мат. — Когато той отново млъкна, Марк го стисна за раменете. — Мати, трябва да ми кажеш кой го е направил.

Мат задиша трудно и от устата му потече тънка кървава струйка.

— Толкова приятен човек изглеждаше този червенокож. Не приличаше на другите. — Опита се да си поеме дъх. — Шоун. Дойде същата сутринта, когато ти напусна. Само Джордж не го хареса. Опита се да го ухапе. Той побесня... трябваше да усетя това. Мисля, че Джорджи е избягал.

— Името му — попита го Марк, защото разбра, че брат му умира. — Може ли да ми кажеш името му, Мати?

— Толкова съм уморен. — Той започна да трепери. — Студено ми е. Мери трябва да постави дърва в огъня. Тук е студено. Мери? Къде си ти, малка моя женичке?

— Името му, Мати — настоя тихо Марк. — Каж ми името на този мерзавец.

— Х... Харисън се казва. Шоун. Х... Харисън Ди Ней.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Отвратително куче — промърмори Харисън, когато Сам се провря между краката му, като за малко не го спъна и след това изтича след Уилям.

Лиа се засмя. Откакто бяха в полите на Кетскил, пътуването стана по-леко. Имаше по-малко сняг и приличен път, по който да се движат.

Планът на Харисън бе да стигнат Хъдзън и да се опитат да наемат кораб, който да ги закара до Ню Джърси. Лиа все още пазеше две златни монети в джоба си и една обица с изумруд. С това щяха да купят храна и да платят за кораба. Безпокояха се, че голяма част от реката вероятно бе окупирана от англичаните, но в крайна сметка те не будеха съмнение. Едно момче, една бяла и един индианец. Надяваха се да стигнат до американския лагер за седмица или две.

— Това е едно хубаво куче — каза Лиа, като го хвана за ръката.

— Казах ти вече, че тази идея не ми харесва. Да водим с нас куче. Това животно има само три крака, с които да се движи нормално. То не може да върви наравно с нас и кълна ти се във всичко свято, че няма да нося куче върху плещите си.

Лиа стисна ръката му.

— Кучето не ни пречи и ти добре го знаеш. Казах на Уилям, че ако не може да върви наравно с нас, ще трябва да го оставим.

Харисън се намръщи.

— Не може да угаждаш на всяка прищявка на едно дете. Ще го разглезиш твърде много. Ще заприлича на една изгнила тиква. Отвън изглежда прекрасна, а вътре е черна и развалена.

Лиа се учуди на аналогията му.

— Не го глезя, като му позволявам да се грижи за едно куче. Така той поема отговорност. — Тя погледна напред. Уилям и кучето бяха изчезнали. Лиа го предупреди, че не трябва да изчезва от погледа ѝ. Но той бе толкова щастлив с кучето, че често го правеше.

Тя отново погледна Харисън.

— Като чувства известна отговорност, той може да забрави, това, което се е случило, или поне да не мисли за него.

— Искаш да кажеш, че ще престане да мисли за мен.

Лиа пусна ръката му. Знаеше, че ще се стигне до този разговор, но старателно го избягваше.

— Харисън, трябва да се разберем с теб — каза тя тихо. — Уилям трябва да те приеме. Може би не в началото като баща, но...

— Но какво?

Тя насочи вниманието си към пътеката и товара, който то носеше.

— Не мога да живея така, между два остри камъка както се чувствам в момента.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато съм с Уилям, той се оплаква от теб. Когато съм с теб — тя повдигна ръката си, — ти се оплакваш от него.

— Аз не се оплаквам, по дяволите. Ти ме караш да изглеждам като дете. Това момче е мой син и аз се безпокоя за него. Просто споделям своето безпокойство.

— Ти го наричаш мекере.

— Че той си е мекере. Манипулира те. Разговаря грубо с теб и ти го търпиш.

— Той е едно малко момче.

— Малко момче, което използва това. — Тя тръгна по-бързо и Харисън се затича, за да я настигне. — Той е толкова умен, просто те разиграва, Лиа. Добре знае какво прави. Поставя клин между нас. Ревнува и...

— Той се страхува от теб!

— Защото съм половин шоун, или защото съм неговият истински баща?

Тя се шмугна под един клон, който висеше над пътеката.

— Заради двете, предполагам.

Харисън ядосано удари юмрук по дланта си.

— Значи аз съм тук злодеят? Ти си тази, която си разигравала този фарс в продължение на девет години, вместо да дойдеш и да ми кажеш, че си бременна.

Лиа спря на пътеката и го погледна. Тя сложи ръка на гърдите си.

— Ти ме напусна.

— Твоят баща ме преби до смърт! Каза ми, че си сгодена за Бийл. Каза ми, че никога не си искала да се ожениш за мен, защото съм шоуун.

— И ти го послуша? — Тя се изплю възмутено. — Ти не си ме обичал достатъчно, за да дойдеш при мен и да чуеш това, което ще ти кажа със собствената си уста. Кучи син. — Тя го удари по гърдите. — Ти ме остави — повтори тихо тя.

Харисън погледна Лиа.

— Лиа, обичах те повече от всичко на този свят. Просто ми кажи какво искаш от мен. Не мога да променя миналото, но мога да планирам бъдещето. Просто искам да знам какво искаш от мен.

Тя отново тръгна по пътеката. Безпокоеше се за Уилям.

— Не знам какво да направя. Просто трябва да дадем време на Уилям да те приеме.

Харисън се спря.

— Ами ако не може да ме приеме? — Гласът му проехтя във върхарите на дърветата.

Лиа не отговори. След малко той бе до нея.

— И ако не може да ме приеме? — Взе ръката ѝ, като накара да го погледне. — Лиа?

— Ако той не те приеме, тогава не можем да се оженим. Не може да дойдеш в Танър.

Черните очи на Харисън я пронизаха.

— Шегуваш ли се?

Лиа се насили да го погледне. Чувстваше, че сърцето ѝ се къса.

— Харисън, аз нося отговорност за това момче. Неговото поведение ми показва, че не съм се занимавала сериозно с него. Нося отговорността да стане възпитан младеж. Искам да имам син, който ще допринесе за тази земя, за която сега воюваме.

— А какво ще кажеш за мен? Не си ли свързана и е мен? Това момче е мой син също, Лиа. Нали така?

— Това, което трябва да ти кажа, е, че не мога да живея между двама души, които се карат. Ако трябва да рискувам щастието си за доброто на Уилям, ще го направя.

Тъй като Харисън не отговори, тя го погледна изпитателно. Видя онзи сърдит поглед на варварин, който я бе посрещнал в лагера на шоуните първата нощ.

— Харисън... — Протегна ръка, за да го докосне, но той се отдръпна.

— Да тръгваме — извика той студено. — Губим си времето и изоставаме. Искам да стигнем реката преди падането на мрака.

Уилям тичаше напред пред майка си и индианеца, който се оказа, че му е баща. Гонеше кучето си Сам, което тичаше добре на трите си крака.

— Ей, Сам — извика Уилям. — Подуши червенокожите, които ще вържем и ще измъчваме, преди да ги изгорим на кладата. — Той се мушкаше под дърветата като търсеше въображаемите врагове.

Сам излая, заобиколи Уилям и след това затича надолу по пътеката.

— Почакай! — изкрещя Уилям. — Не трябва да тичаш! — Той плесна с ръце, но плясъкът бе приглушен от ръкавиците, които му бе ушила Бягация Заек. — Насам момче! Тук, Сам!

Някъде в далечината зад себе си Уилям чу, че майка му го вика. Но Сам бе избягал напред и той се затича, за да го догони.

— Сам! Сам, къде си? Тук! — извика той като се затича по заснежения и неравен път. — Ела, момчето ми!

— Чу, че кучето започна да лае възбудено по някого или нещо.

Уилям се обърна и спря. Кучето лаеше срещу четирима души, които бяха на коне. Лаеше диво.

— Джорджи — извика един висок мъж, който водеше колоната. — Откъде изникна, по дяволите?

Сам се разлая още по-силно, като се моташе в краката на конете.

Мъжът, който нарече кучето Джорджи, погледна напред и видя Уилям. Уилям отстъпи крачка назад. Знаеше, че трябва се пази от непознати, но искаше да хване кучето си. Той се наведе и го удари по задницата.

— Хайде, Сам. Ела насам.

Хрътката обикаляше около конете и Уилям.

— Това куче твое ли е? — попита го мъжът, който бе начело.

Сам близна лицето на Уилям.

— Сега е мое — отговори той предпазливо. — Намерих го ранено.

Мъжът сви челото си под широкополата си шапка.

— Така ли? Къде го намери?

Уилям посочи по посока на планините.

— Ей там.

— До една хижа в подножието ли?

— Не видяхме никаква хижа. — Уилям почеса Сам зад ухото, но кучето отново побягна и се насочи към конете.

— Името ми е Марк Лими. А твоето?

Уилям се изправи, като потупа по бедрото. Опита се да примами кучето. Сам кръжеше наоколо и лаеше.

— Уилям, Уилям Бийл. Аз съм от Тайдуотър.

— Сам ли си тук?

Уилям поклати глава. Глупавото куче не идваше. Държеше се така, сякаш познаваше човека. Уилям се ядоса. Искаше да не е сам сред тези непознати хора. Къде ли бяха майка му и индианецът? Харисън носеше „Браун Бес“ и нож.

— Не. Бях отвлечен от мохиканите. Аз и баща ми. Но майка ми и един метис ме спасиха.

Мъжът, който се наричаше Марк Лими, погледна другите мъже и след това отново Уилям.

— Метис ли казваш? Ти познаваш ли този мъж?

Уилям поклати глава.

— Той е на майка ми... — Погледна ги отново. — Някакъв шоун, който е водач на майка ми.

Гласът на мъжа се стегна. Той слезе от седлото.

— Този мъж има ли си име?

Уилям наблюдаваше Сам. Кучето се въртеше около коня на Марк Лами и душеше превръзката, с която Уилям бе превързал крака му сутринта.

— Не, Сам. Лошо куче си ти. Не го дъвчи. — Уилям пристъпи към мъжете.

— Да, той има име.

Марк Лими взе Сам в ръцете си. Кучето се въртеше, но не искаше да се отскубне.

— Как се казва? — попита Лими. — Индианецът?

Уилям наблюдаваше мъжа с кучето.

— Нарича се Харисън, Харисън Ди Ней, мисля. Казва, че е наполовина бял, но аз знам. Струва ми се, че червенокож.

— Къде е този мъж?

Уилям погледна мъжа и посочи кучето.

— Мога ли да си го взема?

— Разбира се. — Лими погали главата на Сам и като доволно изскимтя. — Просто ми кажи къде е това червено копеле?

Преди Уилям да отговори, той чу гласа на Харисън.

— Уилям, Уилям. Чакай ни!

Уилям погледна мъжа, който държеше кучето.

— Той идва!

Марк Лими пусна кучето, то падна на болния си крак и изскимтя от болка.

Уилям изтича към кучето.

— Всичко е наред. — Той свирна. — Всичко е наред, Сам. Ела, момчето ми. — Той тупна по бедрото си. — Ела при Уилс.

Когато Харисън излезе от завоя на пътя, той се спря. Видя трима мъже на коне, а четвъртият бе слязъл. Уилям стоеше между тях с кучето.

Харисън бързо прецени, че тези хора може да бъдат опасни. Бяха облечени в кожени дрехи и имаха вид на трапери. Имаха вид на хора, които бяха яздили доста.

Харисън хвана здраво „Браун Бес“, като съжаляваше, че не бе взел лъка и стрели. Можеше бързо да убие и четиримата. С пушката обаче можеше да стреля само веднъж.

Той погледна през рамо, като се молеше Лиа да не е твърде близко зад него. След това се взря в мъжете.

— Уилям, ела тук — каза той предпазливо. — Ела при мен, сине.

— Не искам да дойда при теб, защото ти не си ми баща — каза подигравателно Уилям.

— Уилс...

Уилям прегърна кучето и го остави да му гали лицето.

— Не ме наричай така. Само приятелите ме наричат така. А ти не си ми приятел.

Мъжът с боброва шапка мина покрай коня си и застана до Уилям.

— Как се казваш, индианецо?

Харисън не отговори. Чу, че Лиа викаше Уилям зад гърба им.

— Казах ви неговото име — каза Уилям. — Харисън. Мисли, че ще се върне в Танър с нас, но няма да стане.

Мъжът с бобровата шапка прониза Харисън с кафявите си очи.

— Истина ли е? Ти ли си метисът Харисън? — Докато говореше, сложи ръка на рамото на Уилям.

Харисън разбра заплахата.

— Да, аз съм.

В момента, когато каза това, един от ездачите скочи и насочи пушката си срещу Харисън.

Харисън вдигна „Браун Бес“ и се прицели в ездача.

— Не бих го направил, ако съм на твое място — извика мъжът с бобровата шапка. — Имаш само един изстрел. Ние имаме четири. С един ще убием момчето, с другия теб.

Харисън погледна и видя, че мъжът държеше здраво ръката на Уилям. Кучето се въртеше наоколо и лаеше непознатите.

Харисън се страхуваше за сина си и свали надолу пушката си.

Ездачът мина покрай него и Харисън видя как замахна с пушката. Удари го по главата. Харисън изпусна „Браун Бес“ и падна в снега. От челото му потече кръв и замъгли очите му. Той примига от кръвта в очите, зашеметен от удара в главата.

Какво, за Бога, ставаше? Къде бяха Лиа и момчето?

Ездачите заобиколиха Харисън, който се опитваше да стане. Чу, че кучето се разлая... и след това загуби съзнание.

Някой го омота с въже около кръста. Харисън се опита да впие нокти във въжето, но го стегнаха силно и той падна отново.

Чу, че Уилям вика кучето си, гласът му ставаше все по-слаб. Слава на Бога, че момчето се бе отървало.

Харисън избърса кръвта от очите си и се опита да се огледа наоколо. Бузата му бе зарита в снега. Бяха го вързали здраво около кръста и той почувства, че го влачат в снега. Някакво копеле го влачеше след коня си!

Харисън стегна ръце и крака колкото се може по-силно, за да се защити. Но въпреки това се удряше във всяка изднина по пътя. Имаше останали дънери от дървета и сняг.

— Тук! Тук ще го обесим — чу един от ездачите да вика.

Да го обесят? Те щяха да го бесят? Харисън се почувства зле. Ще го бесят за какво? Какво, за Бога, ставаше?

Усети, че разхлабват въжето около кръста му, и тялото му падна на заснежената пътека. Гърдите му се удариха в едно дърво и той се строполи на земята, като изпъшка от болка. Чу, че ребрата му изпращяха.

— Той трябва да бъде съден! Трябва да го закараме в града! — запротестира друг. — Не бива така, Марк.

— Защо да не бива. Брат ми и снаха ми са мъртви, защото този червенокож копелдак ги уби. Кое не бива, тогава.

Някой затегна въжето и изведнъж се появиха двама души, които го изправиха. Докато бе в съзнание, Харисън успя да види мъжа с бобровата шапка, който хвърли въжето високо над главите им върху един клон.

Те щяха да го обесят. За това се готвеха.

— Какво престъпление съм извършил? — попита Харисън.

Някой го удари по устата.

— Какво престъпление? — повтори Харисън. — Не съм сторил нищо.

Мъжът с бобровата шапка, този, който се наричаше Марк, правеше примка.

— Не си направил нищо, освен че си седнал да закусиш с брат ми и жена му, и след това си ги убил. Свети Исусе, дори си откраднал кучето им и си го дал на момчето си.

— Грешите. Търсите някой друг. Не съм аз.

— Сложете го върху един кон. Колкото по-бързо умре, толкова по-бързо ще си отдъхна.

— Казах ви, че бъркате. Идвам от планините. Имам свидетели.

Те го затътриха към един от конете.

— Твоето име е Харисън Ди Ней, нали? — изкрещя Марк.

— Да.

Той се приближи до Харисън. Лицето му изразяваше дълбока омраза.

— Тогава ти си човекът, когото търсим. Брат ми каза името ти, преди да умре в ръцете ми. — Той се обърна, преди Харисън да може да отговори. — Сложете клупа на шията му, момчета, и нека се пръждосва в ада.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Лия чу гласовете на мъжете още преди да излезе от завоя. Някакъв вътрешен глас ѝ казваше да се приближи предпазливо. Тя мина странично от пътеката през гората, където високите борове я прикриваха. Чу кучето на Уилям да лае силно. Около нея се чуха стъпки. Някой си проправяше път през храстите.

— Сам! Ела, момчето ми — викаше Уилям.

— Уилям? — извика тихо Лиа. — Уилям?

Кучето се показа от редките храсти пред нея. След него с все сила тичаше Уилям. Лиа го улови за наметалото, когато профуча покрай нея, за да хване кучето си.

— Уилям, какво става?

Долната устна на Уилям трепереше.

— Искam си кучето. Те го изплашиха. Може да е ранено. Пуснаха го направо на болния му крак.

— Кой? Къде е Харисън?

Той изтри течащия си нос с ръкав.

— Не знам.

— Не знаеш кои са мъжете, или не знаеш какво е станало с Харисън, така ли?

Той погледна отново към Сам, който заобиколи едно дърво и се затича към тях.

— И двете.

Лиа искаше да го разтърси.

— Уилям! Кажи ми какво става?

Той подсмръкна.

— Тези мъже на конете дойдоха. Сам се държеше като че ли познава единия от тях. Непознатият го нарече Джорджи. Той хвана Сам и искаше да го вземе. Искаше да знае името на индианеца. Казах му го. — Той я погледна виновно, като че ли бе направил нещо лошо. — Щеше да ми вземе кучето.

Лиа пусна Уилям и извади пистолета, който носеше на кръста си. Преди Уилям да се измъкне, тя го хвана за ръка и го повлече след себе си.

— Какво са направили с него?

— Не знам. Но казаха, че е убил някого в една хижа. Мисля, че те смятат, че той ги е убил. Избягах, когато го удариха.

Лиа изруга тихо. Чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, като тичаше покрай високите дървета в посока към гласовете, които чуваше недалеч. Влачеше Уилям след себе си. Чуваше, че Харисън протестира, но не разбра какво казва.

Кучето тичаше зад тях, като скимтеше и се пречкаше в краката ѝ.

— Шшт! — прошепна тя. — Тихо, миличко.

— Тихо, Сам — повтори Уилям.

Като внимаваше да не излиза на пътя, за да не я видят, Лиа заобиколи завоя. Бяха сред млада борова горичка, където можеха да се прикрият. Когато погледна през клоните на боровете, натежали от снега, това, което видя, я накара да изпита остра физическа болка.

Четирима мъже водеха Харисън върху един кон към един клуп, който се люлееше от клона на дърво. Това, което Лиа успя да види, бе широкият гръб на Харисън, седнал върху коня. Дългата му коса се развяваше върху раменете му.

— О, Боже — успя тихо да каже Лиа. Тя се обърна към Уилям, като знаеше, че има само секунди, за да спаси живота на Харисън. — „Браун Бес“! Къде е тя, Уилс? Пушката на Харисън! Взеха ли му я?

Гласът на Лиа изплаши момчето. Внезапно той осъзна сериозността на ситуацията.

— Не, избиха му я от ръцете. Тя е все още върху снега. Мисля, че забравиха за нея в стълкновението.

Тя се сви, като го държеше за раменете. Стисна го, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Покажи ми къде е това място. Трябва да взема „Браун Бес“, Уилс.

— Ох! — Уилям поклати глава. — Мога да ти я донеса. Няма да ме видят, но дори и да ме видят, няма да им направи впечатление. Вече знаят, че съм тук. Освен това аз съм на осем години. Не мога да нараня никого.

Преди Лиа да каже нещо, Уилям се изскубна от ръцете ѝ. Тя се опита да извика, но това, което успя да направи, бе да го хване за края на кожената му пелерина.

— Внимавай! — прошепна тя. Кучето се затича след него.

Вцепенена от страх, Лиа го наблюдаваше как излиза на пътя и се впуска през поляната. Зад него, от другата страна на пътя, видя, че „Браун Бес“ лежеше захвърлена в снега.

Мъжете бяха отвели коня, върху който седеше Харисън, към клупа. Харисън бе вързан за кръста, ръцете му бяха плътно до тялото. Тя притисна устата си с ръка, за да не извика. Една къдрица от гарвановочерната му коса се развяваше от вятъра. Помисли си дали някога ще може отново да го погали по косата.

Уилям стигна до пушката, взе я и изтича обратно при Лиа. Кучето го следваше по петите.

— Хей, какво, по дяволите, прави това момче? — извика един от мъжете, като го забеляза.

Уилям се мушна сред дърветата.

— Все още е заредена — каза той на майка си радостно.

— Никога не съм стрелял. Искаш ли да застрелям някого?

Лиа грабна пушката от ръцете му. Знаеше, че сега има на разположение само секунди, за да реагира. Имаше само два изстрела, но трябваше да се приближи повече, за да е сигурна, че ще улучи с пистолета.

Четирима мъже и два изстрела. По дяволите, какъв късмет имаше. Не можеше да ги надстреля. Можеше само да ги изиграе.

Тя хвана ръката на Уилям и притисна пистолета в дланта му. Ръката му изглеждаше толкова малка в сравнение с тежката орехова дръжка.

— Чакай тук, ти и кучето, и когато чуе сигнала, натисни спусъка, нали ме разбираш, Уилс?

Той сви вежди.

— Какъв е сигналът?

Тя го целуна по главата и тръгна.

— Не знам. Ще го чуеш. — Спря, преди да излезе от дърветата. — Ако нещо се случи с мен и Харисън, ще следваш тази пътека. Тя ще те изведе направо до Хъдзън. Ще намериш някой и ще му кажеш кой

си. Ще им кажеш, че Джордж Ди Ней ще плати много, ако те върнат. Кажи им, че ти е дядо.

Този път Уилям не каза нищо. Той просто кимна с глава, като почеса кучето зад ухото.

— Внимавай, мамо.

Лиа пое дълбоко дъх, свали качулката от главата си и излезе на пътя.

— Мисля, че това е достатъчно, господа.

Човекът с шапката от боброва кожа, този, който бе водач, се бе приготвил да слага клупа върху врата на Харисън.

— Лиа, махни се — извика Харисън, като чу гласа й.

— Вземи момчето и се махайте оттук!

Лиа вдигна „Браун Бес“ и я насочи към мъжа с клупа в ръка.

— Остави това — заповяда му тя.

— Лиа!

Мъжът с бобровата шапка стоеше като закован с клупа в ръце.

— Този мъж трябва да бъде наказан за престъпленията, които е извършил — каза той горчиво. — Той хладнокръвно е убил брат ми и жена му.

— Лиа!

— Хванали сте не този, когото трябва. — Лиа се учудваше на спокойствието си. Не обърна внимание, че Харисън я извика. — Той бе с мен в планините. Имаме свидетели.

— Той твърди, че името му е Харисън Ди Ней. Брат ми каза, че човекът, който го е нападнал, е бил шоун на име Ди Ней.

Изведнъж тя се сети за Колхийк. Как е могъл да направи такова нещо? Тя втренчи поглед в мъжа с бобровата шапка.

— Това, че ви е казал, че е Ди Ней, не означава, че е бил наистина той, не сте ли съгласни? Видяхте ли този човек?

— Не. Не е необходимо. Брат ми каза...

— Съжалявам за вашата загуба, но ако обесите невинен човек, това няма да ги върне, нали? — Лиа си пое дълбоко дъх.

Той мислеше. Размишляваше над това, което Лиа му бе казала.

След това отново затегна клупа.

— От това, което чувам, ти също може би си била в къщата с индианеца, така ли?

— Да, би могъл да помислиш това. А също и моят син. А също и кучето. Откъде знаеш, че кучето не е извършило убийството.

— Лиа, не е необходимо да обясняваш каквото и да било на хора като тях. Просто се махни оттук. Моля те — извика отчаяно Харисън.

Лиа вдигна „Браун Бес“. Почувства я добре в ръцете си. Бе уверена, че ако трябва, ще убие водача, за да сплаши другите. Но дълбоко в себе си не искаше да рискува и да убива невинни хора.

— Просто го пуснете — каза Лиа. — Ако искате да го съдите, елате в Тайдуотър. Елате в плантацията Танър в Делауер. Ще поставим въпроса в съда.

— Казвам ви да го обесим — изкрещя един от мъжете. — Знаете, че е той. Тя просто иска да прикрие това червенокожо копеле. Може би му е жена.

Мъжът с бобровата шапка я погледна, като въртеше на пръста си клупа.

— Ти имаш само един изстрел, госпожо. Не можеш да ни убиеш всички.

Тя кимна с глава.

— Наистина. Имам само един изстрел, но какво значение има това за теб? Ти ще бъдеш мъртъв.

Той отпусна леко клупа.

Лиа видя, че Харисън напрегна тялото си. Искаше да види лицето му.

— Освен това — продължи Лиа, като искаше да се възползва от предимството си, — какво те кара да мислиш, че съм сама? Другите са сред боровете. Виждаш ли ги?

— По дяволите, ако виждам някого — каза един от мъжете.

Лиа погледна настрани.

— Стреляй, Едмънд. Докажи на тези господа, че си тук.

Последва пауза, която се стори цяла вечност на Лиа. Къде е Уилям? Не разбра ли, че това е сигналът?

След това изведнъж, от мястото между боровете, където бе останал Уилям с кучето, се чу изстрел. Звукът от пистолета проехтя сред дърветата над главата на водача. Той пусна клупа.

Лиа се усмихна.

— Чудесно. Не искаме да убиваме никого. Не обичаме линча. — Тя замахна с „Браун Бес“. — А сега, господа, хвърлете пушките си ей

там на земята.

Водачът хвърли пушката си, другите го последваха.

— Много добре! — Тя вдигна отново „Браун Бес“. — Сега вие тримата слезте от конете бавно и отидете до дънера. — Ти също — каза тя на водача.

Тя тръгна бавно към тях, като държеше всеки един от тях под око. Ако някой се опиташе да мръдне, трябваше да го убие.

— Можеш ли да дойдеш при мен с коня, или имаш нужда от помощта ми? — попита тя Харисън.

Той смушка леко коня в хълбоците и той потегли бавно назад.

— А вие, господа, легнете по корем в снега. Не искам да стрелям, кълна ви се, но ще го направя, ако трябва. Попитайте онзи мохикан, който оставих да гние в гората миналата седмица.

Лиа чу единият от мъжете да ругае, като лягаше по корем.

Конят с Харисън се приближи до Лиа.

— О, небеса! — прошепна тя. Лицето му бе цялото покрито с кръв, която не знаеше откъде идва. Но той се хилеше...

Като държеше на прицел мъжете, които сега лежаха върху земята, тя се протегна и дръпна възела на въжето, е, което бе завързан Харисън. Щом въжето се отпусна, той измъкна ръцете си и взе пушката от нея.

— Къде е армията? — промърмори той, така че да не го чуят лежащите. Беше удивен от това, което ставаше.

Лиа се засмя.

— В боровата горичка зад нас.

— Добре, вземи другия кон, а останалите два подгони в гората. Ще взема момчето и бързо ще изчезнем. Не искам никого да убивам, ако не се налага. Някой е извършил убийство. Когато загубиш близък, дори и разумен човек може да направи нещо, което не е разумно. — Харисън махна с ръка. — Ще отида да намеря Уилям.

— Не, ти ги дръж на прицел. Аз ще го сложа на коня зад себе си.

Лиа пресече снежния път и възседна жребеца, който бе най-близо до нея. Хвана юздите му, настигна другите коне и ги удари силно по задницата. Конете изцвилиха и се понесоха напред.

Уилям излезе от покритите със сняг борове. Кучето го следваше. Той все още държеше пистолета в ръка, но Лиа застана така, че мъжете да не могат да го видят.

— Направих го добре, нали? Исках да смъкна шапката от главата му, но се боях, че се целя твърде ниско и може да отлети и главата му. Затова реших да се прицеля в дървото над него.

Ако не беше буцата, която все още усещаше от страх в гърлото си, Лиа сигурно щеше да се засмее.

— Скачай на коня и си пази милия животец.

Когато той се качи на коня, тя грабна пистолета от ръката му, за да го напълни отново. Уилям се хвана здраво за нея.

— Хайде, Сам! — изкрещя Уилям. Кучето изскочи измежду дърветата.

— Трябва да ни следваш — прошепна Уилям на кучето. — Трябва да ни следваш, въпреки че си ранен.

— Готов ли си? — прошепна Лиа.

Знаеше, че момчето се усмихва. Това бе едно голямо приключение за него.

— Готов съм!

Лиа хвана здраво юздите и пришпори червеникавия си кон. Конят потегли в тръст и те минаха покрай четиримата души, които все още лежаха, без да мърдат, върху снега.

— Ще оставим конете край реката — каза им тя. — Ние не сме крадци.

Харисън обърна коня си в кръг и потегли в галоп след Лиа. Още не бяха се изгубили от погледа им, когато чуха изстрел от пушка и виковете на четиримата мъже.

— Давай! Давай! — крещеше Харисън.

Лиа пришпори коня си и те излетяха по пътеката, двамата с Харисън един до друг. Изстрелите отекнаха във върховете на дърветата.

Сам тичаше на три крака след тях, като се опитваше да ги настигне.

На другия ден към обяд Лиа, Харисън и Уилям стигнаха реката Хъдзън. За късмет попаднаха на човек, който ги насочи към странноприемницата на братовчед си, разположена край реката. Странноприемницата бе съвсем обикновена, една хижа на два етажа,

но на Лиа ѝ се видя като палат. Банята и истинското легло бяха вече нещо фантастично за нея.

Тримата спряха конете си на поляната до странноприемницата и се приближиха предпазливо. След преживяното предния ден Лиа и Харисън знаеха, че трябва да са много внимателни. Лиа слезе от коня, като остави Уилям на седлото. Харисън също остана върху коня си. Бе сложил „Браун Бес“ върху бедрата.

Сам се въртеше в кръг около копитата на конете.

Лиа мина под един грубо издялан надпис, който гласеше:

Странноприемница Харисън. Храна, Напитки, Нощуване. Провизии. Тук се търгува с кожи

Лиа тръгна към вратата и почука. Спря и след това отново почука, този път по-силно.

Вратата се отвори и една дребна, приятно закръглена жена се показва отвътре. Държеше една купа и дървена лъжица в ръце. Измери с поглед Лиа от горе до долу, след това Уилям и Харисън.

— Имате нужда от помощ ли?

— Искаме да ви помолим за стая за през нощта и вечеря. Смятаме утре сутринта да отпътуваме на юг по реката. Братовчедът на съпруга ми ни каза, че това е прилична странноприемница.

— Имаме само една стая. — Тя загреба от тестото в купата и го облиза. — Мъжът трябва да спи в плевнята.

През вратата Лиа усети сладката миризма на печени сладкиши с петмез. Жената отново погледна Харисън, след това Лиа. Отгатна, че тя иска да спи с него, но, разбира се, това нямаше да бъде удобно. Заради Уилям.

— Съгласни сме. Колко трябва да платим?

Жената назова цена и Лиа кимна с глава.

— Добре. Идваме отдалеч и сме уморени. Синът ми бе отвлечен — тя се усмихна, — но го намерихме. Отиваме си у дома в Делауер.

Жената погледна Лиа. Тъжна усмивка се появи на хубавото ѝ лице.

— Аз самата загубих момчето си преди няколко години. Така и не можах да го намеря. — Тя избърса пръста си от широката си синя престилка и подаде ръка.

— Казвам се Болийн Харисън. Съпругът ми, бог да го пази, се казва Джеф. Той не е тук сега. Отиде с лодката по реката да провери

капаните, преди студът да е сковал.

— Тя махна с ръка. — Нека мъжът остави конете в конюшната. Гозбата ври и съм изпекла царевични сладкиши. Сигурно и тримата сте гладни. Не се безпокойте, има достатъчно ядене, за да нахраня и Седемте народа.

Лиа се върна при Харисън и Уилям, които слизаха от конете. Слънцето залязваше, започваше леко да преваля.

— Ще оправя конете, а вие влезте с Уилям вътре — каза Харисън. Гласът му бе дрезгав.

Лиа знаеше защо, без да пита.

— Уилям, влез вътре при мисис Харисън. Виж дали ще може да ти даде топла вода и парче сапун.

Уилям влезе вътре, а Лиа се обърна към Харисън. Беше капнала от умора и твърде изтощена, за да спори.

— Харисън...

— Просто искам да те държа в ръцете си, Лиа. Да спя с теб.

— Но не и когато Уилям е в същата стая. Няма да бъде прилично.

— Няма да е прилично да види майка си и баща си заедно в едно легло, така ли?

Лиа разтърка слепоочията си. Болеше я глава и се чувстваше леко замаяна. Имаше прекъсване в цикъла на периода си, откакто напусна Танър. Мислеше, че е от дългото пътешествие, но сега вече започна да мисли, че е друго.

— Не искам да споря с теб. Не и за това.

— Ти му отстъпваш.

Лиа сви ръце в юмруци.

— Не, не му отстъпвам. Просто се опитвам да го разбера.

— Ние се откъсваме един от друг, Лиа. Чувствам го — каза той, като държеше с една ръка юздите на конете, а с другата оправи една къдрица от червеникавата ѝ коса.

— Не позволявай това да се случи.

— Просто му трябва време.

— Сигурно.

Харисън се обърна и добави саркастично:

— Ти все това повтаряш.

— Не си прав — извика тя, когато той тръгна с конете.

— Не разбираш някои неща.

— О, разбирам чудесно. — Той се обърна и я погледна в лицето.
— Това, което разбирам, е, че сега ние сме твърде близки. — Тъй
доближи показалеца си до палеца. — Ти се страхуваш. Не искаше да
спориш, защото отново си решила да ме изоставиш.

— Харисън...

Той се дръпна от нея и тръгна към плевнята.

— Харисън!

Той не ѝ отговори и тя размаха юмрук към него.

— О, върви по дяволите — извика тя и влезе в
странноприемницата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Прибирате се в Делауер, така ли? — попита Болийн и подаде на Уилям топли царевични питки и съдинка с мед. — Докато пътувате по реката, могат да ви се случат различни произшествия в зависимост от това на чия страна сте. — Тя повдигна веждата си. — Не ми казахте на чия страна сте, нали?

Бяха седнали на грубо издялана дъбова маса, подпряна на магаре. Лиа погледна Харисън, но той не обръщаше внимание на разговора. Бе зает с предложеното от стопанката ядене.

— Не, не ви казах — отговори предпазливо Лиа. — Има ли значение?

— За мене не. Аз и Джеф сме извън тази бъркотия. Разбирам и двете страни. Ще ми се да видя какво ще стане. Аз и Джеф трябва да бъдем практични. При всяко положение ще бъдем на страната на победителите.

— Казвате, че надолу по реката може да бъде опасно. Какво имате предвид?

— Войниците на краля. Говори се, че стрелят по всичко, което плава.

Лиа погледна Уилям, който седеше до нея. От ъгъла на устата му течеше мед. Ядеше вече трета царевична питка. Тя изтри устата му с палец и облиза меда от пръста си.

— Няма ли тук някой, който би могъл да ни откара надолу по реката, Болийн?

— Наричайте ме Бо, приятели!

— Ще платим колкото струва, Бо. Една част сега, останалото — когато пристигнем.

— Право да ви кажа, трябва да си помисля. Моят Джеф върши тази работа с лодката си. Доста му е скучно през зимата. Няма с кого да разговаря, освен с мен и няколко ловеца. Утре се връща. Можете да говорите с него и да се споразумеете за цената.

— О, ще бъде чудесно. Нали, Харисън? — Лиа се обръщаше към него за първи път след спора им навън.

— Да — отговори студено той.

Бо погледна Харисън, който бе привършил с яденето и се бе изправил до каменното огнище, заемащо по-голямата част от кухнята.

— Не искам да си враг на носа, където не ми е работа, но той идва ли с вас? — Тя посочи с палец Харисън. — Не мога да разбера чий роднина е, твой или на момчето?

Лиа отпи от билковия чай, приготвен от Бо. По думите на Бо вътре имаше малко бренди, но Лиа не усещаше много алкохола. Чаят бе силен и ароматен, и затопли гърлото ѝ.

— Той... Харисън ми е приятел. Израснал е в плантацията до моята.

— Метис? — Бо погледна към Харисън. — Извинете ме, не искам да говоря за вас сякаш сте невидим. Искях само да разбера дали...

— Дали съм нает за водач или нещо друго — довърши мисълта ѝ той. — Друго съм.

Лиа почувства, че се изчервява. Бо се усмихна.

— Знам, че за някои има значение, че сте червенокож, макар и само наполовина, но не и за мен. — Тя се потупа по гърдите. — Аз също имам такава кръв — намигна тя. — Въпреки че не ми личи. Моята баба е индианка, жена на французин трапер. Гордея се с нея. Ние с Джеф не съдим за хората по цвета на кожата, а по цвета на сърцето им.

Лиа погледна Бо и почувства, че трябва да обясни някои страни от връзката си с Харисън, но просто не знаеше как.

— Харисън и аз — каза тя несигурно — сме приятели отдавна. Моят съпруг... умря. Харисън...

Бо стана и взе празната чиния на Харисън.

— Пести си силите, мила. Животът ти е твърде кратък, за да се опитваш да го обясняваш на другите. Не е моя работа да се интересувам от твоите дела. Важно е дали си щастлива от избора си. — Тя пусна чиниите в кофата със сапунена вода. — Има ябълков пай за момчетата, които са свършили с яденето си — извика тя на Уилям.

Уилям се засмя.

— Не искам пай, но ще изпия още една чаша от твоя чай, ако може. — Лиа мърдаше пръсти в мокасините си. Чаят с бренди малко замайваше главата ѝ, но това ѝ бе приятно. След преживяното тези седмици се нуждаеше от малко отпускане.

— Трябва да видя конете и леглото — каза Харисън и тръгна към вратата. — От седмици не съм спал както трябва.

— Там има един дюшек. Запали малката печка да се стоплиш. Ще намериш сапун и съд с вода. Моят Джеф се бръсне там...

— Имаш ли нужда от помощ? — попита го Лиа. Не обичаше да му казва лека нощ, когато е ядосан. — Мога да ти помогна.

Той поклати глава.

— Отивам да спя. Ще се видим сутринта. Не забравяй да вземеш пистолета си на лягане.

Той излезе, преди Лиа да му отговори.

Лиа и Бо пиха чай и разговаряха цял час. До огнището Уилям намери малка кутия с дървени войници и миниатюрни оръдия, и започна да си играе. След обилното ядене старият Сам спеше удобно край огъня.

След третата чаша чай Лиа се прозя. От вкусната храна и чая ѝ се доспа, но искаше да се измие.

— Не искам да ти досаждам, но дали имаш вана? Уилям има нужда от баня, пък и аз.

— Значи смяташ, че ние тук на Хъдзън не сме цивилизовани хора, така ли? Имам един варел, в който се къпем. — Бо плесна с ръце. — Ей сега ще стопля водата.

— Мамо, не искам да се къпя.

Лиа го смъмри.

— Погледи ръцете си. Откога не си се мил?

— Мамо...

Бо се разсмя.

— Ще приготвя всичко за няколко минути. Обещавам ти.

След половин час Лиа къпеше Уилям във ваната с топла вода и търкаше със сапун косата му. След като се увери, че е изтъркала всеки инч от тялото му, тя му подаде памучна кърпа и се обърна. Уилям смяташе, че вече е твърде голям, за да го гледа гол дори и майка му.

Бо се засмя.

— Приготвила съм горе печката и пухения юрган. Под него ще се чувствате като пашкули, сигурна съм.

Лиа подаде пижамата на Уилям. Бо щедро бе дала една от пижамите на мъжа си за Уилям и една от своите за Лиа.

— Знам, че ще ти бъде малко къса — каза Бо, докато затопляше украсената с бледосини панделки бяла нощница на огъня. — Но ще се чувстваш по-добре, отколкото с тези кожи.

Лиа изсуши косата на Уилям с памучната кърпа.

— Право да ти кажа, така свикнах с тези широки кожени дрехи, че когато се върна у дома, ще ми бъде трудно да слагам корсети.

Бо докосна гърдите си.

— Отдавна не нося такива работи. Благодарна съм на това, което ми е дал Господ. Нали виждаш, че не нося нищо, което да ме стяга.

Лиа се разсмя.

— Време е да си лягаш — каза тя на Уилям.

— Ти също мамо. Нали и ти ще си легнеш?

— Да, след като се измия. Но ти отивай.

— Нали може да дойде и Сам?

Лиа вдигна една играчка от земята и погледна спящото до огнището куче. То бе легнало толкова близо до него, че Лиа се учуди.

— Моля те мамо, той няма да цапа. Обещавам ти.

— Добре тогава — съгласи се тя с въздишка. — Но по-добре да не го виждам в леглото, когато се кача горе.

Уилям тръгна към Сам.

— Хайде Сам. Тръгвай — подкани го той към стълбището.

— Ще дойда да те завия — извика Лиа след сина си.

— Мамо, моля те — обади се Уилям от стълбите. — Скоро ще стана на девет години. Моля те...

Лиа въздъхна. Уилям и Сам се качваха горе в стаята.

— Твърде бързо расте — каза тя тихо.

— Време ти е за второ.

Лиа погледна Бо. Преди два месеца изобщо не мислеше за второ дете, но сега... Това обаче щеше да усложни нещата, особено ако Харисън не живееше с нея.

Тя реши да не мисли за това. Взе чашата чай и я допи. Беше й топло, а и нямаше търпение да дочака предстоящата баня.

Бо засили огъня.

— Време е и аз да лягам. Аз също ще спя горе, така че не се безпокой за момчето. Използвай времето си. — Тръгнала към стълбите, тя й намигна и свали престилката си. — Не се безпокой, ако легнеш по-късно. Та дори и сутринта. Лека нощ.

Бо явно нямаше съмнения, че тя ще отиде да спи в плевнята при Харисън. Каква прекрасна идея. Тя съблече кожените си дрехи.

Лиа му се сърдеше, и то с основание. Той мислеше само за себе си, а не за Уилям.

Тя влезе във ваната с топла вода и въздъхна от удоволствие.

Да спи в плевнята, така му се падаше. Намокри косата си и я насапуниса. Изплакна я, облегна се назад и се отпусна. Видя, че чашата й с чай е наблизко. Чаят бе горещ и приятен. Лиа взе чашата и я опря на коляното си. Бавно отпи. О, небеса, брендито бе чудесно. В чая имаше достатъчно от него, за да я сгрее, достатъчно, за да помисли за други неща... Наистина, бе ядосана на Харисън, но изведнъж си представи колко хубаво щеше да бъде да я целуне. Само веднъж... При мисълта за целувките му, онези интимни целувки, които караха сърцето й да бие лудо, кръвта нахлу в главата й.

След половин час Лиа излезе от ваната, уви косата си с кърпа, а с друга изсуши тялото си. Облече леката износена нощница и се засмя. Тя едва стигаше до коленете й. Но с нея се почувства добре. Лежеше толкова меко и приятно върху голото й тяло.

Тя се наведе над огнището и започна да суши косата си на огъня. Наистина бе чудесно да чувства косата си чиста. Тя разроши косата си, за да я изсуши добре. Вместо да я среши с гребена от торбата, която висеше на закачалката над вратата, Лиа я оправи с пръсти. Така косата й щеше да бухне и да се накъдри. Но кой ли щеше да й се любува?

След като изсуши косата си, Лиа реши, че е време да си ляга. Изпи чая. Но може би, преди да си легне, нямаше да е лошо да отиде да види Харисън, просто да види дали не се нуждае от нещо...

Обу мокасините си, върза ги и грабна червеното вълнено наметало на Бо от закачалката до вратата. Бе сигурна, че Бо няма да й се сърди. Реши да вземе фенер, но после се отказа. Трябваше само да прекоси двора. Плевнята не бе далеч.

Тя излезе и потъна в тъмнината. Бързо вдигна качулката върху влажната си коса. Отново валеше сняг и вятърът свиреше

пронизително. Тя изтича към плевнята. Беше ѝ студено и малко се страхуваше. Дворът бе покрит със сняг.

Лиа откряна вратата на плевнята и тя изскърца.

— Харисън! — извика тя тихо. Влезе вътре, а окачената на кожени панти врата се затвори сама. Никой не ѝ отговори, но видя мъждукация фенер в задната част на плевнята, зад яслите. Плевнята бе топла, миришеше на сено и топли животни. Лиа обичаше миризмата на плевня.

— Харисън?

Зад гърба си чу звук, който я накара да подскочи.

— Ох!

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя се обърна и видя до себе си Харисън с нож в дясната ръка. Отстъпи назад.

— Дойдох да ти пожелаая лека нощ.

Той свали ръката си и напъха ножа в ножницата. Сигурно бе намерил топла вода, защото косата му също бе влажна и ухаеше на сапун за бръснене.

— Дошла си да се извиниш, така ли?

— Не. — Усмивката, тя се приближи към него. — Нека просто престанем да спорим. — Тя го погледна. С чистото си и избръснато лице и черна, спускаща се по раменете коса, той бе най-красивият мъж, когото бе срещала. — Не може ли? — попита го тя тихо, с глас, изпълнен с чувственост. Повдигна се на пръсти, за да го целуне.

Устните им се срещнаха.

— Най-напред се бориш с мен и после искаш да се любим, така ли?

Тя докосна с език долната си устна и въздъхна. Харисън се засмя гърлено и постави ръка върху рамото ѝ.

— А ако ти откажа?

Тя притисна уста към неговата. Целуна го бавно и възбуждащо.

— Ти губиш.

Харисън се предаде, когато тя обви ръце около врата му и притисна топлото си тяло към неговото.

— С какво си облечена отдолу? — промърмори той, плъзна ръце под наметалото ѝ и я хвана за кръста.

— Почти с нищо.

— Както обичам.

— Шшт — смърри го нежно тя. — Няма да говорим, за да не се караме пак. Просто искам да ме любиш. Милвай ме както обичам.

Той я погледна с черните си очи, които тя не можеше да забрави толкова много години.

— Как бих могъл да не те любя, моя червеношийке?

Когато устните им се срещнаха, целувката бе огнена.

Тя притисна гърди към него. Той постави ръката си върху гърдата ѝ и усети закръглеността ѝ.

— Защо не мога да ти се наситя? — промълви той и започна да гали през нощницата всяка гънка на тялото ѝ.

Те се целунаха отново, езиците им се сплетоха страстно. Усещаше вкуса на мед в устата ѝ. Ухаеше на бор. Чистата ѝ коса го галеше като коприна. Възбуждаше се от нейния допир и подканващия го дрезгав глас.

— Най-добре ще е да те заведе на по-удобно място, преди да те грабна — прошепна той в ухото ѝ. Тя го погледна с премрежени от желание очи.

— Бихме могли да опитаме и прави.

Дъхът на Харисън се сгорещи. Той се засмя и я взе на ръце. Лиа се притисна до гърдите му и той я понесе към задната част на плевнята, към тесния одър до печката. Положи я на леглото и тя свали наметалото си. Дадената ѝ от Бо нощница се бе навила около голите ѝ бедра и по-скоро откриваше, отколкото прикриваше тялото ѝ.

Без да отмества поглед от лицето ѝ, Харисън съблече туниката си. Събу мокасините си и ги хвърли настрани. После свали и гамашите. Легна до нея. Само коженото парче прикриваше символа на неговата мъжественост.

Лиа се засмя и метна червеното наметало върху двамата, за да се стоплят.

— Докъде бях стигнал, преди да те оставя, мадам? Лиа се облегна на лакът, като разтвори деколтето на нощницата си.

— Дотук, доколкото си спомням, сър.

— А, да, до гърдите.

Харисън захапа с устни зърното на гърдата и започна да го смуче нежно, като издаваше слаби стонове на желание.

Лиа инстинктивно допря бедра до Харисън. Почувства горещия му и твърд член до голия си крак и се притисна още по-силно. Докосна широките му рамене с върховете на пръстите си. Погали зърното на гърдата му с палец, после се наведе и започна да го целува и смуче така, както я бе целувал той.

— Колко много дрехи — промърмори той и издърпа нощницата ѝ нагоре. След това събу мокасините ѝ. После тя му позволи да смъкне нощницата ѝ, но вместо да я хвърли при другите дрехи, той взе меката материя и започна леко да търка гърдите ѝ.

Лиа въздъхна и затвори очи. Меката памучна материя и допирът на задебелите от работа ръце караха тялото ѝ да тръпне от удоволствие. Той разтърка с нощницата ръцете ѝ, след това корема, бедрата и краката. Всеки нерв по тялото на Лиа се възбуждаше от този допир. В долната част на корема си тя усети приятна и възбуждаща топлина. Почувства, че ѝ става все по-горещо, че се овлажнява. Пръстите му погалиха космите между краката ѝ и тя изпъшка от удоволствие. Повдигна бедра, за да посрещне ласката им. Харисън плъзна пръсти между меките ѝ срамни устни и тя извика от наслада.

— Лиа, Лиа... — Той я целуваше по плоския корем. Горещите му и влажни целувки слизаха все по-надолу.

Лиа отпусна назад глава сякаш за протест. Пръстите ѝ се провряха в тъмната му и гъста коса.

— Не — прошепна тя. — Искам те вътре.

— Търпение — отговори той и продължи да гали гърдите ѝ. Бузата му докосваше корема ѝ. — Търпение, мила. Отпусни се и ме остави да те любя, ки-ти-хи.

Тя се отпусна с въздишка и се отдаде на неговата сила. Вече не контролираше емоциите си. Той я възбуждаше все по-силно и по-силно, разпалваше огъня на желанието ѝ.

Лиа искаше друго. Искаше да се люби, да го почувства в себе си. Съзнанието ѝ бе далеч от реалността.

Значение имаха само вълшебните вълни на удоволствието, които я заливаха отново и отново. Като игра до върховния екстаз. Лиа повдигна бедра към устата му, надавайки викове на блаженство... По бузите си усети сълзи на удоволствие. После видя погледа му. Целуваше я нежно. Опитваше вкуса ѝ.

— Искаш ли още, любов моя? — прошепна той. — Или да спим?

Лиа разтвори бедра. Искаше да усеща силата му.

— Още, още — прошепна тя.

С едно движение членът му се вряза в нея и тя изпъшка от удоволствие. Вкопчи се в раменете му, загуби всякакъв контрол над чувствата си. Отново и отново повдигаше бедра, за да го посрещне. Усещаше нахлулата в слабините ѝ горещина.

Чу шепота на Харисън. Съвършеният синхрон с ритъма на мъжа отново я запрати в морето на насладата. Стенанията ѝ се смесиха с неговите. Движенията на двамата ставаха все по-бързи и по-бързи, все по-дълбоки и по-дълбоки...

Светът около нея се разпадна. Двамата извикаха едновременно и се засмяха, връщайки се отново в реалността. Телата им все още оставаха слети в прегръдка.

Когато дишането на Харисън се успокои, той се обърна към нея и я притисна в ръцете си. Започна да я люлее. Целуваше я по бузата и мълвеше нещо на индиански.

Лиа се опря на лакът и се взря в красивото му лице. Челото му бе изпотено. Тя потърси с пръст белега от удара, който бе получил преди няколко дни.

— Какво ми казваш? — попита на индиански тя.

— На делауерски това означава „обичам те“, моя скъпа.

Тя не можеше да откъсне поглед от очите му.

— Прекрасно е. — Целуваше го с нежността на влюбена съпруга, а не като любовница. — Трябва да тръгвам — прошепна тя и потърси нощницата си. — Уилям ще ме търси.

Той понечи да каже нещо, но се отказа.

— Ще те изпратя.

Лиа се засмя. Все още чувстваше горещата тръпка от допира на тялото му.

— Недей, бързо ще прекося двора. А ти поспи. — Тя нахлузи нощницата през главата си и седна на края на леглото, за да завърже мокасините си.

Когато се изправи, за да наметне вълненото наметало на раменете си, той я дръпна за нощницата.

— Бих искал да останеш и да те прегръщам още.

— Знам. — Тя го целуна отново. — Лека нощ. Ще се видим сутринта. — Тя стана, за да не се разколебае в намерението си да

тръгне. Искаше ѝ се да се сгуши в него, да затвори очи и да попива уюта и спокойствието, излъчвани от неговите силни ръце. Но се чувстваше задължена към Уилям. Той бе сам в непозната къща, в непознато легло. Можеше да я потърси през нощта.

Лиа излезе от плевнята и затвори вратата. Студеният вятър развя наметалото ѝ. Вдигна качулката си. Бе тъмна нощ. Снегът не преставаше да вали. Наоколо цареше странна тишина... почти магическа. Лиа се засмя и помисли, че е глупаво да се страхува. Тъмнината не я плашеше. Неведнъж бе обикаляла около Танър без фенер. Тръгна през двора. Дървената хижа не изглеждаше далеч, но снегът правеше всичко някак странно. Бе толкова тъмно.

Неочаквано се натъкна на нещо твърдо и неподвижно. Извика от изненада, сърцето ѝ лудо заби. Хвърли бърз поглед, предпазливо извади ръцете си от наметалото и опипа предмета.

Дърво.

Лиа се засмя високо. Беше се отклонила от пътеката и се бе блъснала в едно дърво! Сега си спомни, че го бе видяла, когато отиваше към плевнята. Обърна се надясно и отново пое към къщата. Бе замаяна от прегръдките на Харисън и мисълта за топлото легло горе я мамеше. Щеше да се наспи чудесно и после...

В тъмнината някой я сграбчи. Лиа извика, но голяма мъжка ръка запуши устата ѝ.

Първата ѝ мисъл бе, че това е Харисън... Харисън ѝ правеше номера.

Мъжът я дръпна грубо към себе си и Лиа разбра, че не е Харисън. Разтрепери се от страх.

— Колхийк? — успя да промълви със затиснати устни.

Притиснал с ръка устата ѝ, той я повлече през двора. Никой нямаше да чуе виковете ѝ. До сутринта никой нямаше да разбере, че е отвлечена.

„Колхийк, негоднико!“ — помисли тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Уилям се обърна настрани и отпусна ръката си върху топлото тяло на Сам. Кучето изскимтя доволно, сви се удобно в топлото легло и провря главата си под ръката на момчето.

— Добро момче — сънено промърмори Уилям и отвори очи. Бяха сами с кучето в малката белосана стая.

— Ей, миличък! — Уилям легна по гръб и потупа кучето. Засмя се, когато Сам се качи върху гърдите му. — Къде е мама? Видя ли я? — Уилям седна в леглото, търкайки сънените си очи. — По-добре стани от леглото, преди да дойде мама и да те намери тук. — Той бутна кучето да слезе на пода.

Сам скочи и тръгна към вратата на три крака.

— Крачето ти нараства добре, нали, Сам? — попита Уилям, като наблюдаваше кучето.

Сам изскимтя и задраска по вратата. Момчето въздъхна.

— Навън ли? Това ли искаш? Искаш да отидеш навън по нужда, така ли? — Той скочи от леглото си, съблече пижамата си и стъпи бос на пода. Отвори вратата на Сам изскочи навън. Уилям се облече и го последва по стълбите, водещи към главната стая на кръчмата на Болийн Харис.

— Добро утро, момче.

Уилям кимна учтиво и посочи Сам.

— Добро утро. Кучето трябва да излезе навън. — Той свали резето и Сам се втурна през вратата в снега.

— Затвори вратата, момчето ми. Топлината от огъня ще избяга. Кучето ще се върне след малко.

Уилям затвори вратата и отиде до огнището, където бяха мокасините му. — Видя ли мама?

— Не още. — Бо забъркваше тесто в купата.

Уилям се намръщи.

— Може би е станала рано и е излязла с него.

Бо постави тигана близо до огъня.

— Нещо ме кара да мисля, че не харесваш приятеля на майка си. Уилям мушна краката си в мокасините.

— Да, не го харесвам — отговори кисело той.

Бо сложи малко бекон в тигана. Сланината започна да се зачервява.

— Да не би да те е обидил?

Уилям връзваше връзките на високите мокасини.

— Не.

— Нещо лошо ли ти е казал?

— Да... — Той направи гримаса на неудоволствие. — Бях малко лош към него в началото, но нали съм малък.

Бо го изгледа отстрани и скри усмивката си.

— Струва ми се, че ревнуваш от него.

Уилям скочи и едва не се спъна в мокасините му.

— Трябва ли да говорим за него?

— Не. Не е необходимо. Просто трябва да вършим своята работа. Мисля, че майка ти го харесва много, дори го обича, а ти й създаваш главоболия.

Уилям стоеше и слушаше внимателно думите й.

— Казват, че ми е баща. Но мисля, че ме лъжат. И двамата. Моят баща бе офицер в армията на Уошингтън. — Той се усмихна гордо. — Капитан Едмънд Бийл. — Усмивката му любезна. — Но сега е мъртъв.

— А майка ти е сама.

— Не е сама. — Той отиде до вратата. Не му харесваха любопитните въпроси на жената. — Тя има мен. Аз ще стана новият господар на Танър, щом пристигнем у дома.

Бо изсипа чаша тесто върху плоския тиган и то зацвърча.

— Тя има теб. Но една жена има нужда не само от децата си. Тя се нуждае от мъж, точно както и ти ще имаш нужда от жена, когато пораснеш.

Уилям отвори вратата. В помещението нахлу студен въздух.

— Сам, ела тук, момчето ми! — Забеляза следите от кучето в снега, но Сам не се виждаше. — Сам! — извика отново той и погледна към Бо. — Не го виждам! Няма го.

— Може би гони нещо в гората. Ще се върне. А сега затвори вратата и седни на скамейката. Ще ти дам палачинки със сироп от

боровинки. Госпожа Бо ще се опита малко да те нахрани, за да напълнееш.

Уилям неохотно затвори вратата.

— След закуска трябва да отида да го потърся. Мама каза, че може би днес ще потеглим. — Той седна на скамейката до грубо издяланата маса. — Не мога да го оставя тук.

— Разбира се, че не можеш. — Бо постави на масата чиния с голяма палачинка.

— О, колко обичам палачинки. — Той се усмихна и взе вилцата. — Мирише чудесно.

— Благодари на Бога и яж. Ще ти направя още две. — Тя му подаде буркан със сироп.

Уилям поля горещата палачинка с гъстия червен сироп. Отрязва си едно парче и го сложи в устата си.

— Много е вкусно. Ще ни дойдеш ли на гости в Танър? Готвачката ни е стара и болна, и не може да готви и наполовина колкото теб, мисис Бо.

Болийн се засмя и отново сипа тесто в тигана.

— Много съм поласкана, момчето ми, че ме каниш, но домът ми е тук. Няма да напусна брега на Хъдзън, докато не ме изнесат от къщата в дървен ковчег.

Вратата се отвори и Уилям погледна да види кой влиза. Беше индианецът, а майка му все още я нямаше. Уилям продължи да яде.

— Добро утро — каза Харисън.

Бо му се усмихна.

— Добро утро. Седнете Приготвям закуската.

Харисън седна срещу Уилям.

— Добро утро, Уилс.

Уилям налапа голямо парче от палачинката.

— Добро утро — отговори той с нежелание.

— Добре ли спа? — Харисън погледна Бо, която поставяше пред него чиния с голяма палачинка. — Благодаря ти.

— Няма защо.

Харисън погледна отново Уилям.

— Удобно ли ти бе леглото?

— Много удобно. — Уилям дъвчеше, без да го гледа. — Видя ли някъде моето куче? Пуснах го навън и то не се върна.

— Не, не съм го виждал. Видях само следите му в снега. След като закусиш, се облечи да го потърсим двамата, ако не се върне. Сигурно тича след някой заек.

Уилям свърши със закуската, остави вилницата си и слезе от пейката.

— Нямам нужда от помощта ти. Сам ще го намеря. — Той взе кожените дрехи, които Бо бе сгънала грижливо на края на масата. — Ще отида да се облека.

— Изпрати майка си долу. Кажи ѝ, че палачинките ще изстинат.

Уилям тръгна към стълбата.

— Тя не е горе.

Вилницата на Харисън замръзна във въздуха.

— Не е горе ли? — Той погледна Болийн. — Къде е, Бо?

Бо изтри ръце в престилката си. Лицето ѝ изразяваше безпокойство.

— Мислехме, че е при теб.

Харисън изпусна вилницата си и тя издрънча върху чинията. Стана от пейката.

— Кога я видя за последен път, Уилям?

Момчето се обърна неспокойно към Харисън.

— Снощи. Изкъпах се и тя ме прати да спя. Каза ми, че също ще се изкъпе и ще се качи при мен.

— Дали изобщо е идвала при теб?

Уилям прехапа долната си устна. Погледна Харисън:

— Не знам.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Харисън не искаше да вика на момчето, но подозираше, че нещо не е в ред.

Уилям сърдито се нацупи.

— Искам да кажа, че не знам. Ти глух ли си или си глупав, че не разбираш? Снощи отидох да си легна и я нямаше. Тази сутрин се събудих и отново я нямаше. — Той погледна предизвикателно Харисън. — Не знам.

Харисън тихо изрече една ругатня на френски, ругатня, която може би не бе използвал от години. Погледна Бо:

— Кога за последен път я видя, Бо?

— Снощи. Каза, че ще се изкъпе. Почетох малко от Библията и си легнах.

Харисън замислено потърка брадата си.

— Тя беше при мен след банята. — Беше му безразлично какво говори пред момчето. Важна бе Лиа. — Остана малко при мен, може би един час, и каза, че ще се върне в къщата, за да си легне при Уилям. Страхуваше се, че може да се събуди през нощта и да се изплаши. — Той погледна Бо. — Остави ме в плевнята и тръгна към къщата. Тогава я видях за последен път.

Уилям седна на стълбата.

— Може би е някъде наоколо. — Гласът му трепереше. — Трябва да е тук, нали? Не ни е напуснала.

Бо отиде при него да го утеши.

— Разбира се, че не ни е напуснала. — Тя се обърна към Харисън и погледите им се срещнаха. — Няма причина.

За момент Харисън остана прав в центъра на стаята. Тишината бе непоносима и за тримата. Логиката ги караше да я потърсят наоколо. Можеше да е станала, за да се поразходи. Но сърцето на Харисън предчувстваше неприятната истина. Усещаше, че стомахът му гори. Колхийк бе някъде тук. Харисън се обърна.

— Ще изляза да погледна навън — Излезе и закрачвайки по пресния сняг. Беше валило цяла нощ и всички следи бяха заличени, освен неговите собствени и тези на кучето. Колко умно бе постъпил Колхийк. Бе дошъл, когато валише сняг, за да прикрие следите си.

Харисън пресече двора озъртайки се наоколо. Зад двора видя малка горичка. На един клон висеше нещо, Харисън знаеше какво ще е то, още преда го свали: перо вързано с кожена връзка — перо от перчема на Колхийк.

Харисън взе перото и повдигна лице към слънцето, което се опитваше да пробие облаците.

— У-у-у — извика той с всички сили. Гласът му във върховете на дърветата. За момент се заслуша в ехото от вика си. Искаше, да се освободи от обзелия яд. Не биваше да се поддава на емоциите. Трябваше да приеме фактите и да се пребори с тях.

Фактите бяха прости, Лиа я нямаше. Колхийк я бе отвлякъл. Харисън знаеше, че Лиа се надява единствено на него.

Той влезе обратно в къщата, като се наведе под надписа на таверната, посързващ на силния вятър. Болийн го посрещна.

— Сигурно я е отвлякъл онзи мъж, шоун, за когото тя ми разказа — каза веднага Бо.

— Да.

— Ще ти приготвя торбата. — Бо скочи. — Денят е хубав. Ще настигнеш негодника. Докъде ли е стигнал?

Точно тогава Уилям слезе по стълбата. Бе облякъл връхната си дреха.

— Мама я няма, така ли?

Харисън поиска да прегърне момчето. Искаше да го успокои, но не знаеше как. Предположи, че и този път момчето ще го отблъсне.

— Да. Няма я. Колхийк, човекът, който се опита да те отвлече от лагера на мохиканите, е отвлякъл майка ти.

— Червенокожо копеле! — изкрещя Уилям. — Ще го настигнем и ще го хванем. Ще смъкнем кожата му и ще го изгорим жив.

Болийн пълнеше една кожена торба с храна, топли дрехи, прахан и други необходими неща.

— Момчето ще остане при мен, Харисън. Тук е на сигурно място. Със старата пушка на Джеф, която виси над вратата, ще застрелям всеки, който се опита да влезе и да го отвлече.

Уилям слезе по стълбите.

— Няма да остана тук! — каза той твърдо на Харисън. — Майка ми я няма и ще тръгна да я търси. Не ме интересува какво ще ми наредиш! Не си ми баща и не можеш да ми казваш какво да правя!

— Уилс — каза нежно Харисън. — За теб ще бъде по-добре да останеш тук с Бо. Ти си на осем...

— На девет! Вече съм почти на девет години.

— Е, добре, на девет — съгласи се Харисън. — Но дори и на девет, си твърде млад, за да преследваш такъв опасен мъж като Колхийк. Уилс, ти си малко момче.

— Баща ми се самоуби, докато спях, свирепите червенокожи ме мъкнаха през планините, знам вече много неща... Не съм малко момче, въпреки че понякога — той сведе поглед — постъпвам като малко момче. — Той тръгна към Харисън. — Тя ми е майка и... и ако ти наистина си ми баща и я обичаш, ще знаеш, че трябва да дойда и аз.

Ако наистина си мой баща, сигурно знаеш, че трябва да бъда там, където си ти.

Очите на Харисън се напълниха със сълзи. Дали това бе любовта към собственото дете, за която говореха, тази болка в гърдите, буцата в гърлото, отчаяното желание да го защитиш дори и с цената на живота си... Харисън клекна и погледна Уилям в очите. Момчето бе преживяло много и се смяташе за голям мъж. Харисън трябваше да говори с него като с мъж.

— Добре, идваш с мен, ще бъдем другари от един отбор. Само така могат да оцелеят двама мъже. Аз завися от теб и ти от мен. — Той се взря в черните очи на момчето. — Разбираш ли какво ти казвам, синко? Ние двамата си казахме доста неща, верни и неверни. Но сега това няма значение. Сега двамата с теб трябва да я намерим.

— Искаш да кажеш, че вече няма да се караме, така ли? — попита Уилям.

— Искам да кажа, че трябва да прекратим всички спорове в името на жената, която обичаме и двамата.

Уилям погледна Харисън със стисната уста.

— Не е необходимо да те харесвам, нали?

Харисън поклати глава.

— Не, както и аз мога да не те харесвам.

— Но сме другари.

Харисън кимна утвърдително.

— Ще тръгнем по следите на Колхийк и ще спасим майка ти.

— И ще хванем този мерзавец.

Харисън с труд сдържа усмивката си и разроши косата на Уилям.

— Ако идваш с мен, до пет минути да си готов.

Уилям тръгна нагоре да вземе кожената си чанта.

Спря се и се обърна към Харисън:

— А кучето ми? Не можах да го намеря.

— Не се безпокой за него. Старата Болийн ще го намери — успокой го Бо. — Намери майка си и я доведете тук. Кучето ще ви чака.

Когато Уилям изчезна горе, Болийн се обърна към Харисън:

— Не искам да си пъхам носа там, където не му е мястото. Не знам дали ти е син или не. За мен е все едно. Но кажи ми, сигурен ли си, че трябва да вземеш момчето със себе си?

Харисън погледна през малкото заскрежено прозорче до вратата.

— Той е мой син, Бо. Нося отговорност за него, ако с Лиа се случи нещо. — Той погледна към жената. — Той ще дойде с мен. Само по този начин ще мога да го защита.

Тракайки със зъби, Лиа се сгуши в дъното на лодката. Корпусът на лодката бе мокър. Водата пръскаше наоколо и тя бе цяла прогизнала от влагата. Беше й много студено. Пръстите на ръцете и краката й бяха загубили чувствителността си. Тя вдигна глава и погледна Колхийк, който бе коленичил в средата на кануто и гребеше ритмично.

— Трябва да ми намериш някакви дрехи — каза остро Лиа. — Ще замръзна от студ с тази тънка нощница.

— Млъквай!

— Слушай, ако искаш да ме убиеш, просто ме бутни в Хъдзън. В противен случай ми дай да облека нещо.

— Трябва да бързаме. Ако отида на брега, рискувам да ме хванат.

Лиа отметна глава и се разсмя. Сякаш не бе на себе си. Как можеше някой да се смее в такъв момент?

Миналата нощ Колхийк я бе носил в снега през гората. Успя да грабне един клон и да го удари, но той бързо я настигна в снежните преспи. Когато я хвана, беше побеснял от яд. На окото му имаше синина.

— Ти не мислиш сериозно, че можеш да ме отвлечеш, нали? — попита го Лиа, забавлявайки се с гнева му.

— Тихо, Пролетен Дъжд.

— Знаеш много добре, че не съм Пролетният Дъжд. Тя е била индианка и е живяла преди много години. Аз съм бяла жена. Ти ме отвлече от сина ми и от мъжа, когото обичам.

— Млъквай! — извика Колхийк.

Лиа не искаше да покаже, че се страхува от този негодник. Трябваше да бъде силна, ако искаше да се отърве от него. Страхът можеше да й струва живота.

Колхийк бе луд, абсолютно луд. През цялата нощ я наричаше Пролетен Дъжд. Почти вярваше, че Лиа е индианката, в която някога е бил влюбен. Мислеше, че тя е умрялата девойка.

— Да знаеш, че няма да успееш — каза внезапно Лиа изпод качулката на взетото от Бо наметало. — Харисън ме търси. — Знаеше, че той ще дойде. — В момента е по следите ни. Всеки момент ще изскочи от гората и...

Колхийк извади плоското гребло от водата, заплашвайки, че ще я удари. Водата се стичаше по коляното ѝ.

— Знаеш това по-добре от мен — промълви тя.

Колхийк пусна греблото във водата и продължи да гребе надолу по реката. Придържаше се близо до брега, за да не го забележат.

— Ти си моя, сладка Пролетен Дъжд — каза Колхийк с присвити очи. Мускулите на голите му ръце се издуваха при всяко загребване. Кануто се плъзгаше по водата. — Ти си моя и ще ме приемеш. Това е последният ти шанс. За втори път ти давам възможност да избереш между мен и метиса. Ще те взема за жена. Ще ми родиш синове.

— Никога.

— Ще го забравиш. Ще разбереш, че не мога да бъда на второ място. — Тъмните очи на Колхийк я пронизаха свирепо. — Ще приемеш истината или отново ще загубиш живота си, Пролетен Дъжд.

За момент Лиа се втренчи в него. Тя се бе свила в задната част на кануто. Да умре отново? Какво ли искаше да каже?

Да умре отново?

Лиа се опита да си припомни какво ѝ бе разказал Харисън за индианката, която е била влюбена в него. Бе ѝ казал, че след като отхвърлил предложението за женитба на Пролетния Дъжд, тя и Колхийк се скарали. Колхийк искал да се ожени за нея. Според разказа на Харисън тя напуснала селото им, за да се прибере в своето. Тя и нейният придружител били нападнати и убити по пътя. Шоуните не могли да намерят убийците.

Лиа погледна Колхийк. Черните му очи бяха мътни, почти не бе на себе си.

— Ти ли я уби? — попита тя тихо, очаквайки с ужас отговора. — Ти я обичаше и я уби, защото тя не те обичаше, така ли?

Колхийк гледаше водата и гребеше бавно.

— Последен шанс — изрече напевно той. — Давам ти последен шанс, защото съм великодушен, скъпа Пролетен Дъжд.

Лиа се хвана за тънките стени на кануто. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха от напрежение. Чувахе лекия плясък на водата от

плъзгащото се по реката кану, което я отвеждаше все по-далеч и по-далеч от Харисън и сина ѝ.

„Той ще ме убие — каза си тя тихо. — Ще ме убие, както е убил нея...”

Долната ѝ устна се разтрепери. Парализиращ страх пропълзя по измръзналите ѝ крайници.

— Моля те, Харисън, побързай — прошепна на себе си тя. — Моля те, побързай...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Харисън коленичи на брега на реката. Намираха се на разстояние не повече от две мили от кръчмата. Той посочи натрошения и хлъзгав лед на брега на реката.

— Виждаш ли тук, Уилс. Следи от кану. Оттук е тръгнал надолу по реката. — Той посочи към брега между дърветата и ръката му описва линия в южна посока. — По браздите мога да предположа, че това е кану от брезово дърво.

Уилям се наведе до баща си и погледна следите в снега.

— Откъде е взел кануто?

— Сигурно е било скрито тук. През зимата хората често оставят канутата си високо на брега. Неписано правило е да не взимаш чуждо кану. Колхийк или го е откраднал, или го е купил от някого.

Уилям се изправи.

— Бас държа, че го е откраднал, както отвлече майка ми.

Харисън погледна на юг. Реката бе относително спокойна. Тъй като Колхийк гребеше сам, имаха шанс да го настигнат. Молеше се Лиа да е добре.

— И така, какво ще правим, Уилс? Каква да бъде следващата ни крачка?

— Трябва да намерим лодка.

— Откъде?

Уилям се замисли. След това лицето му грейна.

— Ще потърсим кану в гората, като това, което е намерил Колхийк.

Харисън кимна одобрително. Върнаха се назад. Говореха като мъже.

— Добра идея, но времето ни е много скъпо. Колкото по-дълго Колхийк държи майка ти, толкова по-голяма опасност има за живота ѝ. Не знаем защо я е отвлечъл, не знаем и какво смята да прави.

— Искаш да кажеш — гласът на Уилям затрепери, — че може да е мъртва?

Харисън сложи ръка върху рамото на Уилям.

— Не е възможно. Ако искаше да я убие, щеше да го направи. Нямаше да я отвлече. Щяхме да я намерим мъртва на брега. — Той стисна рамото му. — Не, не е мъртва. „Все още не е“ — помисли той.

Уилям се отдръпна от Харисън.

— Щом нямаме кану, можем да се движим по брега, нали? — Той погледна баща си. — Пеша или на коне?

Харисън се шмугна под един клон и го задържа, за да мине Уилям.

— Твърде бавно ще бъде. Най-бързо ще се придвижим по реката. Той се движи по вода, значи ние също трябва да се движим по вода. Само така ще го настигнем.

Уилям сви рамене.

— Тогава откъде да намерим лодка? Още днес? Нали каза, че трябва да бързаме.

— Откъде щяхме да вземем, за да стигнем до Ню Джърси?

Лицето на момчето светна.

— От съпруга на мисис Бо. Той трябва вече да е пристигнал! Той има лодка! Ще ни помогне!

— Правилно разсъждаваш, Уилс. Аз...

Изведнъж се чу лай на куче. Мъжът и момчето спряха.

— Сам? — викна Уилям. — Това е Сам! — изкрещя той и се затича обратно по посока на кучешкия лай. — Сам! Сам! Насам, момчето ми!

— Уилс! Спри — извика Харисън след него. Но момчето вече тичаше през снега. В далечината се чуваше лаят на кучето.

— Ела, Сам!

След минута Харисън видя кучето. Уилям пръв отиде при него. Хрътката стоеше до реката точно на мястото, откъдето според предположението на Харисън бе тръгнал Колхийк с кануто. Кучето бе сложило лапи върху замръзналата вода и скимтеше жално.

Уилям коленичи в снега и прегърна кучето.

— О, Сам. Знаех, че си тук някъде! Добро куче си ми ти!

Кучето ближеше лицето на Уилям, а момчето се смееше и се търкаляше в снега.

— Доброто ми момче. Добре, че те намерих!

— Уилс, трябва да тръгваме. Ще попитам Джеф Харис дали ще се съгласи да ни откара надолу по реката.

Уилям скочи и се затича. Кучето легна по корем до натрошения лед и заскимтя. Момчето спря и се обърна.

— Сам. — След това погледна Харисън с учудване. — Тя наистина е била тук, нали? Сам позна, че майка ми е била тук.

Харисън наблюдаваше кучето. Беше чувал за такива неща и порано, но сега бе учуден. Кучето беше с тях само от няколко дни. Как е могло да се привърже към Лиа, след като момчето се грижеше за него? Това бе още едно потвърждение на предположението му, че Колхийк и Лиа бяха тръгнали оттук на юг.

Уилям се върна при кучето и го погали по главата.

— Какво добро момче! Благодаря ти, че ни показва къде са били, но сега трябва да дойдеш с нас, защото бързаме. — Уилям го погали още веднъж и тръгна с баща си.

След малко и кучето тръгна след тях, като лаеше. Уилям се засмя и запляска с ръце. Наближиха кръчмата.

Харисън вървеше по-бързо. Денят вече преваляше. Скоро щеше да се стъмни. Трябваше да настигне Колхийк през следващите двадесет и четири часа, докато следата бе все още прясна. Ако мине повече време, или се появи виелица, може би ще стане невъзможно да стигне Колхийк. Той бе твърде умен. Именно той бе учил Харисън как да разпознава следите като истински шоун.

— Благодаря за това, че се съгласи да ни караш по реката — каза Харисън на Джеф Харис.

Гемията бе малка, лесно се управляваше от двама. Имаше гребла от двете страни. Харисън взе по-дългото гребло, като синхронизираше движенията си с тези на Джеф.

Джеф кимна, краят на шапката му от миеща мечка ту падаше, ту се повдигаше нагоре. Не бе от приказливите, но добър по характер. Веднага се съгласи да отидат да потърсят Лиа, независимо от това, че Харисън го предупреди за опасностите.

Първоначалната идея на Харисън бе той и момчето да вземат едно кану и да тръгнат сами по реката. Но Джеф не искаше и да чуе за това. Бо излезе от малката каюта на гемията и донесе една кана с горещ чай. Най-напред даде чай на Джеф и след това на Харисън. Ходът ѝ бе стабилен, независимо от полюшването на лодката.

— Момчето спи здраво заедно с кучето си — каза гордо тя.

Джеф отпусна греблото и остави течението да носи гемията. Харисън направи същото.

— Ти си добра жена, Бо. Не знам какво щяхме да правим без теб.

— Щяхте да се придвижите някак си по реката, предполагам.

— Не биваше да идваш. Трябваше да си стоиш в къщи за по-сигурно.

— Сигурно? Защо смяташ, че тук не съм на сигурно място? Имам мъж, който да ме пази. Може да изглежда сладък като локум, но ако му се наложи да се оправя в трудна ситуация, знае как да действа. Веднъж го видях как събори мечка на земята с голи ръце, преряза гърлото ѝ и я донесе у дома на гръб за вечеря. — Тя намигна на мъжа си и след това се обърна към Харисън. — Освен това сигурността те прави слаб. По-друго си е да се биеш с индианец или да тичаш с червена униформа, за да тупти сърцето ти.

— Струва ми се, че каза, че не вземаш ничия страна в тази война. Бо сви рамене.

— Не вземам страна, но това не означава, че нямам предпочитания.

Джеф се засмя и поклати глава. Слушаше внимателно това, което говореше жена му.

Харисън изпи чая си, който го затопли до върховете на мокасините, и подаде чашата на Бо. Отново сложи ръкавиците си и хвана греблото.

Плъзгаха се по бързото течение в средата на реката. Лошото бе, че всеки войник, трапер или ренегат индианец можеше да ги види от скалите край Хъдзън. Джеф и Харисън бяха вече говорили за това и се бяха споразумели, че рискуват, като се движат по средата на реката. Всеки можеше да стреля по тях и дори да ги нападне. Трябваше да настигнат кануто и най-главното в случая бе скоростта на плоскодънната гемия.

Часовете се низеха, а те все още плуваха по реката. Гребяха, докато Харисън почувства болка в раменете си. Вече не чувстваше горната част на тялото си, но продължаваха да гребат.

По обяд минаха един английски форт, построен върху водата. Британският флаг се вееше гордо. Войници с червени униформи наблюдаваха от кулите. Един глупак дори стреля по тях, но гемията бе

на достатъчно голямо разстояние, за да пострада някой. Видяха как оловното парче падна във водата.

Късно следобед, когато небето започна да притъмнява, Харисън стоеше с Уилям и кучето на носа на гемията. Бяха вперили погледите си в тъмната вода. Той бе започнал да се тревожи. Мислеше, че до този момент щяха да стигнат Колхийк или поне да го мернат някъде. Знаеше, че Колхийк ще води кануто близо до брега, така че при тази скорост в средата на реката трябваше отдавна вече да са го стигнали.

Освен ако Колхийк не бе слязъл на брега. Освен ако следите, които бе видял на брега, както и реакцията на кучето не бяха случайни... Освен ако Колхийк не бе убил Лиа преди часове и не я бе изхвърлил във водите на Хъдзън.

Харисън сложи ръката си върху рамото на Уилям. Момчето не демонстрираше никакви признаци на приятелство, но поне не бе открито враждебен. Като че бе взел присърце споразумението им за това, че са партньори. Той искрено се безпокоеше за майка си. Когато се държеше по този начин, Харисън наистина го харесваше.

— Все още няма никакви следи от тях — каза Харисън уморено. — Трябва да се хвана отново за гребане.

Сам заскимтя.

— Трябва да се погрижиш да не лае — предупреди го Харисън. — Ще гребем през нощта. Никой не трябва да разбере, че сме наоколо. Не знаеш кой може да плава по реката.

Уилям приклепна до кучето.

— Тихо, момчето ми, защото иначе ще те изхвърлим през борда и ще трябва да плуваш до брега или да те изядат акулите.

Харисън се засмя.

— В Хъдзън няма акули. Водата е сладка. Акулите са в океаните и заливите, синко.

Сам скочи, като въртеше щръкналата си опашка и лаеше.

Уилям го сграбчи за врата.

— Млъквай, Сам!

Сам се дръпна и започна да тича напред-назад по тясната палуба, като лаеше диво.

— Какво става, по дяволите? — Харисън впери поглед в тъмнината. Нещо в лая на кучето го накара да наостри вниманието си. Кучето явно бе видяло нещо, което той не можеше да види...

Харисън стисна рамото на Уилям.

— Джеф каза, че има малък далекоглед от времето, когато е бил моряк. Изтичай да го донесеш — каза той тихо, като гледаше във водата. Леко бутна момчето. — Бързай, Уилс.

Уилям изтича да вземе далекогледа, а Харисън приклекна на дървената палуба и хвана за врата Сам.

— Добро куче — успокои го той, като го галеше по късата козина. — Шшт, достатъчно си лаел. Вече разбрах това, а сега ми покажи къде са те. Знам, че ги виждаш, но къде са?

Сам заскимтя и зализа дланта на Харисън, изранена от гребането.

— Къде, Сам? Къде е червеношийката? Не мога да живея без нея. Не мога. Трябва да ми помогнеш, момчето ми.

Кучето погледна нагоре с кръглите си кафяви очи и след това отиде към далечния край на палубата и се взря във водата.

Харисън се намръщи. През целия ден наблюдаваше брега, където предполагаше, че може би се движи Колхийк. Не можеше да повярва, че той е решил да пресече реката с кануто.

— Кучи син — промърмори Харисън.

Уилям пристигна тичешком, далекогледът бе в кожената торба в ръката му.

— Ето го! Виждаш ли ги? Виждаш ли ги някъде наоколо?

— Шшт! Гласовете лесно се чуват над водата — каза Харисън тихо. Извади далекогледа от калъфа и го вдигна към очите си. Бавно погледна хоризонта отляво. Тъмнината падаше бързо.

Нищо.

Не видя нищо, освен ивицата голи дървета на отсрещния бряг и вълните на реката. Погледна повторно, този път по-бавно. Тук реката се разширяваше. Слънцето залязваше на запад и последните оранжеви лъчи докосваха голите дървета.

След това изведнъж видя кануто... в началото само една ивица светлина. Той се втренчи в далекогледа. Ето го кануто, сгушено в тъмните дървета, лъч златна светлина, нещо червено и след това очертанията на кануто в бяло и черно.

Дъхът на Харисън спря и за миг той не можеше нито да диша, нито да възкликне. Видя косата на Лиа, която блестеше на слънцето! Червеното бе наметалото ѝ, което бе облякла, когато последната нощ

дойде в плевнята. Не можеше да види лицето ѝ. Тялото ѝ бе неподвижно.

След това Харисън погледна встрани. Колхийк бе коленичил и гребеше. Кануто се плъзгаше по водата толкова леко, като че ли човек и кану бяха част от водата. Гледката бе съвършена.

Харисън пусна надолу далекогледа. Какво ли мислеше? Колхийк бе негов враг. Привързаността, която някога хранеше към него, бе заличена напълно от престъпленията, извършени от Колхийк. Това, което имаше значение за него, бе да я спаси и да не позволи на Колхийк да я убие.

Харисън хвана Уилям за рамото и го заведе в каютата.

— Искam да вземеш кучето и да влезете тук. Ще стоиш тук, разбираш ли ме?

Уилям погледна баща си.

— Но ти ми каза, че сме партньори — заговори той. — Дойдох да спася майка си. Мога да стрелям. Нека застрелям това червенокожо копеле!

— Уилс...

— Не може да ми казваш какво да правя — заговори ядосано Уилям, като се откопчи от Харисън. — Само майка ми може да ми каже какво да правя, а тя не е тук!

Харисън нямаше време да се занимава с момчето. Моментът бе твърде рискован. Той сграбчи Уилям за наметалото.

— Прави това, което ти казвам, или ще те завържа и ще запуша устата ти — просъска той.

Уилям погледна баща си.

— Няма да посмееш...

Очите на Харисън се свиха застрашително. Той пусна момчето.

— Само се опитай...

За момент момчето замръзна изплашено, след това се обърна и ритна едно въже с котва на палубата. Харисън въздъхна и отиде при Джеф и Бо.

— Видях ги — каза тихо той.

Очите на Болийн се разшириха.

— Къде ги видя?

Харисън посочи.

— Не мисля, че те са ни видели.

— Невъзможно е да ги изненадаме — каза Джеф. — С тази гемия в открити води...

— Пипнахме го. Къде може да избяга? — попита предизвикателно Харисън. — Ще препречим пътя му на изток и ще го преследваме надолу. Когато и двамата гребем, ще се доближим достатъчно, за да стреляме по него и вземем Лиа.

Бо погледна по посока на Лиа.

— Може да направиш това, при положение че той я остави жива...

Лиа дремеше, облегната на кануто. Шумът от течащата вода странно я успокояваше. Вече не ѝ бе студено. От часове не чувстваше студа. Към обяд Колхийк спря лодката до брега. Беше я оставил със запушена уста и завързана на дъното на кануто. След час се върна със син дюшек, широка рокля и старо вълнено одеяло. Върху тях имаше петна от все още топла кръв.

Колхийк я накара да се изправи пред него и да махне мократа нощница. Лиа го бе наругала с парцала в уста. Тя се олюля от миризмата на женската кръв върху роклята. Повръщаше ѝ се. Колхийк извади ножа и доближи острието до врата ѝ. Нямаше какво да прави. Трябва да се подчини или да умре.

За част от секундата Лиа си помисли да се остави да я убие. Ако този мъж я докосне, ако я изнасили, не бе сигурна дали ще може да го преживее. Не и след това, което бяха изпитали с Харисън през последните седмици.

След това помисли за Уилям. Той бе оцелял след много произшествия. Бе достатъчно силен, за да направи своя избор, след като Едмънд бе предпочел да умре. Лиа знаеше, че трябва да живее заради Уилям. Заради Харисън...

Лиа се събуди бавно от ударите на греблото, което цепеше водата, и от песента, която чу. Колхийк тананикаше тихо някаква индианска мелодия.

Лиа се преструваше, че спи. Знаеше, че той я гледа с онези дивашки очи, черни и бездушни като на Сатаната. В продължение на часове бе мислил за това как ще отидат на запад, за да живеят като мъж и жена. Наричаше я Пролетен Дъжд. Каза ѝ, че ще я научи да бъде

добра шоунска съпруга. Каза ѝ, че иска да има много синове, които да продължат рода му.

Лиа усети тежестта на пропитото с кръв одеяло. Мисълта за кръвта я накара да потрепери. Когато попита Колхийк откъде са тези дрехи, той я удари с юмрук и разкървави устните ѝ. След това я докосна нежно и избърса кръвта ѝ. Наистина бе луд. В един момент бе толкова зловещ, че тя си мислеше, че ще я убие. След това изведнъж ставаше мил и започваше да я успокоява.

Лиа слушаше и наблюдаваше Колхийк внимателно. Някога сигурно е бил добър човек. Все още имаше проблясъци на доброто в душата му. Харисън ѝ бе казал, че някога са били отлични приятели. Колхийк се бе сприятелил с него, когато Харисън отишъл да живее при шоуните. Колхийк бе научил Харисън какво значи да си шоун. Какво бе станало с човека, когото Харисън бе обичал толкова много? Кой бе този луд, който искаше на всяка цена да си отмъсти?

Изведнъж мислите на Лиа бяха грубо прекъснати, Колхийк я дръпна с широката си ръка. Тя извика изплашено, когато той я повлече по дъното на кануто. Кануто се клатеше ужасно.

— Какво става? — извика тя, очите ѝ бяха широко разтворени.

Той я бутна надолу, като я заклеци между коленете си. Гребеше по-бързо, кануто се люлееше и той се опита да го балансира.

След това Лиа видя гемията, която се показва от здрача като привидение, движещо се към тях. Харисън! Разпозна фигурата, която гребеше. Харисън държеше „Браун Бес“ в скута си.

Лиа усети радост, която се надигна в гърлото ѝ.

— Харисън! — извика тя. — Тук съм.

— Млъквай! — Колхийк я удари с края на греблото си и Лиа падна замаяна върху гърдите му. Струйка кръв се плъзна по слепоочието ѝ и тя направи усилие да се опомни. Да, трябваше да стои спокойна и да не прави нищо. Харисън идваше, за да я прибере. Трябваше да внимава, за да не я убие Колхийк, преди да е на сигурно място при Харисън.

— Пусни я — извика Харисън през водата.

Колхийк извика нещо ядосано на индиански.

— Махай се или ще я убия. Убих тази, която обичах някога, мога да го направя пак. Харисън, ти познаваш този човек.

За момент настъпи тишина. Гемията приближаваше.

— Кажи му, че си избрала мен! — заповяда Колхийк, като бутна грубо Лиа. — Кажи му, че нещата са се обърнали. Ти избра мен! — Той сложи собственически ръка върху рамото ѝ, като мърмореше в ухото ѝ. — Кажи му.

Лиа реши да протестира. Само от мисълта, че може да приеме Колхийк, започна да ѝ се повдига. Но трябваше да мисли разумно. Колхийк бе луд. Той бе достатъчно луд, за да я убие в ръцете си.

— Това... това, което казва, е истина — успя да каже Лиа. — Чуваш ли ме? Избрах този мъж вместо теб, Харисън.

Колхийк се засмя. Гемията се приближаваше бързо до кануто, но Колхийк бе загубил контрола върху движението и от време на време загребваше. Пръстите му докоснаха врата ѝ.

Тя го погледна и той я освободи от коленете си.

— Ще те направя щастлива, Пролетен Дъжд. Кълна ти се.

Лиа се насили да се усмихне. Ако го накара да ѝ повярва, може би ще се измъкне.

— Знам, че ще го направиш.

Той хвана греблото и отново започна да гребе.

— Но... — Лиа говореше предпазливо, като мислеше какво да направи, за да накара Колхийк да приближи кануто до гемията. — Синът ми, не можем ли да го вземем с нас?

Колхийк поклати глава.

— Не.

Лиа погледна черните му безизразни очи.

— Но аз ще бъда щастлива със сина си. Просто се приближи до гемията, за да мине при нас. — Тя сложи ръка на бедрото му, като се молеше да я послуша.

Той я погледна.

— Ще се грижиш ли за мен, ако взема момчето?

„Как ми вярва — мислеше Лиа. — Толкова отчаяно иска да го обичат.“

— Да — излъга го тя. — Момчето няма да остане при Харисън. Ако позволиш на момчето да дойде, ти ще се издигнеш в очите на тази жена като смел боец.

Той се засмя и удари с плоската страна на греблото, за да намали скоростта.

— Момчето — изкрещя той към гемията. — Ще вземем момчето, но без номера — той пусна греблото и извади ножа си, — защото в противен случай ще я изпратя при създателя.

— Лиа! — изкрещя Харисън.

Сега тя го виждаше ясно. Лодката бе само на трийсет фута от кануто. Лиа видя Бо и един мъж, вероятно нейният съпруг, предположи тя. Двата гребяха. Уилям не се виждаше, но Сам тичаше по палубата и лаеше. Лиа разбра, че щом кучето е там, Уилям сигурно също е наблизо.

— Искам сина си — извика Лиа внимателно. — Направи това, което той ти казва. Аз вече направих своя избор. Ще взема Колхийк.

Погледите на двамата се срещнаха за миг.

„Моля те — молеше се Лиа, — разбери ме. Това е единственият ни шанс, любов моя. Това е последният ни шанс.“

— Мамо! — извика Уилям, като се появи зад каютата в средата на гемията. — Мамо!

Гемията намали скоростта си.

— Твърде плитко е да се приближаваме до брега — извика Харисън. — Трябва да дойдеш в по-дълбокото, Колхийк.

Колхийк изкрещя нещо на индиански.

— Хвърли момчето във водата и го остави да плува.

— Не! — изкрещя Лиа. — Не! — повтори тя по-тихо. — Студено е. Ще замръзне.

Колхийк я погледна.

— Ако това е номер, ще умреш, мой Пролетен Дъжд. Някога ми бе казала, че няма да посмея да те убия, но аз го направих.

— Никакви номера — промърмори Лиа. Тя извади ръцете си. — Искам само сина си.

Колхийк бавно завъртя кануто и започна да гребе към гемията. Лиа видя Харисън. Колхийк я държеше здраво. Не знаеше как ще се освободи от него. Беше твърде близо до Колхийк, за да може Харисън да стреля. Харисън разбираше това, защото бе оставил „Браун Бес“. Ако се наложи, ще води ръкопашен бой. Тя видя, че Харисън застана до сина й и му каза нещо.

— Отстъпи назад — заповяда Колхийк на Харисън, когато кануто се плъзна близо до гемията. Той вдигна ръка. — Дай момчето, бързо, преди този мъж да е загубил търпение и да убие жената.

— Мамо!

Лиа погледна лицето на сина си. Не видя никакъв страх. Тя почти се усмихна. Надигна се и протегна ръце. Опитваше се да пази равновесие, тъй като лекото кану се клатушкаше.

— Отстъпи назад! — изкрещя Колхийк отново на Харисън. Той хвана острия нож в ръката си. — Искam само момчето!

Уилям тръгна бавно към кануто, като уж случайно бе сложил ръка зад гърба си.

Лиа изведнъж се изплаши. Какво правеше Уилям? Мислеше, че Харисън ще намери начин да се приближи до кануто и да я вземе, но не очакваше, че ще използва сина им за целта.

Уилям отиде на края на гемията. Лиа го прегърна, като наблюдаваше Харисън. Чудеше се защо, по дяволите, не върши нищо.

След това изведнъж Уилям протегна ръка и удари Колхийк силно по главата с едно парче дърво с диаметър колкото юмрука на Лиа.

Кануто се разлюля силно и Лиа загуби равновесие. Всичко се случи толкова бързо, че трудно можеше да разбере какво става.

Видя Харисън до себе си. Той я грабна от кануто. С едно бързо движение я прехвърли на палубата на гемията. Колхийк изрева от болка и яд, като завъртя ножа си. Той хвана Уилям и го задърпа към кануто. Харисън грабна „Браун Бес“. Сам скочи във въздуха със силен лай.

Кучето захапа с челюстта си врата на Колхийк и Колхийк пусна Уилям с крясък. Ловджийският нож просветна във въздуха и кучето сподавено излая от болка.

Лиа чу плясък и скимтенето на Сам. Тя се влачеше по палубата, за да хване ръката на Уилям, който пълзеше към нея. Точно когато стигна сина си и го прегърна, видя, че Колхийк издига ръка. Смъртоносният нож прелетя във въздуха, острият му край целеше Харисън.

Харисън държеше димящата „Браун Бес“ в ръцете си. Звукът от изстрела и плясъкът на водата, когато Колхийк падна, отекнаха в ушите на Лиа. Харисън залегна на палубата и ножът прелетя и се заби в дървената гредка на каютата.

Лиа притисна бузата си до рамото на Уилям, за да го прегърне, но той се опитваше да се отскубне от нея.

— Кучето ми! — Уилям скочи на крака.

Харисън я хвана за ръка, за да ѝ помогне да стане. Видя тялото на Колхийк, което плаваше надолу по течението. Бе обърнато с лице към водата.

— Сам! — извика Уилям, като обикаляше по палубата. Ръка за ръка, Лиа и Харисън отидоха към кърмата на гемията и видяха, че Джеф и Бо вадеха кучето от водата.

То бе живо, но окървавено. Коремът му бе разпран от ножа на Колхийк.

Уилям коленичи на палубата пред неподвижното тяло на кучето.

Лиа докосна с буза рамото на Харисън. Опитваше се да овладее сълзите на радост. Харисън бе жив и здрав. Уилям също. Само кучето бе ранено — то бе жертвало живота си, за да спаси детето.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

*24 декември, 1776, Нютаун, Ню Джърси
Щабът на Уошингтън*

— Кълна се, че няма да нося това куче — измърмори Харисън, слезе от коня си и тръгна към военната палатка, която бе предоставена на Лиа. В ръцете си носеше кучето, което ги следваше от планините Кетскил. Раната, която му бе нанесена от Колхийк, се оказа смъртоносна. Сам умираше.

Лиа постави нежно ръката си върху рамото на Харисън.

— Каза, че няма да го носиш, но трябва да го направиш. Вече го носиш в продължение на повече от сто мили. — Тя докосна с устни кожения му ръкав. — Благодарна съм ти за това.

— Намери ли твоя лейтенант Рос? — Той влезе в палатката, където чакаше Уилям.

— Да. Обясних му какво се е случило с Едмънд. Иска веднага да види Уилям.

Харисън приклекна и сложи кучето върху едно вълнено одеяло, което Лиа бе приготвила. Уилям се наведе и погали кучето.

Сам изскимтя и мушна носа си в ръката на Уилям, но не се опита да стане.

Харисън се опита да обясни на сина си, че кучето умира, но той не искаше и да чуе. Не искаше да повярва нито на Харисън, нито на майка си. Вярваше, че кучето ще се оправи.

Лиа стоеше на входа на палатката, облечена с една вълнена рокля и черно вълнено наметало. Дрехите ѝ бяха твърде широки и тъмни за новия ѝ вкус, но ѝ бе удобно с тях. Една съпруга на офицер бе достатъчно любезна да ѝ намерят не само дрехи за нея, но също така и за Уилям. Донесе ѝ също и някои тоалетни принадлежности. Лиа среса косата си и я сплете, сложи червило на устните си. Отново се бе върнала в цивилизацията и отново бе господарката на Танър.

Лиа, Харисън, Уилям и раненото куче бяха пристигнали в американския лагер в Нютаун късно предната нощ. Джеф и Бо ги закараха до устието на Хъдзън и оттам тримата бяха пътували на коне. В лагера бяха ескортирани от изморени, тежковъоръжени войници. Лейтенант Рос бе учуден, че са намерили лагера и са оцелели. Ню Джърси бе на страната на кралските войници и целта им бе да разгромят американската армия.

— Лейтенантът те чака, Уилс — каза нежно Лиа.

Уилям погали главата на Сам. Кучето лежеше със затворени очи. Уилям се колебаеше дали да го остави, но както и майка му, той искаше да изпълни мисията си. Толкова седмици бяха изминали от момента, когато обеща на човека, когото смяташе за свой баща, че ще предаде съобщението. Сега този момент бе дошъл.

Уилям стана, отиде при майка си и я погледна в очите.

— Ще останеш ли с него? — попита той Харисън пренебрежително. От момента, когато бяха намерили Лиа, отношенията между баща и син отново се бяха обтегли.

— Да, ще остана.

Лиа отпусна ръка върху рамото на Уилям. Момчето растеше с всеки изминат ден.

— Да тръгваме. Колкото по-бързо свършим работата си тук, толкова по-бързо ще се приберем у дома. — Лиа погледна Харисън, който сякаш искаше да я попита нещо.

Все още не бе взела решение относно Харисън. Не знаеше кое е най-доброто — да се ожени за Харисън и да остави Уилям да се приспособи, или да се върне у дома сама.

Усмихна се на Харисън. Господи, колко много го обичаше.

— Скоро ще се върнем — каза тя. — Лейтенант Рос каза, че ще се радва, ако му позволим да ни ескортира до дома ни. — Тя се засмя. — Като се има предвид, че толкова време сме вървели сами, да ни ескортират звучи глупаво, нали?

Той се усмихна.

— Донякъде глупаво.

Лиа въздъхна и заедно с Уилям излязоха навън и тръгнаха към палатката на лейтенант Рос. Целият лагер беше на крак. Говореше се за атака на Трентън, който се намираше в ръцете на британците.

Достоверни източници в лагера твърдяха, че тази идея бе толкова абсурдна, че Уошингтън можеше да се откаже от нея.

Лиа стигна палатката на лейтенант Рос и спря. Искаше да влезе със сина си, но знаеше, че не може. Той бе все още момче и имаше нужда от майка си, но сега изведнъж осъзна, че за няколко седмици момчето ѝ бе израснало и станало мъж. Трябваше да взема сам решения като един мъж. Сега трябваше да се прояви като мъж.

Уилям оправи триъгълната си шапка, която му бе малко голяма.

— Чакай ме тук, мамо. Няма да се бавя.

Тя погледна сина си, който изпъчи рамене и влезе наперено в палатката на лейтенант Рос. През завесата на вратата успя да мерне червеникавата коса на лейтенант Рос. Той се усмихна и кимна.

Лиа стоеше извън палатката и се заслушваше. Не можеше достатъчно добре да разбере за какво говореха, но в началото чу, че Уилям говореше, а след това лейтенантът. Мина малко време и лейтенант Рос и Уилям излязоха.

Уилям носеше шапката си в ръка.

— Изпълних си обещанието, мамо. Можем да си отиваме у дома.

Лиа погледна въпросително към офицера.

— Важно ли е съобщението на съпруга ми?

Лейтенантът се засмя.

— Изключително важно. Информацията може да бъде от жизненоважно значение за армията. Имам среща с генерал Уошингтън на обяд. — Той разбърка косата на Уилям. — А сега, момчето ми, отиди си спокойно у дома и ми пиши за новия си кон.

Уилям изтича настрани. Лиа благодари на офицера.

— Не вие, а аз трябва да ви благодаря. Трябва да се гордеете с този млад мъж.

— Аз се гордея, уверявам ви.

— Ще изпратя някого в палатката ви, за да ви придружи по време на пътуването — каза ѝ лейтенант Рос. — Скоро ще бъдете в Танър.

Лиа отново му благодари и тръгна обратно към палатката. Когато влезе вътре, веднага разбра, че нещо не е в ред.

Уилям стоеше прав и неподвижен, бе хвърлил шапката си на пода. Гледаше Харисън и очите му бяха пълни с омраза.

— Ти ме лъжеш!

Харисън поклати глава, лицето му бе сериозно.

— Съжалявам, Уилс.

Лиа погледна кучето. То лежеше неподвижно. Сам бе мъртъв.

— Син на червенокожа кучка! — изкрещя Уилям, като се нахвърли върху Харисън.

— Уилям! — извика Лиа.

Харисън хвана Уилям през кръста и момчето остана в ръцете му, като ридаеше.

— Уилям — извика Лиа, като внезапно се изплаши.

Момчето плачеше така, както никога през живота си не бе плакал, тялото му се тресеше цялото.

Харисън седна и взе момчето в ръцете си. Залюля го, като гледаше Лиа. Черните му очи й казваха да стои там, където е.

Уилям плачеше и плачеше.

Харисън го държеше в ръцете си и го люшкеше както една майка люлее бебето си.

Очите на Лиа се изпълниха със сълзи. Тя искаше са отиде при Уилям, но разбра, че ако син и баща трябва да се разберат, сега бе моментът за това.

— Съжалявам, съжалявам — изплака Уилям. — Не исках да кажа това!

Харисън оправя черната коса на Уилям, която се бе отвързала от опашката.

— Не си искал да кажеш какво, Уилс? Сам те защитаваше, защото ти беше негов господар. Ти не си виновен за това, което стана.

Уилям поклати глава, сълзите все още покриваха лицето му.

Сърцето на Лиа се сви, но тя остана настрана.

— Не, не кучето. Аз обичах кучето, но то бе само едно куче. — Той подсмръкна. — Азар, Азар е мъртъв. Той се грижеше за мен. Носеше ме през снега, когато бях много болен и не можех да вървя. Той умря, за да ме спаси от Колхийк, а аз постъпих толкова лошо спрямо него.

Харисън се засмя с усмивката на един баща.

— А, така ли, значи за Азар плачеш?

Уилям кимна, като преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото му.

— Бях толкова лош към него и той умря. Това бе наистина ужасно от моя страна.

— Наистина е нещо лошо, но той ти е простил, сигурен съм в това.

Уилям погледна Харисън.

— Смяташ ли?

— Да, а сега ми кажи нещо. Кажи ми защо бе така лош към Азар, след като знаеше колко те обича.

Уилям шареше наоколо с поглед.

— Нищо не направих достатъчно добре.

Харисън се намръщи.

— Какво?

Уилям го погледна.

— Той ме наричаше свой син. Искаше да стана като него, но така и не остана доволен. Никога не можах да го зарадвам.

Харисън бе все още объркан.

— Имаш предвид Азар или Бийл?

— Моят баща Едмънд. — Уилям изтри очите си. — Когато умря, също не плаках. — Долната му устна трепереше. — Бях почти радостен, защото знаех, че никога няма да бъде този, който той искаше да бъде. Знаех, че един ден той ще ме мрази така, както мразеше майка ми.

Харисън погледна Лиа. Тя само сви рамене, за да покаже, че е толкова объркана, колкото и Харисън.

— Но доколкото знам, вие сте се разбирали двамата.

Уилям поклати глава.

— Той се преструваше, че е така. Винаги се страхувах, че ще кажа или ще направя нещо нередно. Казваше ми, че бащите обичат само онези момчета, които вършат хубави неща. — Той погледна Харисън с умоляващи очи. — Но аз никога не можех да направя това. Никога не правех това, което той искаше.

— Но защо трябваше да бъдеш лош към Азар? Той нищо не очакваше от теб. Това, което искаше, бе само твоята любов.

— Каза ми, че иска да ми бъде баща. — Уилям отново заплака. — Не исках друг баща. Не исках отново да разочаровам някого.

Харисън въздъхна, като се мъчеше да потисне яда, който бушуваше в гърдите му. Как е могъл един човек, който заявява, че обича едно момче, да бъде толкова жесток към него?

— И след това се появих аз, нали? — попита тихо Харисън. — Дойдох с твоята майка и ти казахме, че съм твоят истински баща... още един баща.

— Това е глупаво — промърмори Уилям, като се бореше със сълзите си. — Това няма нищо общо.

Харисън притисна момчето към гърдите си.

— Разбира се, че има общо. Всеки човек иска да задоволи очакванията на другите. — Той погали тъмната му коса. — А сега нека ти кажа нещо. Искам да бъда твой баща. Искам да те обичам и искам и ти да ме обичаш. Ще очаквам някои неща от теб. Уважение към майка ти и към другите хора... Но винаги ще те обичам за това, което си ти, Уилс, а не за това, което искам да бъдеш. — Той го пусна, за да го погледне в очите. — Искаш ли да опиташ? Само за малко, ти, аз и майка ти в Танър.

Уилям бавно кимна с глава.

— Може да опитаме...

Сълзи потекоха от очите на Лиа. Тя притисна устата си с ръка, за да не я чуят, че плаче, когато баща и син се прегърнаха.

Харисън сгуши сина си и погледна към Лиа.

— Време е да си тръгваме у дома, любов моя, съгласна ли си?

След месец Лиа и Харисън стояха опрени на оградата на Танър и наблюдаваха Уилям, който обикаляше с новия си жребец в кръг по снега.

— Браво, момчето ми — окуражи го Джордж Ди Ней и плесна с ръце. Той прекоси двора, без да куца много. Подагратата от дълго време не го бе мъчила.

Лиа се засмя от радост, че вижда Джордж Ди Ней с внука си.

— Ти направи баща си толкова щастлив — каза Лиа на Харисън, който стоеше настрани.

Той я прегърна и докосна бузата ѝ с устни.

— Ти си тази, която го направи щастлив. Доведе в къщата на стария Джордж сина му и внука му.

Лиа се разсмя и се почувства като на шестнадесет години.

— В действителност съм му довела двама внука. Харисън повдигна вежди. Тази сутрин бе облечен с морскосини панталони,

жилетка и сако, което му подходеше. Копринената му черна коса бе прибрана назад на опашка по последната мода. В косата му бе затъкнато перото на Колхийк.

— Двама какво?

— Двама внука — повтори тя лукаво и погледна настрани.

Харисън присви очи.

— Не разбирам за какво говориш.

Тя взе ръката му и я сложи върху корема си под зеленото си наметало.

— Бебе ли? — промърмори той шокиран.

Тя го погледна, сините ѝ очи проблеснаха.

— Това, което правехме с теб, докато ни нямаше тук.

Харисън само я погледна щастливо. Красивото му лице се озари от усмивка.

— Не мога да повярвам...

Тя притисна устни към неговите.

— Мисля, че си щастлив — промърмори тя. — Аз съм щастлива. Разбира се, сега трябва и да се ожениш за мен.

— Казах ти вече — каза той нежно. — През тези години ние винаги бяхме заедно. Веднъж вече се сгодихме пред Бога.

— Да, но този път ще го направим в черква с много хора. Искam свидетели.

— Готово! — Той я хвана през кръста и я завъртя.

Лиа се засмя. „Дано винаги бъда така щастлива“ — помисли тя. Смяташе тези девет години за безвъзвратно изгубени. Този мъж до нея, с цвят на кожата като земята на Вирджиния, я върна назад във времето.

Харисън прошепна в ухото ѝ нещо и тя отново прихна.

— Сега ли? Какво ще кажат слугите? Дори не е време за обяд.

Тя се направи на учудена, но мисълта да се люби с него в слънчевата им спалня я правеше щастлива.

— Мамо! — извика Уилям, като спря жребеца. — Къде отивате с татко?

— Вътре — отвърна Харисън на сина си. — За майка ти е твърде студено тук.

— Какъв хладнокръвен лъжец си, Харисън Ди Ней — скара му се тя нежно.

— Мога ли да остана и да продължа да яздя? Дядо Джордж каза, че ще ме научи да прескачам оградата.

— Днес няма да прескачаш оградата — извика Лиа. — Чуваш ли, Джордж Ди Ней? Никакво скачане. Ще си счупи врата, преди да се е научил да язди.

Джордж се усмихна и махна с ръка. Уилям профуча покрай тях, зимният вятър развяваше тъмната му коса, шапката му бе паднала.

Лиа постави ръце около врата на Харисън и опря глава на гърдите му. Зимното слънце топлеше лицето ѝ, бризът си играеше с дългите ѝ къдрици червеникава коса, които падаха върху нейните и неговите рамене.

— Обичам те, ки-ти-хи — промълви тя на индиански, като потъваше все по-дълбоко в омайната бездна на черните му очи.

— И аз те обичам — отговори ѝ Харисън също на индиански и я целуна с любов, която щеше да изгаря сърцето му до края на земните им дни.

Издание:

Колийн Фолкнър. Лиа

ИК „Евразия“, София, 1994

ISBN 954-628-010-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.